

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ

ПЕРФЕКТНО ДОКОСВАНЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
„ХЕРМЕС“

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ
ПЕРФЕКТНО ДОКОСВАНЕ

Превод: Пепа Стоилова

chitanka.info

Сара израства в малка селска ферма и се зарича, като порасне, да успее в големия град, за да не прекара целия си живот в гледане на деца и доене на крави като майка си. Години по-късно Сара става артдилър и обикаля света в търсене на произведения на изкуството, които да допаднат на отбраните ѝ клиенти. Динамичното ѝ ежедневие е на светлинни години от детството ѝ и не ѝ остава време за личен живот.

Бившият военен Джей наследява след смъртта на баща си фамиленото ранчо в най-слабо населения американски щат Уайоминг. Той е готов на всичко, за да запази семейния имот и да му вдъхне нов живот. Впуска се в ожесточена съдебна битка с бившата съпруга на баща му — Лиза, която предявява претенции към колекцията му от картини.

Джей наема Сара, за да извърши оценка на творбите, и се влюбва в нея. Тя се страхува, че връзката им ще попречи на кариерата ѝ и ще я върне в дълбоката провинция. Но не може да му устои.

Двама дългогодишни работници в ранчото са открити мъртви. Скоро и Сара се превръща в мишена на хладнокръвния убиец и Джей разбира, че картините са по-ценни, отколкото е предполагал...

*На Емили Кръмп, която прави всичко възможно
редакторската работа да тече толкова гладко за мен.
Огромна благодарност!*

Тази книга е измислица. Героите, събитията и диалогът са плод на авторското въображение и не трябва да се считат за реални. Всяка прилика с истински събития и личности, живи или мъртви, е напълно случайна.

1

Вратата на мотелската стая беше откряната.

Заклучих я, помисли си Сара Ан Медина. Или не?

Отвори я по-широко с помощта на голямата си чанта и замръзна. Стаята беше разхвърляна безмилостно. Куфарът ѝ беше изсипан и съборен от поставката. Дрехите — разпилени по износения килим, тоалетните принадлежности и бельото — струпани на една купчина. Из въздуха се носеше лавандуловият аромат на любимия ѝ шампоан.

Излязох само за пет минути.

Кафето, което носеше, сякаш започна да пари в изстиналите ѝ внезапно ръце.

Някакъв непознат е ровил из нещата ми. Дали е пипал бельото ми?

И дали все още е тук?

Тази мисъл я накара да се обърне така рязко, че кафето се разплиска. Огледа коридора. Не се виждаше никой.

Нямам време за подобна драма. Трябва да отида в съда. Наложително е най-после да се срещна с тайнствения мъж, за да престана да мечтая и да се върна в реалността, където ми е мястото.

Където искам да бъда.

Ритна с крак вратата, която се удари с тъп звук в ограничителя. Зад нея нямаше никого. Както и в самата стая. Килерът беше отворен, но твърде тесен, за да скрие човек. В банята се виждаха тоалетната чиния, душът и мивката. Огледалото беше зацапано на мястото, където само преди няколко минути беше изтрила запотената му повърхност с ръка.

Който и да беше идвал, си беше отишъл.

Но оставаше бъркотията.

Тя ще трябва да почака. И веднага след това: *Взели са компютъра ми. Добре че всичката ми информация е в облак^[1]. По дяволите!*

Лентичката от вътрешната страна на палтото ѝ, на която дрехата се окачваше, висеше от закачалката, но и палтото, както и лаптопът, беше изчезнало.

Интересно колко ли зложни къщи има в Джаксън в щата Уайоминг? И за какво им е притрябвало дамско палто? Няма много жени с моя ръст, които носят размер S.

С леко трепереца ръка Сара остави кафето, извади химикалка от бездънната чанта, която при нея минаваше за дамска, и с нейна помощ разбути дрехите от куфара, затрупан почти наполовина под тях.

Циповете на вътрешните джобове бяха все още закопчани.

Пропуснали са кутията ми с бижута. Бих предпочела да вземат тях, вместо компютъра, но никой не ме пита, нали?

Бърз поглед към часовника ѝ показа, че не разполага с много време. Скоро един друг непознат щеше да реши съдбата на кариерата ѝ в съдебната палата на Джаксън.

Ругаейки наум, тя забърза към рецепцията.

— Аз съм от 101-ва стая — заяви Сара на жената там. — Току-що бях ограбена. Липсват компютърът и палтото ми. Съобщете на шерифа или на този, който се занимава с това, че сега бързам, защото трябва да се явя в съда.

Зададените със заекване въпроси останаха зад гърба ѝ и тя закрачи през централния вход към все още студените в ранната пролет улици на Джаксън. И само след десетина крачки съжали за загубата на палтото си.

Освен това беше забравила кафето.

Забърза надолу по вероятно най-студения тротоар в града. Вятърът навяваше снега направо от Тетоните^[2] и го въртеше над улиците. Това, което правеше студа още по-свиреп, беше, че слънцето грееше ярко и достатъчно силно, за да създава усещане за лято.

Сводеста алея, водеща към малък парк, привлече погледа ѝ. Първата ѝ мисъл беше, че арките са направени от ребра — кости на говеда, каквито беше виждала като дете. Но тези бяха различни. По-елегантни, извити, изтъняващи към краищата. Не създаваха усещане за окончателен край, свързан със смъртта, а бяха по-скоро символ на живота, минаващ през постоянни промени.

Еленови рога, досети се тя. Растат и падат всяка година в цикъл, който няма нищо общо с раждането и смъртта, просто различен

кръговрат. Също като картините на Къстър, едно красиво и зловещо напомняне, че дивата природа — дивото — не е толкова далече.

Потръпвайки, забърза напред.

Сега трябваше да съм си в Сан Франциско и да нося чаша кафе от бистрото „Мърей“ на път към офисите на „Перфектно докосване“.

Но в такъв случай единственото, което щях да знам за моя тайнствен непознат, щеше да бъде гласът му.

И какво от това?, отбеляза разумната част от съзнанието й. Последното нещо, от което имам нужда, е мъж.

Сара обичаше да живее по своите собствени правила, да прави каквото и когато си поиска. Като единствено момиче от седем деца се беше наситила за цял живот на памперси, домакинска работа и гледане на хлапета.

Вятърът забиваше ледени зъби в черния й панталон и дърпаше червения пуловер. Единственото нещо, което му пречеше да го отнесе, беше тънкият черен кожен колан, пристегнал кръста й. Но той не можеше да я стопли.

Дяволите да го вземат оня крадец.

После си напомни, че можеше да бъде и много по-лошо. Например да си стои у дома в мандрата — обикновена, бунтарски настроена тийнейджърка, теглеща на едната страна фуражната количка през влажните, проветриви хамбари, а на връщане — упоритата крава от породата Холщайн.

Поне в ботушите ми няма дупки, през които да влиза прясна кравешка тор.

Телефонът в джоба на панталона й иззвъня.

Ако е шерифът, може да почака.

Още когато тази досадна мисъл мина през съзнанието й, тя се поколеба. Обаждането можеше да е от Джей Върмилиън. Мъжът притежаваше няколко дузини ценни картини, които бяха в състояние да изстрелят кариерата й на следващото ниво. Произведения на изкуството с потенциала да се окажат толкова уникални, че се бяха превърнали в част от съдебното решение в горещ бракоразводен процес.

Може би, но само може би, помисли си тя, на една от онези картини е мистичната „Муза“, единственият портрет, нарисуван

от Къстър.

Това би обяснило защо юридическата битка беше надживяла първоначалния собственик на творбите Джей Ди Върмилиън. Неговата доста по-млада бивша съпруга, Лиза, вече шест години съдеше наследниците му, за да получи достъп до произведенията на изкуството, които съпругът ѝ беше започнал да колекционира още преди тя да стане тийнейджърка с брекети. След смъртта му бе пренасочила адвокатите си към първородния му син Джей Върмилиън.

Сара леко изкриви устни. Никога не съм срещала скандалната Лиза Нюман, някога Върмилиън. *Но след като държи в ръцете си девет десети от закона, бих заложила солидна сума, че капитан Джей Върмилиън ще успее да задържи бившата си мащеха далече от неоткритите картини на Армстронг „Къстър“ Харис в бъдеще.*

Пенсионираният от армията ветеран, който наскоро беше наследил фамилното ранчо — плод на труда на поколения негови предци, притежаваше силен дух и решителност, които се усещаха даже по телефона.

Дори не си се срещала с него още, напомни си Сара. Успя най-после да измъкне апарата от тесния джоб и видя, че обаждането беше прехвърлено към гласовата поща. Стисна телефона в дланта си и потръпна мислено. Номерът не беше от щата Уайоминг, което означаваше, че не беше шерифът.

Нито пък Джей, по дяволите.

Мисли за добрия капитан като за всеки друг потенциален клиент, който ти се обажда в работно време, за да получи съвет за западното изкуство, нареди си тя твърдо.

Невъзможно.

Джей Върмилиън може и да беше потенциален клиент, но беше също така мъжът, с когото през последните няколко месеца беше разговаряла до малките часове на нощта. В началото строго делови, разговорите някак си бързо бяха преминали в нещо... повече.

Не знам как можях да говоря за себе си, за работата и мечтите си по този начин с човек, когото никога не съм срещала. Той също ми разказваше за ранчото, времето и надеждата си да намери и да се ожени за жена от Запада, която да роди седмото поколение Върмилиън.

Като се имат предвид съвсем различните ни начин на живот и цели, изумително е, че изобщо намерихме за какво толкова да разговаряме.

Телефонът започна да вибрира и иззвъня в ръката ѝ. Сара го погледна, видя изписан номера на партньора си и прие обаждането. За няколко минути Пайпър Ембри щеше да отвлече мислите ѝ от студа и мъжа, чийто дълбок глас се прокрадваше в сънищата ѝ.

— Купи ли някой страхотен килим напоследък? — попита тя.

— Хвърлих око на един, който ме накара да проверя банковия баланс на „Перфектно докосване“.

— Как вървят нещата с тази поръчка?

— Работя по нея — отвърна Пайпър. — Какво е това съобщение за Уайоминг, което си ми оставила?

— Приключих рано със семейство Чен и пристигнах в Джайксън.

— Аз пък си мислех, че си се уморила да кръстосваш със самолет целия щат.

— Така е.

— Но продължаваш да преследваш онези творби на Къстър? Или пък е заради невероятния глас на Джей Върмилиън?

— Почакай, докато — ако — сложа ръка на картините — заяви Сара, пренебрегвайки закачливата забележка. — Те ще изцедят сърцата и чековите книжки на най-малко петима от клиентите ми и ще намалят значително пътуванията ми по света. — Талази леден въздух се стовариха върху нея и развяха косата ѝ като черен облак пред лицето.

— Какъв е този шум? — попита Пайпър.

— Вятърът. Тук пролетта е щедра на бури и пестелива на черешови цветчета. — Сара се огледа бързо, търсейки убежище.

Единственото, което забележа, беше още една странна арка, водеща към друга част на парка. Или пък навън от него.

Което и от двете да беше, предпочете да остане на слънце.

— Добре ли си? — разтревожи се той. — Гласът ти е различен. Като че ли малко напрегнат.

— Познаваш ме прекалено добре. Стаята ми беше ограбена. Компютърът и палтото ми ги няма. Но иначе всичко е наред. В момента нямам време за наркомански драми. Предполага се, че до пет минути съдията най-после ще съобщи решението по делото на Върмилиън.

Последва кратко мълчание, след което Пайпър попита предпазливо:

— Искаш ли да дойда?

Сара забърза към съдебната палата.

— Няма нужда. Мога да се справя с картините и сама.

— А, да, Джей Върмилиън. Мъжът с дълбокия, прекрасен глас. Изглежда ли поне наполовина толкова добре, колкото звучи?

— Не съм го виждала. — Тя се огледа на двете страни и пресече улицата срещу светлината.

— Сигурно той може да стопли твоята... пролет — отбеляза Пайпър.

— Ако успея да уредя продажбата на картините на Къстър, пролетта за мен ще стане направо гореща. За теб също. Близнаците Нюкасъл танкуват на място при мисълта да притежават произведения на изкуството, които са показвани в „На ръба на никога“.

— В какво?

— Съзлив съвременен филм за млада двойка — и двамата не знаят как да обичат, но не им стига здрав разум да се разделят.

— Аха. Ако трябва да се учиш на тези неща, значи, имаш повече проблеми, отколкото един филм може да разреши.

Сара се разсмя.

— Да, но той буквално разлюля Сънданс^[3]. Точно там са го гледали и близнаците Нюкасъл и веднага са се свързали с режисьора. Тайно, разбира се. Продукцията вероятно ще разтърси и Кан.

— И как се вписва в нея умерено известният западен художник Къстър?

— Картината му „Пролет в Уайоминг“ присъства сериозно по време на целия филм, включително и в покъртителната сцена, в която...

— Спести ми подробностите — припряно я прекъсна Пайпър. — От касовите сладникави филми задникът ми направо изтръпва.

— Именно заради това — имам предвид филма, а не задника ти — пазарът за работите на Къстър ще се нагорещи като Вегас през юли.

— Какво ще кажеш за големите аукционни къщи?

— Наследниците на Върмилиън притежават вероятно половината от всичко, което Къстър е нарисувал, и почти нищо не е в обръщение все още — отвърна Сара. — Може да не ни се наложи да

минаваме през голям публичен търг, ако успеем да действваме като агентите. Никакво предварително разгласяване.

— Давай тогава. Ще накарам Лу да покрие всичко за „Перфектно докосване“ за тази цел. От известно време тя е в състояние на принудително бездействие.

— Какво е станало? Не може ли да сключи сделката с Наджафи?

— Лу много я бива, но Наджафи ще подложи на изпитание дори търпението на Господ — отвърна Пайпър. — Колко време ще отсъстваш?

— Ако Джей Върмилиън изгуби картините, ще си бъда у дома още утре.

— В такъв случай, приятелко, те очаква дълъг престой в Уайоминг.

— Само след две седмици ще започнеш да ми мрънкаш да се върна.

— Не и ако са замесени пари. Чао. Върви да грабнеш пачките!

— Иди и ти да заработиш няколко.

Усмехната, Сара прибра телефона в джоба си, отметна коса от лицето си и тръгна по тротоара, за да се срещне със своето бъдеще.

Стискаше си палци.

---

[1] С името „Облак“ се наричат местата в интернет, където могат да се запазват всякакви видове информация, включително снимки, музика, документи и видеоклипове — наистина всичко, което функционира като файл, — и лесно да се получи по-късно от компютър, телефон, телевизор или друго устройство с връзка с интернет. — Б.р. ↑

[2] Гранд Тетон е най-високата планина в „Гранд Нешънъл Парк Тетон“ в северозападната част на щата Уайоминг и класическа дестинация в американския алпинизъм. — Б.пр. ↑

[3] Американски ежегоден кинофестивал, провеждан в град Парк Сити от 1978 година. — Б.р. ↑

2.

В облицованата с дървена ламперия съдебна зала Джей Върмилиън се протегна във взетото назаем сако, като се опитваше да разтегне кожата му върху раменете си.

Никога не съм допуснал, че нещо, принадлежало на Джей Ди, може да ми е малко.

Но беше.

Хенри Педерсен измърмори под носа си:

— Престани да се протягаш, момче. Спомни си какво казваше Джей Ди и никога на никого не показвай страха си.

Адвокатът им, седнал до Хенри, прикри усмивката си, докато драскаше последните си бележки.

Джей изгледа отстрани рошавия управител на ранчото.

— Учил съм за страха и спокойствието на места, каквито ти никога не си виждал.

— Да. Когато повторно замина за Афганистан, си помислих, че повече няма да се върнеш у дома.

— Аз също. Но после ми писна от измислени политици и истински куршуми.

— И слава богу. Лиза беше на път да фалира ранчото — тросна се Хенри, понечи да се изплюе, спомни си къде се намира и преглътна. — Надявам се, че съдията няма да довърши работата.

— Ще оцелеем и без картините.

— Мислех си, че искаш да се срещнеш с мис Сара Медина — подхвърли той и приглади мустаците си. — Тя звучи като заредено оръжие.

Джей успя да скрие топлината, която плъзна по тялото му при споменаването на името, но не си направи труда да потисне усмивката си.

— Да, вярно. Много плам и интелигентност също така. Ако получим работите на Къстър, ще сме й задължени.

— Проклетият художник. Не ни е донесъл нищо друго, освен проблеми. Ранчото си беше много добре без него.

Но ще се оправим много по-добре с него, помисли си Джей. Имотът има нужда от толкова много неща. Най-после успях да оправя всички малки недостатъци, оставени на самотек, докато се превърнат в огромна, скъпа, порутена бъркотия.

Но на глас не спомена нищо за състоянието на ранчото. Хенри беше на седемдесет и четири и слаб като подпора на ограда. И също толкова жилав. Беше правил всичко по силите си, за да поддържа стопанството, докато Джей отсъстваше, а Джей Ди минаваше през дългия си, бавен залез.

Джей погледна часовника си и се облегна на стола.

— Без значение какво ще бъде окончателното решение на съдията, телената ограда на южното пасище трябва да се затегне, минералните соли да се изнесат, напоителните канали да се поддържат, а говедата да се преместят на по-зелените терени. Това е реалността. Останалото са просто приказки на вятъра.

Хенри отново потърка дългите си, неравни мустаци, вече повече сребристи, отколкото черни, и кимна:

— Баща ти те е научил добре.

— Сигурно. Все още съм жив.

Управителят се усмихна накриво.

— Треска от стар и упорит пън.

— Татко просто си намери другата половина в лицето на Лиза Нюман.

Сумтене беше единственият отговор на Хенри. Той никога не бе имал добро мнение за втората съпруга на Джей Ди и не бе виждал основателна причина да го крие.

Докато отброяващата секундите стрелка пълзеше по циферблата на стария часовник, Джей мислеше за всички неща, които би могъл да направи в ранчото. Искаше му се да грабне шапката си от масата, да напусне съда и да се върне на работа. А довечера Сара Медина щеше да му се обади или пък той щеше да ѝ позвъни, за да си поговорят. Щеше да ѝ разкаже за съдебната зала, за съдията и присъдата. Тя пък щеше да му опише изящните и скъпи предмети, които търси и купува за богати, взискателни клиенти.

На мен ми дай по една своенравна крава всеки ден, помисли си Джей.

Погледна към мястото, определено за ищеца, в другия край на стаята. Двамата адвокати на Лиза седяха тихо като бухали, излезли на лов за следващото си хранене. Знаеше точно какви хонорари бяха получили, защото през последните шест години семейство Върмилиън редовно пълнеше банковите им сметки.

Също като всичко останало в живота на Лиза, каза си мислено Джей. Тя харчи, ранчото плаща, плаща и плаща.

Не за първи път се надяваше, че онова, което баща му беше получил от нея, си струваше всичко, през което сега преминаваше той.

Вратата на залата се отвори с глух звук, който отекна в голото помещение. Лиза Нюман се появи на високи токчета, които увеличаваха ръста ѝ от метър и половина с още дванайсет сантиметра. Сламенорусата ѝ коса беше придобила платинен оттенък, завършващ образа ѝ на ослепителна ледена кралица. Диамантите на Джей Ди висяха от ушите и проблясваха по пръстите ѝ. За разлика от картините на Къстър, бижутата, с които беше обсипвал тогава младата си съпруга, бяха неоспорим подарък.

— Госпожо — каза Джей и се изправи, когато тя мина покрай масата. Хенри не помръдна.

Лиза спря едва когато стигна до мястото си.

— Благодаря ти, Джей — отвърна с дрезгав, пушачески глас. — Въпреки многото си недостатъци, Джей Ди те е възпитал добре.

Хенри я изчака да се настани, преди да подхвърли:

— Искане ми се и той да беше тук.

— Даже и да беше още жив, тук щеше да е само тялом. — Докато седеше, Джей за последен път опъна сакото от еленова кожа, което неприятно го стягаше в раменете. — В началото беше добре през целия ден. После започна да отпада преди залез, след това следобед. И накрая...

— Дяволски мъчителна смърт за силен човек като него — отбеляза управителят, поклащайки рошавата си посивяла глава. — Ако ме застигне същото, просто ме застреляй и ме остави на мечките.

Вратата на залата отново се отвори. Не му беше необходимо да се обръща, за да разпознае шума от кожените обувки на доста по-

младия си природен брат, които оставяха скъпа татуировка върху пътеката.

— Това хлапе ще закъснее и за собственото си погребение — измърмори Хенри. — Няма много от Джей Ди в него. Изцяло момче на мама.

— На татко не му беше дадена възможност да участва във възпитанието му. — А пък аз заминах за Уест Пойнт много преди Бъртън да започне да се бръсне.

Стореното е сторено. Сега трябва да живеем с него.

Бъртън спря почти в края на пътеката, която отделяше масите на ищеца и ответника. Деликатните му черти и бледата му кожа бяха порозовели и на петна, сякаш току-що беше пробягал разстоянието до тук. Свали черния си шлифер и под него се показа лек кремав костюм. Като всичко друго у него, дрехите му имаха скъп градски вид. В този случай Ню Йорк и Маями, където се бе опитвал да приключи голяма сделка с недвижим имот.

Или поне така говореха хората.

Джей не се интересуваше от клюките, но беше очевидно, че нещо яде брат му отвътре. Под руменината от физическото натоварване кожата му беше болезнено бледа, а раменете му бяха отпуснати като на човек, носещ тежък товар. Да укроти ръждивочервената си коса, му бе коствало доста усилия. Беше на двайсет и четири години, а светлосините му очи изглеждаха постоянно тревожни.

Когато погледът му се стрелна към мястото на ответника, Джей отмести с ботуша си един стол в мълчалива покана.

В този момент Лиза се обърна към сина си и повдигна вежди. С изражение на безмълвно извинение по-младият мъж пристъпи към масата на ищеца. Опита да издърпа стол, установи, че е от масивно, тежко дърво, и включи цялото си тяло в усилието. Няколко минути по-късно се отпусна до майка си.

Тя дори не го погледна.

Джей поклати леко глава. Зимният вятър е по-мил от тази жена, а Джей Ди беше достатъчно възрастен да бъде дядо на Бъртън. Ужасен начин да отгледаш дете.

Богатството има значение само за онези неща, които могат да бъдат оправени с пари. Детството на брат му не беше сред тях.

— Откажи се — обади се Хенри. — Момчето знае от коя страна филията му е намазана с масло.

— Ако беше така, щеше да седне до мен. Опитвам се да му дам шанс, да му покажа как да се оправя с ранчото.

— Не можеш да го научиш на нещо, което той не иска да знае.

Джей не оспори истината.

— В известен смисъл Бъртън е точно такъв, какъвто бях аз на неговата възраст. Искях да бъда дявол и да избягам от дома.

Възлестите пръсти на Хенри се заиграха с шапката, която носеше само в града, повдигна я към главата, но после си спомни защо беше оставена на масата.

— И със сигурност получи онова, което искаше.

— Така е — съгласи се другият и отклони мислите си от далечното място, наречено от оцелелите войници „месомелачката“. — Предполагам, че адвокатите са по-цивилизовани от куршумите. Да те съдят до смърт, сантиметър по сантиметър, става досадно. Слава богу, че Сара... мис Медина ни помогна да се борим за претенциите на Джей Ди над картините. Не знам какво щяхме да правим без нея. И без теб, разбира се, защото намери разписките.

— Безумие беше да се ровя из кутии с вектори, когато в ранчото имаше толкова много работа.

— Такова беше желанието на Джей Ди.

Хенри въздъхна.

— Беше обсебен от мисълта за тези картини. Така и не разбрах защо. Вероятно от чист инат.

— Това беше последното нещо, за което ме помоли. Ако мога да ги държа далече от ръцете на Лиза, ще го направя — просто обясни Джей.

Същата клетва, която беше давал на баща си всяка вечер. Която Джей Ди трябваше да чуе, преди да заспи. После, в съня си, щеше да се увие около успокоението като голям диамант.

По-скоро създава усещане за голо острие, за рана, която той събрка с утеха.

А може пък да е обичал болката.

Това би обяснило Лиза.

— Човекът обичаше, каквото обичаше — измърмори Хенри. — Все пак не беше много разумно от негова страна.

Джей въздъхна.

— Не съм сигурен дали любовта имаше нещо общо с това. Лиза и баща ми се бориха до смърт за тези картини.

А попечителството над детето? Беше решено само за час. Когато пораснах достатъчно и си тръгнах, Бъртън беше приклещен между двама родители, които бяха прекалено заети с битки помежду си, за да му отделят достатъчно внимание.

— Не го съжалявай толкова — сухо се обади Хенри. — И в двата случая можеше да тръгне с печелившата страна.

Джей погледна брат си и светлия му костюм от Маями и разбра, че ранчото на Върмилиън никога няма да се превърне за него в дом. Но беше дом за Джей и за всички работещи там. И сега повече от всякога беше негова работа да направи мястото процъфтяващо.

След седем години Бъртън ще вземе своя дял от земята или аз ще я откупя. Ако разполагам с толкова пари.

При обявяването на съдия Флинк в залата настъпи леко раздвижване. Всички се изправиха, когато тя се появи и зае мястото си. След като седнаха, отново удари рязко чукчето и започна да обобщава основните точки на дългото дело.

Добре че военната служба ме научи на търпение, помисли си Джей, докато слушаше излагането на фактите, които отдавна знаеше наизуст.

3.

Ехото от стъпките на Сара заглъхна в сградата на съда, когато тя спря изненадана. Малка тълпа се беше събрала пред вратата на заседателната зала, където ѝ бяха казали, че ще се прочете решението по делото на Върмилиън. Повечето от хората очевидно се познаваха. Разговаряха на групи от по двама-трима. И всички гледаха към залата в очакване.

Приятели на двете страни? Репортери? Съдия-изпълнители?

Не се случи нищо, което да отговори на мълчаливите ѝ въпроси.

Двама мъже бяха застанали до самата врата на заседателната зала.

Единият беше съдебен пристав в безупречно изгладена униформа с цвят каки, върху която беше облякъл кафява жилетка. Бронзовата му значка блестеше на флуоресцентното осветление в коридора. Сара разпозна втория, който беше висок, мършав, облечен в син костюм, измачкан на лактите и коленете. Въпреки че стоеше с гръб към нея, беше сигурна, че не е пропуснал да сложи неизменната си папийонка.

Гай Бек. Как този надут пласъор на произведения на изкуството беше разбрал за работите на Къстър?

— Извинете, господине — ясно каза приставът. — Ответникът поиска и получи закрито изслушване, за да избегне медийния цирк. Можете да почакате при останалите. Моля, освободете изхода.

Бек се поколеба за секунда, после се обърна и се запъти към разговарящите.

Слава богу, не ме видя, помисли си Сара. Да се надяваме, че ще продължи така и занапред.

Униформен мъж се появи откъм другата страна на коридора, поговори тихо с пристава, след което се обърна към хората, очакващи отварянето на вратата.

Новодошлият беше висок, с видим загар под периферията на шапката, доста закръглен, но не отпуснат. Тъмните му, пронизателни очи бързо обходиха всички присъстващи. Униформата му се издуваше

от корем, който не си правеше труда да прикрива под разкопчаната куртка.

Сара го определи като самоуверен мъж — със или без униформа.

— Извинете ме — извика той ясно. — Сара Ан Медина тук ли е?

С периферното си зрение тя забеляза как главата на Бек рязко се обръща в нейната посока. Престори се, че не го е видяла, и пристъпи напред.

— Аз съм Сара Медина.

— Шериф Куки, госпожо — леко кимна мъжът.

— Виж ти кой имал неприятности с властите — подхвърли Бек и се засмя.

Полицаят го изгледа с укор.

— Бог да благослови свидетелите. — Но тонът му говореше обратното. — Оттук, моля. Няма да ви отнеме много време.

Благодарна, че Бек няма да може да ги чуе, Сара последва шерифа на двайсетина крачки надолу по коридора във вътрешността на сградата.

— Доколкото разбрах, вие сте тук заради делото на Върмилиън? — подхвана шерифът.

Това е само част от истината, с тревога си помисли тя. Странно, коя ли половина го интересува повече.

— Дадох показания в полза на ранчото — отвърна, сочейки към затворената врата в другия край на коридора. — Но това не е официално посещение. Надявах се да чуя, че делото е приключено.

Той кимна.

— Когато ми беше докладвано за взлома и връзката ви с Джей, си помислих, че трябва да отделя малко време за този случай.

— Някой наистина има приятели на високи позиции — отбеляза Сара. — Сигурно е много приятно.

— Имате ли нещо против да ми разкажете за тази сутрин? — попита мъжът.

Тя набързо изложи фактите и завърши с:

— Разполагате ли вече с някаква информация относно кражбата? Помислих си, че вероятно някой е използвал шперц, защото вратата не беше разбита.

Шерифът леко повдигна глава.

— Съмнявам се, че е била предварително планирана. По-скоро ми изглежда като престъпление при внезапно възникнала възможност. Вие вероятно не сте дръпнали вратата докрай, когато сте бързали за кафе. Успех за тях и лош късмет за вас.

— Не звучи много успокоително.

Той се усмихна.

— Престъпленията не подминават Джаксън само защото е малък град. Тук има ресторанти, които не биха оставили хубав лют сос отвън на масите, защото лесно може да се задигне.

— Сериозно? А защо дребни крадци ще се занимават с лютив сос?

— Научих, че единствените истински крадци на дребно са децата, търсеци тръпка. Всички останали са просто крадци.

— Е, който и да е ровил из стаята ми, не е бил особено добър. Той, тя или те са пропуснали бижутата.

— Добра новина. Небрежните престъпници могат да бъдат заловени. Изпечените рядко виждат вътрешността на затвора.

Сара успя да се въздържи да вдигне очи към небето.

— Знам, че компютърът и палтото ми са нещо съвсем дребно в голямата схема.

— Така е — съгласи се шерифът. — Но ние попълваме формулярите във всички случаи. — Без да откъсва очи от нея, той извади телефона си и набра паролата с палец. — Можете ли да добавите още подробности?

Тя му даде модела и годината на производство на лаптопа и му описа черното си палто с ясното съзнание, че напразно си губи времето. И допълни:

— Компютърът ми е много надежден. Защитата му ще затрудни един посредствен хакер, ако това има някакво значение.

За първи път полицаят изглеждаше заинтригуван.

— Да не би да сте имали проблеми преди?

— Не. Живея в Сан Франциско, затова вземам всички възможни предпазни мерки. Но съм наистина ядосана, че ми се налага да си сменя техниката. Освен това не смятам да спя отново в онази стая. Но това е подробност, която едва ли ще ви бъде от полза.

— Наехте ли си друга?

— Още не.

— Това ще бъде трудно — делово отбеляза шерифът. — Норвежците вече пристигнаха.

— Кои?

— Норвежците. Тази година закъснях. Голяма група идва всяка година и залива града. От Сварстад^[1].

— Сварстад? — попита Сара, обзета от усещането, че е попаднала в чужда игра.

Кимайки, той си водеше бележки на телефона, докато обясняваше:

— Няколко поколения назад повечето от децата им се установили тук. Това е нещо като голямо семейно събиране. Както казах, тази година закъснях. Като прибавим към това и обичайния поток от туристи, навсякъде ще ви посрещат с табели „Няма свободни стаи“. — Погледна я усмихнато. — И не се опитвайте да си купите треска или съомга в някой от местните магазини.

— Няма треска, няма съомга, няма стаи. Значи, съм обречена да остана в онзи мотел?

— Можете да опитате извън града, но там няма голям избор.

Сара си помисли да наеме кола и се зачуди дали и те вече бяха заети. Освен това трябваше да си поръча нов компютър. И да си купи палто. Да намери къде да спи през нощта. Да счупи капачките на коленете на Гай Бек, за да не може да се докопа до картините на Къстър. И да се срещне с Джей Върмилиън на живо.

Толкова много неща за толкова малко време.

— Ако се сетите за още нещо, което би могло да ни помогне, моля, обадете се в управлението. — Шерифът прибра телефона обратно в джоба си. — Като се видите с Джей, го поздравете от мен.

— Той спомена, че ви познава — спомни си един среднощен разговор Сара.

— Знаем се от известно време. Работех за баща му. И сигурно още щях да съм там, но Джей Ди каза, че съм създаден за по-големи неща. Помогна ми да тръгна по този път.

— Семейство Върмилиън сякаш са навсякъде — отбеляза тя. — Притежават няколко сгради в центъра на града, нали? Видях надпис върху една, докато пътувах с такси насам.

Полицаят кимна и вдигна ципа на униформената си куртка.

— Не са Кенеди, но имат влияние. Приятно ми е да чуя, че ранчото отново се поема от силни ръце след болестта на Джей Ди. Мястото беше започнало да запада. Хенри много се стараеше, но една птичка пролет не прави.

Сара кимна. Джей ѝ беше разказвал и за това. Много.

— Е, благодаря ви за отделеното време, шерифе. Успех при залавянето на онези приятели.

Той наклони глава точно в момента, в който вратата на заседателната зала се отвори със скърцане. Жена с вид на застаряваща шоузвезда буквално изхвърча навън.

Закоравялото сърце на злобата, обвито в кашмир и диаманти, помисли си Сара.

Лицето ѝ беше изкривено от гняв. Яростта струеше от нея, когато мина покрай съдебния пристав. После се обърна и изръмжа:

— Върти, идвай с мен. — Тропотът на токчетата ѝ отекуваше в коридора с дразнещо кълтене.

Нисък червенокос мъж в кремав костюм и с праметнат през рамо черен шлифер се помъкна след нея. Вървеше четири крачки по-назад и очевидно не бързаше да я настигне.

— Е — подхвърли провлачено шерифът, когато жената изчезна към улицата, — изглежда Гадната кучка на Запада е загубила. Бог да я благослови.

— Коя?

— Лиза Нюман, бивша Върмилиън.

---

[1] Административен център и село в Лардал, община Вестфолд, Норвегия. — Б.р. ↑

4.

Залата се празнеше бавно. Повечето хора, които чакаха отвън, се втурнаха след Лиза Нюман. Другите се струпаха около двамата мъже, облечени като адвокати. Въпросите ги засипаха като силен студен дъжд.

Още един мъж излезе от съдебната зала и всичко женско в Сара се напрегна. Не само ръстът му го отличаваше от останалите, а и начинът, по който се движеше — като човек, чувстващ се чудесно в тялото си. Лицето му беше прекалено силно и прекалено мъжествено, за да се нарече красиво, и твърде необичайно, за да мине за привлекателно. Поразително. Кожата му имаше здравия загар на човек, който работи на открито. Лекото кожено сако не можеше да скрие напирателната под него мъжка сила. Тъмен панталон с характерната за Запада кройка очертаваше дълги, мускулести крака. Черната шапка и излъсканите до блясък ботуши бяха съвсем на мястото си и придаваха завършен вид на типичното облекло на фермер от Уайоминг.

Уау, ето един наистина горещ мъж, помисли си тя. Обзалагам се, че по тялото му няма нито грам от мазнините на Биг Мак.

Сара знаеше, че се визира неприлично в него, но не я беше грижа. Дори в киното, а какво остава за извън него, подобна неподправена мъжественост беше рядкост.

Може би трябва по-често да излизам извън града.

Да, да, върви в провинцията, където мъжете са мъже, миришат на пот и оборска тор и имат повече деца, отколкото могат да издържат. Не, благодаря. Детството ми беше препълнено с всичко това.

Но поне можеше да се наслаждава на стопроцентовата мъжественост, застанала само на няколко крачки от нея.

Чудя се дали е достатъчно умен да събере три и две и да получи пет, или разчита само на осезаемото си присъствие.

Тогавя видя Гай Бек да се приближава към него.

Това не може да е Джей Върмилиън, каза си мислено. Не би било честно, ако всичко в него се крепи само на онзи дълбок глас.

С ослепителна усмивка и релефна визитна картичка Бек се плъзна като масло, сред хората, скупчили се около мъжа.

От друга страна, кой е казал, че животът е справедлив?

Сара тръгна през тълпата, като се стараеше да върви точно зад гърба на Бек, за да не я забележи. Искаше ѝ се да разбере повече за това що за човек беше Джей, когато не беше само глас по телефона, разказващ ѝ за кучето чудо Скунк, за приятеля му Лайтфут или за телето Кинг Коуб — ужаса на пасищата.

След като се приближи достатъчно, забеляза, че очите му бяха морскосини и ясни като скъпоценни камъни. Около тях, както и по страните му, имаше тънки бръчки, които изобщо не го състаряваха. По-скоро говореха за натрупан опит. Тежък.

Тъмните му, извити вежди се повдигнаха, когато осъзна, че някакъв непознат от града размахва визитката си пред лицето му.

— Тай Бек, мистър Върмилиън. Агенция „Аукцион на шедьоври“.

Джей взе картичката и огледа претенциозните букви, отпечатани върху скъпа хартия.

— Мистър Бек. А аз съм капитан Върмилиън.

— Извинете ме, капитане — отвърна другият. — Тъй като очевидно вие сте изключително зает човек, ще бъда кратък. Доколкото разбрах, разполагате с колекция от уникални картини, които смятате да обявите за продан.

Докато говореше, веждите и лицето му се изкривиха в израз на преувеличено желание да помогне и съчувствие — сякаш под тежестта, която представляваше за него продажбата на чужди вещи, подбивайки междуременно значително цената им.

Джей изчакваше останалата част от словоизлиянието, както правеше някога — войник, готов за нова порция политически щения, маскирани като заповеди.

За толкова много хора се откриват златни възможности на мой гръб, каза си сухо. Нищо чудно, че Хенри се измъкна през страничния вход. Ще се върне в ранчото доста преди мен.

— Мистър Гай Бек — обади се накрая, като повдигна леко периферията на черната си шапка. Под нея се разкри кичур също толкова тъмна коса. — Чувал съм за вас. Холивуд, нали?

— Ласкаете ме. Нямах представа, че репутацията ми ме е изпреварила чак до тук, в Джаксън Хоул.

— Само Джаксън — меко го поправи Джей. — Джаксън Хоул е общото наименование на долините до планината Тетон и всички равнини по пътя. Но се съмнявам, че лосовете и вилорозите^[1] там имат някаква представа кой сте.

— О!

— За мен няма значение — продължи с нехаен тон, който не съответстваше на твърдия му поглед. — Просто исках да ви спестя неудобството да изглеждате неосведомен, в случай че имате намерение да работите с местните хора.

Бек си пое рязко въздух.

— Ами... благодаря ви. Колкото до работите на Къстър...

Другият изглеждаше озадачен.

— Какво?

Зад гърба му Сара едва не изсумтя. Ако Джей продължаваше в същия дух, щяха да ѝ бъдат необходими гумени ботуши, за да прегази помията. Бек обаче не усещаше миризмата.

— Картините на мистър Харис. Армстронг „Къстър“ Харис — обясни Гай с любезно търпение.

— А, да, онези. Съжалявам — усмихна се в отговор Джей. — За мен той винаги е бил просто Армстронг. Само хората, които са го мразели, са го наричали мистър Харис.

— Това е очарователно, без съмнение. Сега, когато си върнахте собствеността върху картините, се питах дали не бихте искали да ги обявите за продан.

— Имате предвид собствеността върху ранчото на Върмилиън.

— Да, разбира се. — Пръстите на Бек се свиха неволно като несполучливо сгънати оригами.

Джей спря с вдигнат във въздуха пръст.

— Току-що разбрах кой си.

— Собственикът на агенция „Аукцион на шедьоври“, да — потвърди Бек.

— Ти си дилърът, който работи за Лиза Нюман. По-добре побързай, синко. Тя е изпълнена с гняв и те води с голяма преднина.

Сара едва не изкрещя от радост, когато Бек осъзна, че не той беше по-умният в този разговор.

— Не сме имали официално споразумение — каза накрая. — Нищо подписано и нотариално заверено, както разбирате.

— Разбирам, че тя изгуби и ти я захвърли като умрял скункс.

— Аз съм бизнесмен. Нямахме какво да договарям с мисис Нюман. Решението беше взаимно.

Джей кимна.

— Схванах. — Той пъхна визитната картичка в горния джоб на сакото на Бек, точно до грижливо сгънатата му кърпичка на точки. — Ти си наемник. В това няма нищо лошо, нали мъжете също трябва да изкарват прехраната си, но не искам да имам нищо общо с човек, чиято единствена грижа е да му се плати. Сбогом, мистър Гай Бек. Моля, не ми се обаждай. Възползва се от времето и търпението ми много повече, отколкото ти се полагаше.

Бек се поколеба, после се обърна и се отдалечи толкова бързо, че едва не събори стоящ наблизо човек. Джей наблюдаваше претенциозното облекло и поведение на агента, затова не беше забелязал стройната жена, която чакаше търпеливо зад него. Докато я наблюдаваше сега, тя отскочи пъргаво, за да избегне сблъсъка с Гай. Беше по-висока от повечето жени, но без да ѝ се налага постоянно да се навежда, достатъчно, за да танцува с него, без да има нужда да се повдига на пръсти, за да го достигне. Бледата ѝ кожа контрастиреше рязко с леко разрошената, пусната свободно коса, която изглеждаше достатъчно мека, за да накара пръстите му да изтръпнат. Дълбоките тъмни очи бяха големи и щедро обградени с дълги черни мигли. Пуловерът и панталонът очертаваха женствено тяло, без излишно суетене или извинение. За разлика от Лиза, в непознатата пред него нямаше суровост, липсваше усещане за враждебност и издигнати между нея и останалата част от света стени.

Това го заинтригува.

Много жалко, че нямам време за един танц, помисли си той. Но наистина нямам.

Преди да успее да си тръгне, жената пристъпи към него и му протегна ръка. Гривните от тънко сребро и кристали на китката ѝ издадоха звук, напомнящ далечна птича песен.

— Капитан Върмилиън, аз съм Сара Медина от „Перфектно докосване“ — представи се тя.

Джей улови дланта ѝ и остана изненадан от силата, която излъчваше.

— Сара. Хубаво е да видиш лице, което да свържеш с гласа. Или в работно време ще бъдем мис Медина и мистър Върмилиън?

— Лично мен Сара ме устройва.

— А пък аз ще мина с Джей — каза ѝ с усмивка. — Използвам капитан само когато някой ме потърка не където трябва.

Усмивката ѝ стана достатъчно широка, за да разкрие трапчинката от дясната страна на устата ѝ.

— Бих се извинила заради Гай Бек, но нямам нищо общо с това, в което се е превърнал.

— Радвам се да го чуя. — Докато говореше, той отстъпи встрани, придърпвайки я леко със себе си.

— Благодаря, мистър Върмилиън — каза зад него съдебният пристав, затвори вратата на залата и я заключи. — Ще отпратя останалите хора, но вие не бързайте.

— Да не би да имате очи и на тила си? — попита Сара съвсем тихо, за да не я чуе приставът. — Аз дори не забелязах, че е застанал зад вас.

— Биха ми били много полезни, но не. Просто изключително добър слух.

— Който би доловил и падането на карфица на повърхността на Марс. — Тя осъзна, че ръката ѝ все още лежи в неговата, и я отдръпна неохотно. — Поздравления, че успяхте да си възвърнете собствеността върху картините на Къстър... извинявайте... на Харис.

— Знаете много добре, че го наричам Къстър. Нещо в този облечен в претенциозен костюм хитрец събуди у мен желание да му дръпна нашийника. Дребнаво от моя страна, но съм се научил да си доставям удоволствие винаги, когато ми се предостави възможност.

Този път Сара дори не се опита да потисне смеха си.

— Прибавете и мен към списъка на дребнавите. Бек е... такъв клоун. Впечатлена съм, че го отпратихте. И облекчена. Той е по-скоро търговец, отколкото ценител на изкуството.

Напрегнатите му сини очи я насърчаваха да продължава.

— Той ще изпомпа каквото може от съдебния процес и картините — обясни тя — и после ще ги захвърли на пазара, без

изобщо да съжалява за огромната стойност, която би им дало по-прецизно отношение към тях.

— Стока.

През няколко пресечки се разнесе вой на сирена и замлъкна почти веднага. Сара се намръщи.

— Всяко нещо си има цена на пазара на изящните изкуства. Аз съм достатъчно прагматична, за да го осъзнавам.

— Струва ми се, че чувам едно „но“...

— Стойността на картините на Къстър не се изразява единствено в пари. Те представляват някои от последните велики художествени интерпретации на западния пейзаж, който е изчезвал дори още докато го е рисувал. Миналото не може да се поправи, но поне имаме възможност да го почувстваме в тези творби.

— Вероятно е по-лесно да видиш величието, ако не си познавал Къстър лично — каза Джей. — Аз бях хлапе, но го смятах за дребен, празноглав кучи син. Затова получи и прякора си Къстър, на името на един генерал^[2], който не бе способен на нищо друго, освен да поведе войниците си към смъртоносен капан в името на яростта и гордостта.

Сара потръпна вътрешно.

— От някои наши разговори останах с впечатлението, че Къстър не е конкретна личност. Просто един художник и нищо повече.

— На хората им беше трудно да разберат защо Джей Ди го мъкна на гърба си толкова време.

— Мъкнал?

— Не съм ли ви казвал? Стая, храна, материали за рисуване, джобни пари.

— Това е малко известно — отбеляза Сара, обзета от вълнение. — Може би баща ви е вярвал в таланта му.

— Може би. Или пък му е харесвало да има кой да лъска ботушите му.

— О!

Джей се усмихна и чертите му веднага се смекчиха.

— Предполагам, пропуснал съм също така да ви кажа, че Джей Ди беше точно толкова твърдоглав и вулгарен, колкото и другият.

— Тъъ... не. Звучи, сякаш двамата са си пасвали чудесно.

— По-скоро майка ми имаше слабост към Къстър. — Той я улови за рамото и я поведе към изхода. — Тя обичаше картините му. Баща ми

обичаше нея.

А пък аз харесвам усещането от ръката на сина му върху рамото ми, помисли си Сара. И в действителност той се оказа толкова интересен мъж, колкото и по телефона.

Добре че имам имунитет.

— Студено ви е — установи той, като отвори вратата към улицата и после я затвори след тях. — Да не сте оставили палтото си в колата?

— Не. То беше откраднато от...

В този момент се появи Бъртън Върмилиън и прекъсна обяснението ѝ. Изглеждаше уморен, изцеден и напрегнат като пренатегнатата струна. Черният шлифер не висеше на рамото му, а беше загърнат около тялото му.

— Джей, трябва да говоря с теб. Веднага.

Сара усети инстинктивното стягане в ръката на Джей върху рамото си, преди да я отдръпне неохотно, което я накара да закопнее да се притисне към него.

Разбира се, че искам да съм по-близо, помисли си с известно угризение. Той излъчва топлина, за разлика от вятъра.

— Мис Медина — каза Джей, — познавате ли брат ми Бъртън?

— За мен е удоволствие, мистър Върмилиън.

Младият мъж кимна пренебрежително и отново погледна брат си:

— Трябва да поговорим. — После извърна рязко глава към Сара: — Вие свидетелствахте против нас. Съдията определи мнението ви като водещ фактор при вземане на окончателното ѝ решение.

— Дадох показания, които включваха автентичността на разписките за закупените от Джей Ди Върмилиън картини на Къстър — заяви Сара. — Тъй като и вашата фамилия е Върмилиън, и вие сте облагодетелстван от заключението.

Джей сподави усмивката, предизвикана от хладния отговор.

— Точка за дамата.

Погледът на Бъртън се местеше нагоре-надолу по нея, сякаш беше застанал пред бар, оказал се затворен в събота вечерта.

— Щом сте толкова умна, как така не сте се сетили да си облечете палто?

Думите, които първи дойдоха на върха на езика ѝ, бяха отпред обора в селския двор от детството ѝ. Преди да успее да им придаде полюбозна форма, Джей с усилие свали коженото сако и го наметна върху раменете ѝ.

Тя едва не изстена от топлината му.

— Благодаря.

— Удоволствието е изцяло мое. — После се обърна към брат си. — Не обвинявай Сара за негодите на Лиза. Нито пък мен.

— Лесно ти е да го кажеш. Нали аз съм между мама и теб. — Бъртън се намръщи. — Питай ме дали е забавно.

— Няма нужда. Бях там. — Изражението му се смекчи, когато си помисли за брат си като за малък червеночос тиранин, вкопчил се в света с двете си пълни ръчички. — Помниш ли как те носех на раменете си, а ти крещеше „Дий!“ из цялата къща?

— Защото беше по-голям от мен. И какво от това? Оттогава доста пораснах — нетърпеливо възрази Бъртън.

Нацупените устни опровергаваха думите му, но той беше безсилен спрямо това си изражение — беше го наследил от майка си.

Но със сигурност може поне да се държи подобаващо за годините си, помисли си Джей. Колкото по-възрастен става, толкова по-малко прилича на мъж. Фактът, че е син на Лиза, не работи в негова полза.

Внезапно го обзе раздражение. Все някога Бъртън трябваше да поеме отговорността за своя живот и решенията си. По негово мнение този момент беше пропуснат. И досега всеки път, когато спореше с брат си, имаше неприятното усещане, че рита малко беззащитно кученце.

— Щом си толкова пораснал, би трябвало да си осъзнал, че Лиза не може да обвинява никого за живота си, освен себе си — заяви равно.

Сара знаеше, че трябва да изчезне надолу по тротоара и да ги остави насаме да водят това, което очевидно беше стара семейна кавга, но сакото на Джей сгряваше раменете ѝ и тъкмо бе престанала да трепери.

— Можеше да ѝ оставиш проклетите картини — тросна се Бъртън.

— Изпълних волята на Джей Ди.

— И какво от това? Той е мъртъв.

— Дадох му думата си.

— Как, по дяволите, ще разбере? Няма го!

Сара усети напрежението в ръката на Джей и зачака експлозията. Но когато заговори, дълбокият му глас беше спокоен.

— Всичко приключи — каза той на брат си. — Приеми го и продължавай да живееш живота си.

— За това са нужни пари — повиши глас Бъртън.

— Точно поради тази причина хората работят. Когато и да пожелаеш, ще получиш работа в ранчото.

Младият мъж сведе очи, видимо уплашен да не изпусне от контрол рижия си нрав.

— Виж — каза накрая, срещайки очакващия поглед на Джей. — Намерих един приятел, който може да ни помогне да продадем картините.

— Да не би да е облечен в син костюм от крепон и с лилава папийонка?

За момент Бъртън се поколеба, сякаш не можеше да реши дали да потвърди, или да отрече.

— Хмм... не обърнах внимание.

— Даде ли ти визитна картичка?

— Ами... да. — Бръкна в джоба си и извади луксозното картонче. — Агенция Аукцион...

— Не — срязва го Джей. — Той вече се свърза с мен. Отпратих го.

— Но той е големият ни шанс. Има връзки в Холивуд, сключва сериозни сделки.

— Не и с мен.

Напрежението продължи да ври още няколко секунди, преди Бъртън да повдигне рамене.

— Добре, не го искаш. Страхотно. Тогава какво ще кажеш да ме оставиш аз да се оправя с картините?

Джей гледаше изпитателно брат си. Настроенията на младежа се лутаха между нехайство и непреклонност, но той все пак продължаваше да изпитва упоритото задължение да помогне на детето, което някога се бе заливало от смях, докато го бе носил на рамене из просторната къща в семейното ранчо.

— Сериозно ли говориш? — попита той.

— Абсолютно. През цялото време сключвам големи сделки.

Интуицията му подсказваше да откаже. Неугасналата надежда, че Бъртън може да се окаже нещо повече от въздух под налягане, го подтикваше да се съгласи.

— Ще си помисля — заяви накрая.

— Мога да се справя — за първи път се изправи брат му. — Ще видиш. Добър съм в бизнеса.

— Търг ли ще организирате, или ще ги оставите на склад? — намеси се в разговора Сара. — В „Сотбис“ или в „Кристи“? Или ще изберете някоя къща, специализирана в западното жанрово изобразително изкуство?

Бъртън примигна.

— А?

— Просто се чудех какъв е опитът ви в пласирането на художествени произведения — обясни тя. — Ако ще продавате картините на Къстър, трябва да подходите към тях много внимателно.

— И вие се съмнявате, че ще се справя? Имам диплома по мениджмънт от Харвард. Познавам бизнеса.

— В такъв случай трябва да сте наясно, че търговията с изкуство е особена работа. Няма нищо общо с намирането на ангел инвеститор, с чиито пари да поставите начало на успешна кариера. Тя е част от шоубизнеса, нещо като игра на покер или хвърляне на зарове.

— И вие сте момичето, което ще свърши работата? — подхвърли язвително Бъртън. — Единственият човек, който познаваше картините по-добре от мен, е мъртъв. — Изчерви се и вдигна пръст към нея. — А аз имах лична връзка с него.

— Това ще бъде много полезно при продажбата, когато й дойде времето — съгласи се тя с професионална усмивка. — Колекционерите обичат картините им да са свързани с някаква семейна история. Добавя допълнителен блясък към сюжета, към легендата за автора и, разбира се, към артистичния вкус на собственика.

— Само че сметките не се плащат с легенди — възрази младежът.

— Не, но можете да ги накарате да работят във ваша полза. Това е средно дълга игра, ако искате да я играете по правилата. Продавачите обичат агенти в костюми от крепон, които да им осигурят бърза

сделка, но не предлагат на аудиторията достатъчно време, за да вникне в действителност в атмосферата на творбата.

— Легенда не се създава за една нощ — тихо се обади Джей.

— В сравнение с дългогодишната работа, краткотрайните усещания са много по-посредствени — кимна тя.

— Години? — грубо се изсмя Бъртън. — Кой разполага с толкова време?

— Един професионалист с намерение да инвестира в бъдещето ще си го осигури — отсече Сара. — Ако проявявате интерес, можем да поговорим за процеса и за работата, която трябва да се свърши, за да се продадат възможно най-изгодно картини като тези на Къстър.

— И вие сте специалистът, който ще ми покаже как, така ли? — попита младежът с неприкрит сарказъм.

— Радвам се, че го разбра — обади се Джей и погледна часовника си. — Подозирам, че когато картините се продадат, мис Медина ще има голяма заслуга за това. В случай, разбира се, че се съгласи да я наемем за тази работа.

Заля я вълна от облекчение.

— Благодаря ви. Ако наистина искате, за мен ще бъде удоволствие да ви помогна да продадете творбите на Къстър. Поставили ли сте си някакъв срок?

— Засега нямаме никаква гаранция, че продажбата няма да бъде манипулирана — заяви той. — Ще изчакаме. Трябва да опозная човека лично, преди да му се доверя.

— Разбрах.

До тях стигна нетърпеливият глас на Лиза:

— Бърти, идвай тук!

Бъртън изкриви лице в гримаса.

— Само минута — извика в отговор.

Силен порив на вятъра накара Сара да сграбчи сакото в същия момент, в който го направи и Джей. Пръстите им се сплетоха. Тя остана възхитена от разликата в твърдостта, силата и топлината им. По дланите му имаше мазоли, но кожата не беше груба.

Нямаше как да не се запита какво ли щеше да бъде усещането от тези пръсти върху голото ѝ тяло.

После се учуди как можеше да стои само по риза срещу силния вятър и ръцете му да бъдат по-топли от нейните.

— Слушай — наведе се към него Бъртън. — Прегледа ли новите планове, които ти изпратих?

— На мис Медина ѝ е студено — отвърна брат му. — Ще ти се обадя, след като...

— Помниш ли онзи човек, когото изпратих в моята част от ранчото? — припряно го прекъсна другият.

— Този, дето закъсна с цели три дни?

Бъртън махна пренебрежително с ръка.

— Той е изключително влиятелен човек. Носи много дини под една мишница. Както и да е, докладите се върнаха и са доста обнадеждаващи. Но настоява да изкопае още няколко дупки, преди да предложи сделка.

Сара усети как Джей застина на мястото си.

— Това не е ли земята край Лаш Крийк? — попита той.

— Точно така.

— Този поток захранва Кроуфут, чиито води напояват по-голямата част от ранчото. Водохранилището е прекалено ценно, за да го застрашим с минна дейност.

— Златото също е ценно, брат ми. Лаш Крийк минава през част от моята земя. Аз ще кажа как да се използва.

— Когато навършиш трийсет и една и отговаряш на всички условия, поставени в завещанието на Джей Ди — отсече Джей. — Същото важи и за мен.

— Ей, опитвам се да постигна своето с добро. Бих могъл и да те осъдя.

— Бърти! — долетя отново гласът на Лиза, вече доста отдалече.

Нито един от мъжете не ѝ обърна внимание.

— И ще изгубиш — предупреди Джей. — Майка ти вече се опита да получи земята, разделена при развода. Съдията не се хвана тогава, няма да го направи и сега. Завещанието на баща ни е свършено ясно. Трябва да навършиш трийсет и една, за да имаш думата в управлението на ранчото.

— Бърти! — успя да надвика вятъра Лиза.

Сара имаше чувството, че се крие във взетото назаем сако. Нейното семейство беше бедно, но всички бяха достатъчно горди, за да не правят сцени на обществено място.

— Чудесно — изсумтя Бъртън. — Бъди като Джей Ди. Оставяй парите на масата, където и да плащаш. Милиони висят по стените, милиони се крият в неизползваните права за минна дейност, а нашите банкови сметки са празни.

С тези думи той последва майка си.

Вятърът връхлетя отново, карайки дърветата да се огъват и да стенат. Мирисът на сняг стана по-осезаем, но небето беше почти ясно.

— Съжалявам, че станяхте свидетел на това — каза Джей, загледан в отдалечаващия се Бъртън.

— Няма нужда да се извинявате — успокои го Сара. — Най-големите скандали стават именно между най-близките хора.

— Най-малкото, което мога да направя, е да ви изпратя до хотела ви. Къде сте отседнали?

Мисълта за стаята ѝ я накара да забави ход.

— Бях в „Ласото“. Трябва да намеря някое друго място.

— Лошо обслужване?

— Взлом. Палтото и компютърът ми бяха откраднати. Шерифът не дава голяма надежда, че крадците ще бъдат намерени.

Както и друга стая впрочем.

Ръката му обгърна раменете ѝ.

— Имали сте доста тежка сутрин, нали? — Поведе я към голям сребрист пикап. — С норвежците в града нямате почти никакъв шанс да си намерите прилично място, затова...

— Аз ще...

— ... ще дойдете в ранчото — предложи той. — Разполагаме с пет спални, а използваме само една. Там са някои от работите на Къстър, а останалите са в Рибарското селище.

— Изкушавате ме.

Мъжът ѝ отправи усмивка, която я стопли почти толкова, колкото и самото му.

— Никакво изкушение, просто здрав разум — отвърна, докато отваряше вратата откъм пътническата седалка. — Вие имате нужда от стаята и картините. Аз пък искам да науча за вас нещо повече от този секси глас, който ми говореше, докато приготвих вечерята или ядях закуската си.

Тя се разсмя, припомняйки си, че беше правила същото по време на дългите им телефонни разговори.

— И вие ли? Да се храниш сам, не е много приятно.

Тъмносините очи срещнаха нейните.

— Хенри живее в ранчото, така че ще си имаме компания, ако нещо ви притеснява.

— Много добре. — Беше прекалено привлечена от Джей. Да се прави секс с клиент, беше зле за бизнеса.

И глупаво.

— Докато осъзнавате, че приказките на Бек за продажбата на картините на Къстър за милиони са чисти глупости, ще остана у вас.

Той се усмихна и стисна ръката ѝ.

— Никога не съм обичал глупостите, дори когато бях достатъчно млад, за да им се хващам.

— Шериф Куки ми поръча да ви поздравя — спомни си тя и се настани на седалката, преди Джей да успее да мигне.

— И вие решихте, че съм безобиден — заключи той.

Не би използвала точно това определение по отношение на Джей Върмилиън, но въпреки това кимна.

— Впрочем посещавала съм места, където отсядането при непознати и пътуването на стоп е единственият начин да разгледаш страната. Човек се научава да се доверява на инстинктите си. И на някои доста неприятни хватки, на които ме научиха братята ми.

Той се засмя тихо.

— Така си и мислех.

— Какво?

— Имате приключенски дух.

Сара се усмихна леко. Надяваше се, че уреждането на продажбата на картините на Къстър ще сложи край на авантюристичните ѝ пътешествия.

---

[1] Вид сърна в Северна Америка е набито тяло, дълги стройни крака и черни рога, които се сменят всяка година. — Б.р. ↑

[2] Джордж Армстронг Къстър (1839–1876) е американски военен, подполковник, а по време на Гражданската война — почетен генерал. Известен с действията си срещу американските индианци по време на войните за завоюване на американския Запад. — Б.р. ↑

5.

Докато Сара го наблюдаваше как заобикаля предницата на пикапа към шофьорската седалка, част от нея се почувства като петнайсетгодишна тийнейджърка, облечена в модно раздрани дънки, с потник над пъпа, предизвикателна прическа и виолетов грим, която седи на паркинга на автокино, а от касетофона в колата кънти рок парче.

Много преди да науча, че да имаш приятел не е толкова хубаво, колкото да имаш свободата да бъдеш и да правиш това, което искаш.

— Много интересна усмивка — отбеляза Джей, докато се настаняваше на седалката.

— Просто си спомних колко млада съм била някога.

— Обзалагам се, че момчетата са тичали на тълпи след вас.

— И ще изгубите. Бях невзрачна като дъска от градинска ограда.

Моторът изрева като ехо на смеха му.

— Ще трябва да ми покажете снимки, за да го повярвам.

— Изгорих ги.

Клатейки глава, той измина няколкото пресечки до малкия мотел. Когато видя бъркотията в стаята ѝ, доброто му настроение се изпари.

— Надявам се, че шериф Куки ще задържи извършителя — отбеляза сухо.

— Не храня големи надежди — отвърна тя, като му върна сакото и се залови за работа.

С ефикасността на човек, пътувал твърде много, подреди дрехите и тоалетните си принадлежности обратно в куфара, прибора осиротялото зарядно на лаптопа и огледа стаята за последен път.

— Имате ли безжична връзка в ранчото? — попита накрая.

— В днешно време е трудно да се работи без интернет.

— Много добре. Ще сваля цялата нужна информация на таблета си.

— Истински късмет е, че не са откраднали и него — отбеляза Джей.

— Той е в чантата ми, заедно с мобилния телефон. Нося я навсякъде със себе си.

Джей се усмихна.

Сара си напомни, че не трябва да се взира в него.

— Махам се от тук — заяви тя.

Насочи се към изхода, теглейки куфара на колелца, сякаш нямаше търпение да хлопне вратата на мотела зад гърба си. Джей я настигна.

— Ще се погрижа за това — каза той и хвана дръжката.

С едно леко движение сложи багажа ѝ на задната седалка.

— Далече ли е ранчото? — попита Сара.

— Зависи откъде ще минем. Около двайсетина километра, ако Вълчийт проход е отворен, и двойно повече, в случай че трябва да се отклоним към дългия път.

— И победителят е?

— Ние — отвърна той. — Вълчийт проход е отворен. Или поне беше, когато идвах към града сутринта. Около планината Тетон времето се променя, преди да успееш да мигнеш, особено в по-високите части.

— Не можете да ме уплашите с нищо друго, освен с мечка.

— Обикновено идват само до най-външните граници на ранчото — обясни Джей. — В наемните пасища. Понякога стигат и до Рибарското селище, ако боклукът им замирише прекалено изкушаващо, преди да успеем да го изгорим.

— Шегувате се.

— Не, наистина горим отпадъците. Ако ги заравяме, само ще осигурим на мечките нещо, за което да копаят, а повярвайте ми, в това те са много по-добри, отколкото който и да било човек с лопата.

— Значи, наистина има мечки.

Той се вгледа в големите ѝ очи.

— Да, градска госпожице. Пуми, елени, антилопи, лосове, а Хенри се кълне, че е виждал дори и следи от вълк. Това променя ли желанието ви да отседнете в ранчото?

— Картините на Къстър там ли са?

— Да.

— Ще ви кажа, след като ги видя.

Той се усмихна.

Тръпка премина нагоре и надолу по гръбнака ѝ.
Забрави мечките, помисли си Сара. Той е убийствен.

Добре че прекарах цялото си детство в отглеждането на помалките ми братя, в готвене за деветима и опити да отмия миризмата на кравешки изпражнения и бебешко повръщано от косата си. Застрахована съм срещу неговия чар. Работих прекалено упорито, за да се измъкна от провинцията, и не искам да се връщам в нея за по-дълго от едно кратко посещение.

Много бързо от двете страни на улиците на Джаксън се появиха индустриални сгради. Няколко минути по-късно постройките отстъпиха място на растителността. Вечнозелени дървета опасваха пенливи поточета, по голите склонове цъфтеше пелин. Огради от бодлива тел заграждаха малки ферми, а тесни асфалтирани или черни пътища се извиваха към хребетите, осеяни с трева, градински чай и трепетлика.

След няколко километра на върха на най-високото било се откриха огромни къщи, издигащи се наскромни селскостопански постройки, плъзнали надолу по хълма. Старите домове бяха разрушени. Новите бяха прекалено големи, претенциозни и толкова луксозни, че изглеждаха по-скоро като специално построени за риалити шоу, очакващо появата на героите си. Сара можеше да се обзаложи, че деветдесет процента от именията са необитаеми.

Беше очаквала подобно разрастване в северната част на щата Ню Йорк или дори в покрайнините на Атланта, където беше декорирала и обзавеждала къща, съвсем различна от тези. Но не и тук, наскромната на земеделските и животновъдни стопанства.

Може би не трябва да разсъждавам по този начин, но дали тези имения подобряват цялостния пейзаж? Наистина ли старите къщи са били толкова неугледни, че да ги обрекат на пълна разруха, за да построят луксозните празни замъци?

Нямаше друг отговор на въпроса ѝ, освен сложната истина, че животът се променя.

Под върховете равната земя беше почти пуста, с изключение на телените огради, малобройните пасящи говеда и тревата, превиваща се

под напора на вятъра. Сребристи вълни се дилеха в напоителните канали.

— Не виждам много крави — обади се Сара.

— Зимата беше тежка, а пролетта закъснява. Цената на сеното се вдигна толкова, че много от по-малките стопанства трябваше да продадат стоката си.

— И вие ли?

— Ранчото на Върмилиън си има свои пасища. Имаме възможност да ги гледаме по-добре от останалите.

— Късметлии сте — отбеляза тя, връщайки се отново в спомените. — Баща ми имаше прекалено голямо семейство и твърде малко животни, за да свърже двата края.

— Тежка работа, при това много — съгласи се Джей. — Когато бях млад, няхах търпение да напусна ранчото и да видя света.

— И сте го направили — отбеляза тя, спомняйки си части от предишни разговори.

— Да. Тръгнах, когато навърших осемнайсет. И се прибрах едва преди няколко години. След доста време.

— А аз все още не съм го направила. Не мога да се сетя за нищо, което да ме накара да се върна. Какво промени решението ви?

— Афганистан.

Тя знаеше кога един разговор става по-личен, но въпреки това каза:

— Един от братята ми мисли по същия начин. Той... Внимавайте!

Още преди да успее да изрече думите, Джей натисна спирачките и извъртя рязко волана, за да избегне пресичащия пътя елен. Разминаха се само на няколко сантиметра.

— Този елен трябва да е най-глупавото чифтокопитно същество — отбеляза той, като върна пикапа в правилната лента. — Какво ли го е накарало да напусне дневното си убежище?

— Мечка? — предположи Сара с глас, изтънял от повишения адреналин.

— По-скоро бездомни кучета.

Тонът му не се беше променил. Тя подозираше, че за да се вдигне кръвното му, е необходимо нещо много повече от елен самоубиец.

Насили се да отмести поглед от привлекателните му черти към пейзажа отвън.

Пътят се изкачваше, извиваше се и отново пълзеше нагоре. За известно време зад всеки завой изникваше трепетликова горичка, а понякога дори на самия хребет. Луксозните къщи изчезнаха. Въпреки че все още се мяркаха селскостопански огради, мястото изглеждаше диво. Някои бяха направени от дърво, придобило сивкав оттенък от безмилостния климат.

Когато отбиха от магистралата, настилката постепенно премина от асфалт в чакъл.

— Колко далече стига този път? — попита Сара.

— След около трийсетина километра свършва до портата на ранчото на Мичъл. Но минава покрай много интересни блата. — Джей намали. — Дръжте се, предстои опасен завой.

— Още един елен?

— Тесен път и турист, който почти се е качил върху бронята ми. Глупакът кара градска кола. Ако продължи напред, ще затъне в калните дупки отпред.

Въпреки подадения мигач, другият автомобил не отби. Джей измърмори нещо под носа си и зави рязко към друг покрит с чакъл път. Указателната табела съобщаваше, че води към ранчото на Върмилиън — частна собственост, в която бяха забранени ловът, преминаването и обратният завой. Заключената врата беше поставена достатъчно далече, за да не позволи на пикапа да блокира широкия черен път, по който туристът пое с висока скорост, разпръсквайки чакъла, без каквато и да било представа за калната низина и високата такса на Пътна помощ, които го очакваха няколко километра по-нататък.

Джей се измъкна от кабината, отключи комбинирания катинар и отвори широко двете крила на вратата.

— Искате ли аз да вкарам пикапа? — извика Сара.

— Благодаря. Оценявам помощта ви.

Тя ловко се намести зад волана, мина през портала и със същата лекота се върна на пътническата седалка.

— Сръчна дама — изгледа я одобрително мъжът, докато заемаше отново мястото си в кабината. — Само не ми казвайте, че се занимавате с йога.

Смеейки се, Сара поклати глава.

— В Сиера Невада използвам всяка възможност да поаяздя в общинските терени и националните горски паркове.

— Чух, че и там има мечки.

— Не и на местата, където ходя. Конят ми не би се примирил с това. — И после: — Защо всички големи имения са на затревените хребети? Недалече от Джаксън има доста по-равни земи.

— Градските хора харесват гледката, която се открива оттук. Когато Лиза започна да изнудва Джей Ди за повече пари, той отдаде под аренда някои от по-ненужните пасища на богати предприемачи. За курорти, жилищни сгради, миниатюрни имения, каквото решат.

— Отдаде, а? Хитро.

— Единственото глупаво нещо в живота му беше самата Лиза. Всеки път, когато погледна натруфените селски имоти, накацали по склоновете, се убеждавам, че когато един мъж се ожени за доста по-млада от него жена, парите преминават в други ръце. При това по-голямата част от тях.

Пое бързо надолу по пътя, като намаляваше само там, където оградата отстъпваше на вдлъбнати дървени скари, служещи като бариера за добитъка. Прахът, който се вдигаше зад колата, не беше много заради дъжда предишната нощ.

Когато Сара се улови, че прекалено често се възхищава на профила му или на силните, мускулести ръце, се насили да насочи поглед към гледката отвън. Беше дошла тук само и единствено заради картините на Къстър.

Той е рисувал тази земя. Какво от видяното в нея го е карало да извади статива? Сенките на трепетликите върху суровия склон? Острите ъгли на оградата, опираща в другата ограда? Полегатата линия, оставена от вятъра върху тревата?

— Имате ли много спомени от Къстър? — попита след известно време.

— Малко. Бях на дванайсет, когато майка ми почина и Джей Ди се ожени за Лиза. Приблизително по същото време той си замина. Не обичаше много децата, особено след като станах по-висок от него, което се случи още щом навърших десет. По-късно научих, че си е падал по жените и те са му отвърщали със същото. — Джей поклати глава. — Никога не можах да го разбера. Вероятно се е дължало на миризмата на маслени бои, терпентин или каквото там, по дяволите, е

използвал като одеколон. — И после: — Извинете. Нямах намерение да бъда груб.

Сара прехапа устни, за да не се разсмее.

— Когато бях на дванайсет години, прекарвах часове наред в родовите канали на кравите в опити да уловя второто хлъзгаво малко копитце, за да може татко да ги върже с въже и да ги изтегли. Знам всичко за птичките и пчеличките, и чудесно се оправям с говедата.

Той отклони поглед от пътя и се усмихна.

— Вие предлагате изненада след изненада. Сигурна ли сте, че живеете в Сан Франциско?

— Абсолютно. Харесвам този град — вкуса на множеството различни кухни, цвета на лицата — от бели до черни и всички нюанси между тях, обвиващата се като мокра котка мъгла около глезените ми, клаксоните на колите и сирените на големите кораби, дрехите, стоките и изкуството от цял свят. Винаги има нещо ново, което очаква да бъде открито. И единствените крави висят в престижните месарски магазини.

— Дааа, и аз съм се чувствал по подобен начин. — Той повдигна рамене. — Но се промених.

— Къстър обичаше ли тази земя? — попита Сара.

— Любов, омраза... границата между тях е толкова тънка. Не знам. Двамата с Джей Ди се караха като отдавна женена двойка. Къстър винаги губеше. Изпадаше в ярост, отиваше да рисува и не се появяваше с дни. Не знам дали в тези спорове не търсеше вдъхновение за картините си.

Тя наклони глава настрани.

— Друга интригуваща страна от личната история на един художник. Трябва да напишете мемоари.

— Нямам време. Ранчото е като да работиш на две места, а после и допълнително.

— Още една причина да мразя кравите. Не ти дават никаква възможност да се държиш прилично.

Джей й хвърли поглед, който изглеждаше небрежен, но не пропускаше нищо.

Интересна е, каза си мислено. Силно ръкостискане, женствено тяло и все пак толкова жилава. Не се разкрещя при появата на елена,

нито напусна града заради някакъв дребен крадец. Освен това е и много умна, иначе всичко останало не би било толкова привлекателно.

Много жалко, че е градско момиче, а в големите мегаполиси отдавна няма място за мен. Корените ми са тук, в Уайоминг, и това никога няма да се промени. Земята е част от моето ДНК. Колко глупаво от моя страна. Да се боря против същността си през по-голямата част от съзнателния си живот само за да разбере накрая, че ранчото е точно предизвикателството и мястото, от което съм имал нужда.

— Наистина нямам търпение да видя онези картини — обади се тя. — Единствените му творби, които съм виждала лично, са късните, след като се е установил на Роаноук^[1].

— Когато пораснах достатъчно, за да мисля за другите възрастни като за подобни на мен хора — отвърна той, — започнах да се питам защо отиде толкова далече. Във Вирджиния никой не го познаваше, а Къстър обичаше славата.

— Може би просто се е преситил от Запада. Каквато и да е била причината, със сигурност е приключил с всичко западно, в това число и с пейзажа. Странно, все пак. Късните му картини са технически по-добре издържани и със сигурност по-достъпни, но им липсва суровата енергия и емоция на ранните.

— Ако искате сурова енергия, огледайте се наоколо — кимна с брадичка Джей.

Тя се обърна надясно. Вятърът беше разчистил облаците над планината. Те се носеха по небето назъбени, светли от отраженията на ледовете по северните склонове. На южната страна, подобно на кръпки, проблясваха локви вода, образувани от разтопения сняг. Гората беше тъмна, със smaragdovi нюанси над дърветата и призрачни сияния около голите трепетлики, опасващи дълбоките дерета. На по-ниските места тревата беше яркозелена и еластична, като вода под напора на вятъра.

— Винаги съм си мислила, че крайбрежните хълмове над нашата ферма са най-призрачното и диво място на света — каза Сара. — Но това тук ги бие. Много... по-огромно.

— Кара ви да се чувствате незначителна? — попита Джей.

— Не. А трябва ли?

— На повечето хора не им допада подобна голота.

— В такъв случай вероятно мразят и Тихия океан — отбеляза тя.
— Ето това е едно наистина диво и неспокойно място.

Мъжът се усмихна.

Сара отново погледна планината. Пред очите ѝ облаците приемаха различни форми, като безброй коне, мятащи сребристи гриви.

— Къстър трябва да е рисувал това — отбеляза тя. — То е някакъв мощен сблъсък между земята, небето и облаците, който той е обичал.

— Имаме подобна негова картина.

Хлад плъзна по кожата ѝ при мисълта да види една от ранните и по нейно мнение много по-добри работи на художника.

Още дълго време продължи да наблюдава играта на облаците и вятъра. Изглеждаха ѝ свободни, както би могло да бъде само нещо, реещо се във въздуха. Под подобното на арка небе, където планината зигзагообразно преминаваше във високи хълмове и стръмни склонове, силните пориви се втурваха над зелените тревисти пасища и ги диплеха като гърбовете на безкрайно стадо.

— И това би трябвало да е рисувал — обади се накрая. — В творбите му има прекалено много призраци и ехо. Точно заради това съм толкова запленена от тях.

— У вас също има много призрачност и ехо — подхвърли той.

Стресната, тя отмести поглед от пейзажа към него.

— Какво искате да кажете?

— Вие сте градско момиче, което язди из планините за удоволствие и умее да изражда крави.

— Точно затова се установих в града. Там няма крави.

— Нито пък коне.

— Е, нищо не е перфектно — въздъхна Сара.

— С изключение на името на компанията ви.

Тя се засмя. *Съобразителен е. Наистина харесвам това качество у мъжете. И у жените впрочем. Твърде много хора просто се препъват в живота, забили поглед в земята.*

Телефонът му издаде звук, подобен на мучене на теле. Той намали скоростта и го извади от джоба си. При движението панталонът му се опъна и очерта ясно слабините му.

Бързата мисъл не е единственото му достойнство. Това е още нещо, което харесвам у мъжете. При това много.

Потръпвайки, тя изпусна лека въздишка.

— Какво има? — попита Джей в слушалката.

— Къде си, по дяволите? — чу се настойчивият глас на Хенри.
— Прибрах се в ранчото преди около час.

— Ще бъда там след няколко минути.

— В такъв случай свали крака си от спирачката. Лиза е тук и е бясна като скункс във вана с благовонна пяна.

Въпреки че новината за присъствието на бившата му мащеха породи у него желанието да завие и да се отпрати обратно към града, той каза:

— Идвам веднага.

Пъхна телефона обратно в джоба си и потегли така, сякаш беше сам в колата.

След няколко сериозни раздрусвания Сара се стегна, с надеждата, че няма да им се наложи да пътуват така с километри.

---

[1] Остров, на който в края на XVI век група англичани се опитали да създадат селище край бреговете на днешна Северна Каролина. — Б.р. ↑

6.

Основната къща в ранчото на Върмилиън беше закътана сред огромни стари дървета, чиито листа тъкмо напълваха. Те обграждаха втория етаж в бледозелена пелена. Във всички посоки се простираха заградени пасища, всяко едно — по-голямо от семейната ферма на Сара. Допълнителните пристройки бяха пръснати в задния двор. Пикапи на различна възраст и в различно състояние стояха паркирани близо до домовете на работниците.

Въпреки че жилищните помещения можеха да понесат малко боя, оградите на пасищата бяха прави и плътно пристегнати. Също като оборите и пристройките, бяха поправени наскоро.

Джей се отправи направо към голямата къща и паркира до „Мерцедес“, който изглеждаше като кралица на строителна площадка.

— Вероятно ни предстои грозна сцена — предупреди я той.

— Поне семейството ви притежава нещо, за което си струва да се бори — успокои го тя, докато откопчаваше предпазния колан. — Ние винаги сме се борили, защото не сме имали нищо.

— Някои хора са винаги недоволни.

— В такъв случай не преследват единствено парите.

— Но Лиза не го разбира — отбеляза той, като отвори вратата. — Жалко, че ранчото не разполага с достатъчно пари, за да запълни дупката, зейнала в нея. Никога не ги е имало. И няма да ги има.

Вратата се затръшна силно зад гърба му.

Две черно-бели кучета изскочиха иззад къщата с лай.

Джей подсвирна пронизително.

— Скунк, Лайтфут, връщайте се в обора.

Животните изглеждаха разочаровани, но тръгнаха обратно към дървената постройка. Сара скочи от пикапа и едва не настъпи огромните ботуши на Джей. Когато я прихвана, за да не падне, в кръвта ѝ се разнесе топлина от силата на ръцете му. Спомни си опънатите дънки върху слабините му, когато се бе пресегнал да извади телефона от джоба си.

Мисли за нещо друго. За каквото и да е.

Като например да заживееш отново в провинцията.

Кръвта ѝ мигновено се охлади.

— Имала съм клиенти като Лиза — заяви тя. — Въпреки че са достатъчно заможни, за да правят каквото си поискат, постоянно мислят за онова, което нямат. Обичат да купуват различни неща, защото до затварянето на търга са в светлината на прожекторите. Струва ми се, че единственото, за което жадуват, е внимание.

— Вариететната актриса винаги си остава такава. — Джей затръшна вратата до пътническата седалка и улови ръката ѝ.

— Наистина ли е била такава? Лиза?

— Когато Джей Ди се е запознал с нея, тя е сервирала напитки само по прашки и е танцувала. Мама току-що беше починала, а Къстър уговори татко да се отдадат на пиене през целия уикенд. Около четири месеца по-късно се ожени за нея.

— Трябва да е бил много самотен. — *И уязвим*, добави наум Сара.

— Това е едното обяснение — неутрално отвърна Джей.

Вратата на къщата се отвори и на прага застана Лиза.

— Чакам вече близо час — тросна се тя. — Ако искаш да чукаш малката си приятелка, прави го за сметка на собственото си време.

Сара усети напрежението, което премина през тялото на Джей. Спомни си скандалите между родителите си, яростни, макар и безкръвни; обидите и отровните емоции, прехвърчащи от двете страни на кухненската маса с напукана и излющена боя.

— Няма ли да е по-добре за вас, ако изчакам в пикапа? — попита шепнешком, за да не я чуе другата жена.

— Ще бъде по-добре, ако Лиза се научи да се държи прилично — също толкова тихо отвърна той. — Но ако предпочитате да стоите настрана, няма да ви насилвам.

Неутралният му тон показваше колко беше ядосан. И се запита дали зад него не се опитваше по някакъв начин да я изпита.

Не бих могла да му се сърдя. Ако аз притежавах нещо толкова ценно като творбите на Къстър, също щях първо да проверя човека, на когото ще ги поверя.

— Пак ли ще става въпрос за картините? — попита тя.

— Не мога да се сетя за друга причина за посещението ѝ.

— Тогава ще си обуя панталоните на голямо момиче и ще дойда с вас.

Мъжът я изгледа отстрани и се усмихна.

— Ако това не са панталоните ви на голямо момиче, просто дъхът ми спира при мисълта как ли изглеждат те.

— О, със сладникава миризма на краварник.

— Краварник?

— Ами, на кравешка тор.

Той се разсмя и я прегърна с една ръка. Лиза стоеше на верандата, сложила свитите си в юмруци ръце на кръста.

Джей я улови за рамото и я поведе бавно към къщата. Сара забеляза, че въпреки очевидното нетърпение на Лиза да поговори с него, тя бе имала време да смени дрехите, с които бе в съда. Главата ѝ почти потъваше в мъхестата яка на прекалено широкото ѝ сако, а ботушите — с остри като игли високи токове, бяха подходящи единствено за града. Също като черните ѝ кожени панталони. Яростта, изкривила лицето ѝ, правеше чертите ѝ по-остри и по-дълбоки и я състаряваше значително.

Тя се страхува, осъзна Сара. Но защо? Очевидно не ѝ се налага да се притеснява за следващото хранене, нито за новия чифт обувки по последен писък на модата.

Бъртън се беше облегал на касата на вратата зад майка си, пъхнал ръце в джобовете. И той се беше преоблякъл. Панталоните му бяха кафяви, комбинирани със светла копринена риза и също толкова бледо сако, наметнато върху раменете. Обувките му бяха от подобаващо скъпа естествена кожа и подхождаха на всичко останало. Изражението му беше развеселено.

Сара имаше усещането, че е попаднала в трето действие на театрална пиеса.

— Това, което се случи днес, не беше никакво правосъдие и ти много добре го знаеш — заяви Лиза.

— И аз се радвам да те видя — изръмжа Джей. — Приятно ми е да узная, че все още си спомняш пътя до ранчото. Бъртън, препречил си пътя ни.

Поведе Сара покрай стъписаната си мащеха и нейния весел син.

— Няма ли да отговориш на въпроса ми? — едва не се нахвърли върху него жената, но успя да се овладее.

Падащата пряко върху кожата ѝ ярка светлина правеше забележими и най-ситните бръчки.

— Ще го направя веднага щом го зададеш.

Сара усети, че Лиза и Бъртън се взират в нея, сякаш беше изложена за продан. Или за отдаване под наем. По скулите ѝ плъзна червенина. Но не от смущение. Беше се отърсила от това безполезно чувство още в гимназията. Причината за пламналото ѝ лице беше гняв. Искаше ѝ се да застане лице в лице с празноглавата глупачка и да ѝ заяви, че за разлика от нея, не бе постигнала успеха си, лежейки по гръб с разтворени крака.

— Аз съм Сара Медина, специалист по история на изкуството и консултант по дизайн — представи се любезно. — Приятно ми е да се запознаем. — *Не.*

Лиза я изгледа неодобрително от главата до петите, после се намръщи към Джей.

— Значи, Бек е прав. Ще ги продадеш всички, вместо да го обсъдим в семейството.

Без да каже и дума, той продължи напред, уловил Сара за рамото. Двамата отстъпиха назад, за да им направят път.

В този момент Сара осъзна, че влиятелното му присъствие не беше придобито благодарение на униформата и пагоните. То му беше вродено.

— Е? Така ли е? — настоя Лиза, следвайки ги в стаята.

Отново усети напрежението, скованащо тялото му, но нито походката, нито изражението му се промениха.

— Ако искаше всичко да си остане между нас — отвърна ѝ равно, — не трябваше да даваш интервюта за местните кабелни телевизии и да тръбиш навсякъде, че справедливостта най-после ще възтържествува. Според съдията ти си я получи. Съжалявам, че вкусът ѝ не ти харесва.

Докато се настаняваше на кожения диван, Сара забеляза как Лиза смени тактиката. Влага смекчи блясъка в очите ѝ, въпреки че устните ѝ си останаха все така сухи.

— Джей Ди не би искал да обсъждаме семейни въпроси в присъствието на чужди хора — заяви тя. — Изпрати малката си приятелка навън и ще можем да поговорим делово.

— Ако имаш някакви претенции да си отново част от семейството — отсече Джей, настанявайки се до Сара на стария кожен диван, — седни и се дръж прилично. Аз не съм Джей Ди. Не е в стила ми да водя спорове заради спорта.

— Тази жена не ни е роднина — процеди през зъби Лиза, мязайки й гневни погледи.

— От гледна точка на закона, ти също — възрази той спокойно с твърд блясък в очите. — Мис Медина е тук, за да даде експертното си мнение за картините на Къстър.

— Да бе, разбира се — обади се Бъртън, като намигна и направи с ръце жест, наподобяващ натискане върху дръжка на помпа.

— Имаш ли нужда от малко време, за да се разхладиш отвън, Бърти? — попита Джей.

Ако Сара някога се беше чудила дали наистина бяха братя, сега вече знаеше със сигурност. Само двама наистина близки хора биха знаели кой горещ бутон в кой момент да натиснат.

— Не се заяждай с по-малкия си брат — обърна се към него Лиза.

— С природения си брат — поправи я Бъртън с изтънял от напрежение глас.

— Щом се държи като хлапак, отношението към него ще бъде като към такъв — сръза я Джей, без да си прави труда да крие повече нетърпението си. — Сара е гост в ранчото на Върмилиън. Ако сте груби към нея, значи, сте груби и към мен.

Бъртън изкриви лице в гримаса.

— Чудесно. Както и да е.

Той се отпусна върху едно старо кресло, първоначалната дамаска на което беше заменена с телешка кожа, която от своя страна се беше изтъркала почти до дупка.

Лиза дръпна подобен стол и седна на него като кралица на аудиенция със селяни.

Мълчание.

Сара си пожела само да разполага със свободата да се разхожда свободно, за да може да се наслади на онова, което я заобикаляше. Основната стая в къщата беше обградена от дървета, изглеждащи достатъчно силни, за да подпират небето. Облицованите с дървена ламперия стени създаваха усещане за сигурност и комфорт, а

декоративните елементи с вплетени в тях житни класове внасяха допълнителна топлина и уют. Всичко беше оформяно от човешки ръце, липсваше прецизността на машините. Несъвършенствата на материала се виждаха на светлината, отразена от тънкия слой лак. От архитектурна гледна точка къщата беше реална, а не съвършена.

Тук има история. Толкова е различно от стъклото и стоманата в офиса ми, наскоро построен върху развалините на стари сгради. И все пак и дървото, и металът имат своята красота, подходяща за средата, в която са поставени.

Погледът ѝ се премести от стените към онова, което беше окачено върху тях. Сърцето ѝ спря за момент, когато осъзна какво виждаше.

„Това са картини на Къстър!“, помисли си трескаво.

Поривът да се приближи до тях, да ги разгледа отблизо, беше толкова силен, че трябваше да положи усилие, за да остане на мястото си.

Хенри се появи откъм тъмния коридор, водещ към задната част на къщата. Кимна на Лиза, пренебрегна напълно Бъртън и се обърна към Джей.

— Изпратих Били да нагледа стоката на северното пасище — каза той. — Ако не преместим животните на лятното, ще трябва да започнем да ги храним със сено.

— Ще започнем още утре. Как се справят двамата нови работници?

— Предупредих ги да не пият от домашната ракия на Пени — отвърна другият. — Сега и двамата повръщат вътрешностите си в къщата, където ги настаних. Не могат да опъват бодлива тел, още по-малко пък да прекарат стадото с Кинг Коуб през целия път до Рибарското селище. А, да, и хлапетата на Стинсън нямат възможност да те пресрещнат на средата на пътя към лятното пасище.

— Аз ще се погрижа — увери го Джей. — Това е по-важно от опъването на оградите.

— С лятното пасище ще е лесно, но не можеш да закараш цяло стадо ангъси^[1] до езерото сам. Още щом стигнете до свърталището на пумите, те ще се подплашат.

— Сара ще ми помогне. И без това изгаря от желание да разгледа картините на Къстър, складирани в рибарската хижа. — Погледна я

предизвикателно. — Нали така?

— Стига пътуването да е на четири, а не на два крака — постави условие тя. — Тези места ми се струват страхотни за езда.

— Най-добрите — съгласи се Джей. — Аз ще осигуря коня. Да се задържите на гърба му, е ваша грижа.

— Не отглеждате животни за родео, нали?

— Не.

— В такъв случай вече нямам търпение.

Той се усмихна и каза съвсем тихо, за да не го чуят останалите:

— Аз също.

Внезапно Сара се почувства лекомислена. *Много неща се случиха за прекалено кратко време. Кражбата, съдията, Джей, усмихващ се насреща ми, сякаш иска да ме оближе от пръстите на краката до челото.*

И моето желание да му върна услугата.

Умишлено извика в съзнанието си спомените за кравешкия тор и самотата. Бяха толкова ярки и дълбоки, че почти усети миризмата на мандрата, което веднага я охлади. Селският живот беше прекрасен за седмица, най-много две. След това щеше да полудее.

— Не съм дошла тук, за да слушам за крави, пияни работници и състоянието на което и да било пасище — сковано се обади Лиза.

Джей кимна.

— Никога не си се интересувала от работата, която ти осигурява диамантите и луксозния живот.

Като човек, който знаеше какво ще последва и по никакъв начин не желаше да участва в него, Хенри изчезна обратно в тъмнината.

Тропотът на отдалечаващите се стъпки заглъхна в настъпилата тишина.

— Парите бяха на Джей Ди — тросна се Лиза — и той ги харчеше, както намереше за добре. — Гласът ѝ, също като гръбнака, беше скован.

— Дааа, семейни работи — бързо прибави Бъртън.

— Вие двамата може да сте забравили — отвърна Джей, — но именно кравите са нашият семеен бизнес.

— Само част от него, макар и най-съществената — наведе се напред по-малкият брат. — Ако просто погледнеш плановете, които аз...

— Вече водихме този спор — прекъсна го другият. — И отговорът ми не се е променил. Сега е време да се влагат пари в ранчото, а не в някакви ефимерни мечти за богатство и маркови дрехи. Има ли друг „семеен“ бизнес, който бихте искали да обсъдим?

— Картините на Къстър са мои — заяви Лиза. — Джей Ди ми ги подари.

— С което съдията не се съгласи. Аз също. Бижутата, кожите, дрехите, колите, апартаментът и щедрата издръжка са на твое име. Но не и картините.

Сара умишлено насочи вниманието си върху голямото платно над студената камина. На него ранчото беше изобразено, видно от доста високо и не много известно място в планината. Работата безспорно беше на Къстър, което си личеше по дръзките линии, ярките цветове и енергията, усещаща се дори от другия край на стаята. Изкуството я зовеше като песен на сирена, но тя не помръдна от мястото си.

До нея Джей чакаше Лиза да стигне до същественото. И се питаше защо Бъртън продължава да взема страна в спора. Не беше типично за природения му брат, който винаги бе вървял по лесния път, осигуряван му от името и богатството на Върмилиън.

Нещо е подпалило огън под опашката му, размишляваше той, но проклет да съм, ако знам какво е. Вероятно поредният план за бързо забогатяване, в което няма търпение да влее пари. Пари от ранчото.

Забеляза как Лиза стисна ръката на сина си.

Започва се, каза си мислено. Най-последно.

— Проучих ви — подхвана Бъртън, като щракна небрежно с пръсти към Сара. — Вие продавате боклуци. По дяволите, дори не търгувате с истински картини, но затова пък сте много добра с тапетите и кича.

Джей скочи да я защити, но беше възпрян от леко поклащане на главата ѝ. Той седна отново на дивана, обзет от желание да я беше познавал достатъчно дълго, за да има правото да я привлече в скута си. Беше интелигентна, пълна с енергия и готова за втория рунд.

Хенри с право каза, че тази жена е като заредено оръжие. Няма да е като повечето хора, които Бъртън омайва с грубия си език и високопарните си аргументи. Или пък с чара си, ако си направи труда да го използва.

— Кич? Наистина ли? — повдигна дясната си вежда Сара. — Да не би Гугъл или някой от конкурентите ни да твърди това?

— Аз имам връзки, за които дори не подозирате — заяви младежът, — при това на места, каквито не можете да си представите.

Бърти плаче за стола, на който някога го наказваше Джей Ди, помисли си Джей.

— Връзки? — попита Сара. — Предполагам, имате предвид големите аукционни къщи?

— Няма как да знаете — тросна се Бъртън.

Тя повдигна рамене.

— Ако искате да се втурнете през глава и да оставите „Кристи“ да вземе двайсет процента от пая, преди да започнете да плащате на агента си, като не забравяте, че ще получавате сумата от продажбата на вноски, а не наведнъж, моля, заповядайте, можете да се опитате да убедите Джей. Ако той се съгласи, това ще са най-бавните бързи пари, които някога сте печелили.

— Не смейте да държите такъв тон на сина ми — извика Лиза. — Тези картини са много по-ценни, отколкото човек като вас може да си представи.

Изражението на Сара показваше само, че изобщо не беше впечатлена.

— Вие не знаете нищо — повиши глас другата. — Аз познавах Армстронг лично и съм наясно, че творбите му са безценни.

— Какво друго ви каза Бек? — спокойно попита тя. — Спомена ли случайно, че половината от парите в нашия бизнес идват от модерно изкуство?

— Той си разбира от работата — побърза да се намеси Бъртън.

— В такъв случай би трябвало да е наясно, че нещата, създадени след Първата световна война, не са съвременно изкуство. — Наведе се напред с тръпнещо от спотаена енергия тяло. — Големите пари се правят от съвременно модерно изкуство. Къстър не е модернист. Ако не можете да разберете тази простичка истина, Бек ще се усмихва по целия път към банката. Къстър е бил брилянтен художник, но трудно може да бъде продаден на изток от Скалистите планини.

Прекрасна, прекрасна жена, възхити се мислено Джей. Бих искал този огън да топли живота ми. Понякога имам чувството, че след Афганистан така и не съм се стоплил.

А това е изключително глупава мисъл.

Аз не съм мъж за Сан Франциско. Тя не е създадена да живее в ранчо. Но поне докато това продължава, ще бъде чудесно. Наистина чудесно.

— Бек твърди друго, а той е експерт — възрази Бъртън. — Докато вие сте само красива подражателка, която между другото няма нищо против да...

— Бек знае какво означава жанр и каква е разликата между модерно и съвременно — прекъсна го Сара, спестявайки си стандартната обида, която всяка успяла жена беше чувала. — В момента продава съвременно. Индустриалните купувачи вдигат пазарните цени на изящното изкуство. Но Къстър няма да накара никого от тези богати кръгове дори да повдигне вежди. Те искат Луси Джиало^[2] и Деймиън Хърст^[3].

— Кои? — попита Джей, преди брат му да успее да се обади.

Тя се обърна към него.

— Те работят като консорциум от художници. Създават собствена „визия“ за нещо, а после я диктуват в ателието. Творбите им са строго концептуални и студени. Продават се на емири и корпорации. Представяват по-скоро инсталации, отколкото традиционни картини или дори скулптури.

— Чувал съм за Хърст — обади се Бъртън. — Видях „Отвъд вярата“, когато бях в Лондон преди две години. Диаманти на стойност петнайсет милиона лири стерлинги, налепени върху човешки череп. Наистина трябва кураж, за да направиш такова нещо.

— Тази работа е продадена за сто милиона паунда — обясни Сара, без да откъсва поглед от Джей. — Откупена е от корпорация, в която самият Хърст има участие. Това би трябвало да ви говори нещо за бизнеса с изящно изкуство и артистичните скрупули в определени кръгове. Той дори не разработва собствени проекти. Не става дума за традиционно изкуство, но се гълта в момента, в който се сервира на пазара.

— Значи просто събира парите, след като сложи името си върху нещо, направено от някой друг — отбеляза Бъртън. — Много мило. Точно работа за мен. Умно, наистина умно замислено.

— Само че не става въпрос за изкуство, а за манифактурно производство — равно възрази тя.

Ето това е, помисли си Джей. Същността на всеки въпрос. Парите.

Сара се облегна назад. Коженият диван изскърца.

— За мен — продължи тя — подобен вид творчество най-често е нещо като интелектуална мастурбация. Липсва усещането за чудо, за превъзходство, дори за обикновена човечност. Резултатите имат за цел да поразяват, а не да завладяват. И все пак на пазара днес струват цяло състояние.

— Така каза и Бек. За парите, имам предвид — обади се Бъртън. — Наемаш си първокласен агент и получаваш космическа цена.

— За нещастие, Къстър не е дори Едуард Хопър^[4] — отвърна Сара. — Всеки, който твърди обратното, просто се надява да ви впечатли и да си осигури тлъст хонорар.

— Онези картини не са ваши, за да ги продавате — обади се Лиза.

— Нито пък са твои — срязва я Джей. — След шестгодишна съдебна драма това вече е окончателно решено.

— Не е справедливо — настоя жената.

— Не съм съгласен — възрази той, — но разговорът не започна ли именно оттук?

— Вижте — намеси се бързо Сара. — Нямам интерес да отнемам картините на Къстър от никого. Единствено Джей може да реши дали ще ги продаде, или ще ги задържи.

— Вие не можете да си представите какво означават те за мен — процеди през зъби Лиза и стисна устни.

Джей се досети, че е дошло време за сълзите, и си пожела в този момент да опъва бодлива тел на някое от пасищата. Ако не може да прегазни нещо, тя просто го наводнява.

— В края на шестте години, през които непрекъснато плащах нечии съдебни разноски — каза той, — съм напълно изцеден откъм съчувствие и дяволски уморен от спорове.

— Добре тогава — дрезгаво прошепна Лиза. — Добре. Дай ми поне една от тях, за да си спомням най-хубавите години от младостта си. Имаш толкова много. Сигурно можеш да се лишиш от някоя заради жената, която някога ти е била майка.

Мили боже, помисли си Сара и прехапа език. Тази наистина не знае милост.

— Мир срещу една картина. Така ли да те разбирам? — попита Джей.

— Да. Но ще си я избира аз.

— Не.

— Моля?

— Не — повтори той. — Крайно време е да осъзнаеш, че аз не съм Джей Ди. Няма да се оставя да ме приласкаеш, да ме убеждаваш и да ме омаеш с думи.

В продължение на няколко секунди тишината сякаш отекваше в стаята.

— Значи, това е последната ти дума? — с треперещ глас попита Лиза.

Джей виждаше, че тя беше като прилив, отдръпнал се по-рано само за да се върне като чудовищна вълна и да се стовари върху брега. Наистина не беше в настроение за поредното ѝ изстъпление.

— Ти току-що изрече едно царствено „не“ и очакваш всички да го приемат? — Тонът съответстваше на червенината по лицето ѝ. — Бог да те порази, Джей Върмилиън, както счете за нужно да накаже баща ти...

— Достатъчно — прекъсна я той. — Дадох ти възможност да кажеш своята дума и да чуеш моята. Съдията обяви окончателното си решение. Темата е приключена завинаги.

— Очаквах подобно поведение от Джей Ди, но никога от теб. — Внезапно жената се срина, раменете ѝ се отпуснаха напред. Следващите думи бяха отправени по-скоро към пода, отколкото към Джей: — Мислех, че си по-добър от него.

— Всичко свърши, Лиза — равно каза той. — Ти опита какви ли не трикове, като междувременно изгори всички мостове и все още си на другия бряг на реката. Живей си живота и ме остави да изживея своя.

Главата ѝ се вдигна рязко.

— Нищо не е свършило. Не и докато аз не го поискам. Ще го разбереш, както го разбра и баща ти. Една от онези картини е моя.

— Сбогом, Лиза — отсече Джей и се обърна към Сара.

Бъртън се изправи с цялата височина, която можеше да постигне.

— Някои от нас предпочитат да живеят в реалния свят. Онзи, който е в състояние да превърне ресурсите в нещо наистина полезно, а

не да бъде пренебрегван, за да можеш ти да си играеш на каубой със семейните пари.

Брат му впери поглед в него.

— Искаш нещо реално, така ли? Откъде, мислиш, бяха платени незавършеното ти образование по актьорско майсторство, затвореният ресторант в Маями, закритата галерия в Бостън и фалиралата куриерска фирма в Балтимор?

— Не аз съм виновен за икономическата криза — подхвана Бъртън.

— Ранчото плащаше за твоите грешни сметки, неуспешен бизнес и данъчни задължения — каза Джей. — Ако искаш повече пари, изкарай си ги по начина, по който са го правили шест поколения от рода Върмилиън.

— Кравешката тор не се вписва в стила ми — нагло възрази младежът.

Най-после, помисли си Сара. Нещо, с което всички сме съгласни единодушно.

Лиза се изправи.

— Хайде, Бърти. Трябва да поговорим с адвокатите си.

— Бек ни препоръча няколко юристи в Бостън, които са специалисти по нашия проблем — подхвърли синът, като я последва.

— Само че ще им плащате вие, а не ранчото — предупреди ги Джей. — Това също беше категорично заявено от съдията.

— Има и други съдии — отвърна Лиза.

Входната врата се блъсна шумно след тях, сякаш да придаде допълнителна тежест на доводите им.

— Извинявам се за роднините си, бивши и настоящи — каза Джей.

Сара повдигна рамене.

— Не са първите невъзпитани възрастни хора, с които съм си имала работа. Няма да са и последните.

Мъжът само поклати глава.

Тя импулсивно докосна рамото му. Силата и топлината под памучната риза я стреснаха.

— Не позволявайте на никого от двамата да ви манипулира, като ви вмениява чувство за вина. Семействата са прекалено добри в това. Вие сте добър човек. Не се оставяйте да ви съсипят.

Той потръпна от допира на топлата женска длан, който сякаш попиваше в кожата му.

— Ако знаехте какво си мисля в този момент, нямаше да ме наречете добър човек.

Гласът му беше приглушен, блясъкът в очите не можеше да се сбърка с нищо.

— Не казах, че сте светец — отвърна тя, като бавно отдръпна ръката си от рамото му.

За един дълъг момент остана загледан в нея.

— Отидоха ли си? — извика откъм кухнята Хенри.

— Да — отговори Джей, без да откъсва поглед от Сара. — Но за теб ще е по-безопасно, ако се прибереш в къщата си.

— Ти ли ще готвиш тази вечер?

— Донесе ли пресни продукти от града?

— Разбира се.

— Значи, ще сготвя.

— Ще се видим по-късно.

Вратата хлопна след управителя.

Джей се изправи и леко дръпна Сара след себе си.

— Хайде да свалим багажа ви от пикапа. Имате ли подходящ за езда костюм? Ако не, ще ви намеря нещо. Все още пазя дрехите на майка ми. Тя беше горе-долу колкото вас като ръст и структура. Искам да тръгнем за Рибарското селище рано сутринта. Ще пренощуваме там с пазачите Айвър и Инга Солванг, а на следващия ден ще потеглим към лятното пасище.

— Винаги си нося нещо, с което да мога да изляза сред природата, да пояздя или просто да си почина. Казахте рано сутринта?

— Призори. Телетата са достатъчно големи и упорити. Майките им са по-добри, освен ако не решат друго. Ще ни отнеме известно време да ги накараме да вървят в един коловоз. Кравите са животни, които обичат да стоят на едно място.

— Инатливи твари — спомни си тя. — Поне конят ми ще поеме работата, която иначе трябва да свърша с крака.

— Убедена ли сте, че умеете да яздите? — попита той.

— Абсолютно.

— На западно седло^[5]?

— Не съм расла на Изток.

Половинчатата му усмивка казваше, че щяха да разберат със сигурност следващата сутрин.

---

[1] Абърдийн-ангъс — порода едър рогат добитък, създаден в Североизточна Шотландия, характеризиращ се с липса на рога, добра способност за аклиматизация, дълголетие и месна продуктивност. — Б.р. ↑

[2] Съвременна италианска художничка. — Б.р. ↑

[3] Най-скъпо продаваният съвременен английски художник, чиито централни теми в творчеството са животът и смъртта, социалните проблеми, наркотиците и др. — Б.р. ↑

[4] Едуард Хопър (1882–1967) — виден американски художник реалист и автор на гравюри, известен както с маслените си картини, така и с акварели, отразяващи истинския съвременен живот в Америка. — Б.р. ↑

[5] Вид седло, използвано от каубоите и познато от уестърните — масивно, удобно за дълги преходи, с подпора отзад и рог за въжетото. — Б.р. ↑

7.

Хенри подсуши поредната чиния от вечерята и я прибра в бюфета.

— Щом вече няма да плащаш на адвокатите — каза той, — трябва да заделиш малко пари за нова миялна машина.

— В списъка ми е — отвърна Джей.

— Колко голяма?

— От дъното до горната половина.

Сара се засмя тихо.

— Чувала съм този израз и преди, но обикновено се използва „от дъното до долната половина“. Имах си цяла колекция от подобни изрази в училище, заради което минавах за дебелокожа. Подигравах ми се за това, че износвах старите дрехи на по-богатите момичета.

— За Бъртън щеше да е от полза да расте по този начин — отбеляза Джей.

— Може би — отвърна Хенри. — Но негова майка пак щеше да бъде Проклетата кучка на Запада. Всичко, до което се докосне, се превръща в лайна. Извинявайте, Сара.

— В детството ми се обиждахме на кравешка тор — каза тя. — Не звучи толкова зле.

Мъжът изсумтя презрително и прибра и последната чиния.

— Отивам да си лягам. Струва ми се, че с всяка изминала година утрото идва по-бързо.

Леко намръщен, Джей наблюдаваше как се отдалечава.

— Какво? — попита Сара.

— Неизчерпаемата енергия на Хари ми пречи да приема, че остарява. Но е с няколко години по-възрастен, отколкото Джей Ди, когато почина. — Поклати замислено глава. — Странно нещо е времето. Толкова дълго и едновременно с това обидно кратко. — Подсуши мивката и изтри ръцете си. — А сега нека да се отдадем на художествено образование, преди утре сутринта и двамата да станем кравари.

— Но този път ще говорите вие — подвикна Сара, отправяйки се към всекидневната.

Когато Джей я настигна, тя вече беше потънала в платното, окачено над камината.

— Какво виждате? — попита той.

— Огромно пространство — отговори му почти разсеяно.

— И може би, но само може би, извратеното чувство за хумор на Къстър.

Мъжът издаде окуражаващ звук.

— Имате ли представа дали Джей Ди е поръчал тази картина?

— Баща ми искаше той да нарисува ранчото, ако това ме питате.

— Точно това имах предвид. Но вместо да изобрази къщата на фона на тучните пасища и скалистите върхове на Тетон, Къстър е предпочел да го погледне от място, откъдето всичко се смалява дотолкова, че ранчото изглежда като малка спасителна лодка, изгубена сред морето, небето и земята. А те от своя страна са готови да я погълнат, без да оставят следа от легендарните фермери, откраднали имението на Върмилиън от дивата природа.

Джей мълчаливо разглеждаше картината, която винаги бе възприемал просто като част от родния му дом.

— Но все пак — продължи тя, — в същото време рисунката показва огромното изпитание, пред което е било поставено всяко следващо поколение. Един човек, който се грижи за благосъстоянието на всички и всичко, нужно за поддържането на живота в стопанството. Земята задоволява нуждите ви, но самата тя не се нуждае от вас.

— Истина, която научавам с всеки нов изгрев — каза той. — Аз съм нещо преходно. Земята е вечна. Затова се върнах у дома. Искан да бъда част от онова, което ще продължи да съществува и след мен. Градовете, културите, империите идват и си отиват. Пръстта остава завинаги.

— Бъртън и Лиза нямат това усещане — заяви Сара. — За тях ранчото е само един неотзивчив банкомат.

— А сега виждат в картините друг банкомат. Нали?

— Ако се пласират разумно, наистина могат да донесат доста пари.

— Колко? — попита той безцеремонно.

— Това ще стане ясно едва след действителната продажба.

— Трябва да са дяволски ценни за Лиза, като се има предвид колко време, усилия и пари на ранчото потроши за съдебни дела за картините, от които някога сама се отказа.

Очите на Сара се разшириха.

— Отказала се е от тях? Преди развода?

Устните му се стегнаха.

— Мислете за това като за втори етап на официалната раздяла. Очевидно след няколко години е променила мнението си. Може би е решила, че творбите на Къстър ще струват доста днес. Не че някога са й липсвали пари. Докато ранчото на Върмилиън печели, винаги ще бъде задоволена.

— Сигурно й е била нужна кристална топка, за да предвиди задаващата се истерия по Къстър. Цената се определя от публиката. Увеличаващият се интерес към него се дължи на късмета толкова, колкото и на всичко останало.

— Как така?

— Не ви ли споменах за филма? — учуди се тя.

— Вероятно — призна той, — но докато слушах гласа ви, често се отдавах на мечти.

Жената примигна.

— Скъпа моя, имаш глас, който кара мъжете да мислят за измачкани чаршафи и бавен, изгарящ секс.

Тя се засмя, въпреки плъзналата по тялото й топлина.

— Очевидно говориш за своя. Среднощен и кадифен. Но ние се отклоняваме от темата. Ценностите срещу парите. Изкуството като цяло и Къстър в частност.

— Мога да правя няколко неща наведнъж — изсумтя той.

— Отлично. В такъв случай превключи многофункционалния си мозък към усещането от първата среща с творбите му. Имам предвид въздействието.

Продължителна пауза и след това:

— Не мога.

— Добре, тогава се опитай да си представиш какво би било да се окажеш за първи път в неговия свят.

— Южна Дакота е нататък — посочи на изток Джей.

— Издържа изпита по география — изгледа го одобрително Сара. — Много добре.

— Да опитаме по друг начин — предложи той. — Защо светът на Къстър е толкова различен от твоя?

Докато размишляваше, тя прекара разсеяно ръка през косата си и се протегна в опит да се отърси от умората от дългия ден.

Мъжът я наблюдаваше с присвити очи. Въпреки че определено нямаше намерение да го възбуди, напрежението в слабините му растеше. Скоро щеше да му се наложи да закачи шапката си на токата на колана.

Насили се да отмести поглед от нея към картината.

— Неговият свят е необятен и спокоен — бавно каза тя. — В ранните му работи градовете не съществуват. Нито хората. Земята там е... всичко. Обожествена.

След момент Джей кимна.

— Къстър знаеше, че градовете предлагат много възможности, но в същото време ограничават човека. Въпреки изобилието, там не можеш да открия онова, което търсех. Струва ми се, че в това отношение двамата много си приличахме.

— Но парите текат именно от тях — поясни тя. — От широката публика. И точно тук се включвам аз. Или който и да е друг добър търговец на произведения на изкуството. Правя разбор на цялостното му творчество и на евентуалните купувачи, добавям всичко, което знам за автора и живота му, а после измислям история за всяка една от картините, която представям на избраните от мен клиенти.

Джей разглеждаше платното, което винаги бе било част от живота му.

— Да не би да говорим за легендата като за най-обикновена реклама?

— Да.

Той мълчаливо размишляваше върху неочакваните страни на търговията с изкуство.

— Опитваш се да ми кажеш, че това не е просто картина.

— Картините са дървото. Разказите към всяка една от тях са листата, които се обръщат към слънцето или, в нашия случай, към ценителите. Случайното попадане на картина във филм, който впоследствие се превръща в суперпродукция, си е чист късмет.

Джей се заслуша в шепота на дрехите ѝ, когато Сара се протегна отново.

— Ами ако намерим покровител като Джей Ди? — попита накрая.

— Пак късмет. Познавам пейзажисти, които са били принудени да боядисват къщи, за да осигурят скромния си живот, и са умирали почти забравени. Успехът винаги има две страни.

— Добра и лоша — съгласи се той. — Разликата е дали ще се прибереш у дома на крака, или в боров сандък. Схванах. А какво ще кажеш за онази страна, която няма нищо общо с късмета? За уменията?

Искаше й се да го попита за годините в Афганистан, но това беше нещо много лично. Беше тук като експерт.

— По-лесно ми е да ти го покажа — каза вместо това.

Джей усети, че го улови за ръкава, а топлите й пръсти се докоснаха до голата му китка. Тя тръпнеше от спотаена енергия и във всяко движение се усещаше настойчивост. Поведе го към южната стена на просторната стая.

— Между другото — продължи Сара, — наистина трябва да ги преместиш, ако искаш да ги продадеш. Забелязах, че са малко избелели от слънцето, но не толкова, че да се отрази върху цената им.

— Слънцето ли?

— Светлината му е най-големият враг на картините. При по-продължително въздействие може да повреди дори маслено платно. Ако беше окачил тук акварели, отдавна щяха да бъдат унищожени, дори и със защитно стъкло.

— А ние винаги просто сме им се наслаждавали — отвърна той. — Или пък не сме им обръщали внимание.

— Истинско престъпление.

— Арестът изисква ли белезници?

Тя мигновено си го представи завързан за чувствена игра. И отново я обля топлина.

— Питай шерифа.

Спря го пред рисунка на източното лице на Тетоните — легендарната страна, където пръстта ставаше все по-суха, докато планината отстъпваше място на вечнозелените дървета, а после и на ниските храсти на равнините. Скалистите върхове изглеждаха като изникнали от земята след мъчително раждане. Залезът караше снежните петна по тях да изглеждат като кървавочервени локви. Самите Тетони бяха нарисувани в студения контраст на пурпурно и

тъмносиньо. В полите им горите изглеждаха като застинала вълна, уловена в червено-черни нюанси. Предният план гореше от цветя в оранжево, жълто и златисто, изливащи се като пълноводна река.

— Е, какво виждаш? — попита тя.

Джей беше опиянен от женствения ѝ аромат. Намираше се толкова близо до него, че можеше да усети дъха ѝ. Като се бореше с дивия прилив на желание, той се опита да намери най-точните думи.

— Никога не съм мислил по въпроса — успя да каже все пак. — Минавал съм покрай тази картина хиляди, сигурно милион пъти.

— Е, този път не я подминавай.

Наведе се още по-близо и лакътят ѝ се притисна към ребрата му. Беше само на крачка от него. Ръката му беше протегната назад и почти я обгръщаше. Но тя беше насочила цялото си внимание върху платното.

Опита се да направи същото.

— Цвят — каза накрая. — От толкова близо забелязвам колорита, следите от четката и скритата сила. От другия край на стаята нюансите и енергията въздействат по същия начин, но движенията на ръцете на художника допълват реалното усещане за земята.

— Добре. Наред с невероятно дръзкото използване на цветовете, Къстър е бил майстор в изобразяване на пространството и умението си да го накара да изглежда истинско. По-късно го е постигал чрез светлината, правейки я почти реална. Но това е ранна творба, в която е нарисувал пейзажа точно такъв, какъвто го е видял от такова разстояние.

— Само че цветовете са пресилени — възрази Джей. — Нищо никога не е изглеждало така, както е предадено.

— Ако искаш съвършено точен образ, качи се горе и направи снимка. Но дори и тя заблуждава. Този рисунък отразява впечатлението на Къстър от земята в момента, в който я е наблюдавал.

Отдръпна се назад и отново огледа картината, без да си дава сметка, че при всяко движение тялото ѝ се допира до неговото.

Искаше му се да е облечен с нещо, което може да прикрие реакцията му от близостта ѝ. Може би шотландска пола, каза си мислено. Или пък не.

— Фотографията лъже? — попита, хващайки се за първото нещо, което можеше да отклони мисълта му.

— Абсолютно. Смисълът на изкуството е да изрази онова, което авторът иска да покаже. Но в това няма нищо лошо. Тези картини са една красива лъжа. Творчеството на Къстър показва както неговото виждане за Запада, така и за самите планини. Виж само каква тайнственост им е придал.

— Даже и ако е фалшива?

Сара го изгледа отстрани.

— Със сигурност все някога си поглеждал към върховете в тази светлина и си усещал нещо, което не си могъл да опишеш с думи.

— През цялото време — съгласи се накрая той. — И все пак ми се струват съвсем различни.

— Точно в това се крие красотата. Всяка творба е индивидуална гледна точка. — Прокара ръка с разперени пръсти по всеки сантиметър от повърхността на платното. — Но тази се споделя от всички.

Джей за пореден път погледна картината.

— Добре. Разбирам какво имаш предвид. Просто винаги съм я приемал за даденост — като гредите на тавана.

Наблюдаваше го, докато той разглеждаше ранната работа на Къстър. Профилът му представляваше сложна плетеница от ъгловати сенки, смекчени от гъстите мигли и намека за чувственост в устните му. Тогава той се обърна към нея, погледна я и попита:

— За какво мислиш?

— Най-после схванах в какво се състои привлекателността на портретите. А ти постоянно ме отклоняваш от темата.

Той се усмихна лениво.

— Това толкова лошо ли е?

За момент Сара затвори очи, възвърна контрола над блуждащото си внимание и се съсредоточи върху картините на стената.

— Съществуват няколко поколения западни художници, но всяко следващо е внасяло ново значение — поясни тя. — Представи си, че виждаш един пейзаж за първи път. Ходил си на Изток, нали?

— Уест Пойнт^[1] — отговори той. — Нямах как да ида по на изток и да остана в пределите на Съединените щати.

— Представи си, че описваш Скалистите планини на някого от тези райони. Някой, който никога не е виждал нищо по-високо от

Адирондак^[2]. На човек, който не познава нощното небе, което не е засенчено от небостъргачите и светлините на града.

— Вече съм опитвал. Никой не ми повярва, докато не отидохме в Сиера Невада на обучение за планински боеве в чужбина.

— Къстър би бил много полезен в това отношение — заяви Сара. — Подготовката за военни действия е нещо съвсем различно. Но само един поглед към тази картина ти дава представа какво означава да си на Запад, който в продължение на години беше откъснатата част от Америка и повечето хора не можеха да повярват, че е част от същия континент, още по-малко пък от тази държава.

— Нещата изглеждат съвсем различно, когато си прекарал тук целия си живот.

— И все пак, дори и за теб тази творба показва различна гледна точка към земята, към усещането да си на нея, към очакванията ти, което те свързва с виждането на Къстър.

Джей погледна картината и кимна бавно.

— Красиво... и в същото време могъщо. Сурова земя, но достатъчно щедра към всеки, който е готов да се примири с острите ѝ ръбове.

— Точно така. Информация, емоции, красота. Изкуството беше и понякога все още е средство за образование и социално единство.

— Никакви диаманти върху човешки череп?

— Модерното изкуство, особено през последния половин век или някъде там, отразява дисонанса на съвременния живот. Тъй като не изповядвам подобно беззаконие, творчеството на липсващите ценности не ме вълнува така, както впечатлява академичните среди. От което, сигурна съм, губя аз. Точно както неспособността или нежеланието да се ангажираш с неакадемичното изкуство е загуба за самата академичност. Но ние пак се отклонихме от темата.

— Не съвсем. — Джей се усмихна и прекара върха на пръстите си по високите скули на Сара. — Непрекъснато научавам нещо за теб. И за изкуството.

А пък аз разбирам, че той има топла, леко загрубяла кожа на ръцете, убийствена усмивка и ме докосва по начин, който ми доставя огромно удоволствие, по-скоро мрачно си помисли тя.

— Живея в свят, препълнен с изкуство — отвърна, доволна, че гласът ѝ се оказа по-равен от пулса. — В по-голямата си част обаче то

е отписано, защото не е съобразено с академичните изисквания. Водила съм борба да направя много художници уважавани и известни, но преди всичко да им осигуря публика, която да им дава възможност да поддържат добър жизнен стандарт.

— Точно това е имал предвид Бъртън. Ти работиш с хора на изкуството, които не се радват на национална известност.

— Да. Но брат ти все пак си е един негодник.

— Родителите му се ожениха няколко месеца преди раждането му — каза той. Усмивката му беше студена като вятъра, свистящ под стрехите на къщата.

— Винаги съм вярвала, че копелетата се правят, а не се раждат — тросна се тя. — Но няма да спорим. Бъртън беше бесен, че ти си виновенникът за оставането на картините в ранчото.

— Изненадан съм, че предизвиках такъв обрат, особено в дело, което се проточи толкова дълго. — Повдигна рамене и отново усети топлината ѝ. — Лиза никога не е умеела да губи.

— Че кой умее? От онова, което научих за делото, никой не е бил заинтересован да го ускори, поне допреди няколко години. Може би след завръщането си си посритал няколко задника?

— Джей Ди беше болен, а Хенри бе поел в ръцете си цялата работа в ранчото, въпреки Лиза и адвокатите. — Отново сви рамене. — Попитах съдията какво ще е необходимо да се задвижат нещата. Тя ми обясни, че разписките ще свършат работа, но най-добре би било да се наеме човек, разбиращ от изкуство, който да даде експертно мнение.

— Радвам се, че се обърна към „Перфектно докосване“.

— Доста се порових и на няколко места се натъкнах на статии, свързващи името ти с творчеството на Къстър. Има дяволски малко експерти по работите му.

— Докато не се появи „На ръба на никога“ — сухо отвърна тя — и шумът на парите не накара хлебарките да изпълзят иззад ламперията. Да се намери аудитория за един художник, е трудна работа. Само експерти като Бек го правят с лекота.

— Повечето хора не обичат да водят. Натоварването е огромно, а и рискът е голям.

— Риск ли?

— Дааа. Лидерите ги застрелват първи.

[1] Най-старата военна академия в САЩ, учредена през 1802 година. Въпреки че е в източната част на Америка, академията се намира на западния бряг на р. Хъдсън, откъдето идва и името ѝ. — Б.р.

↑

[2] Планински масив в североизточната част на щата Ню Йорк. Представлява кръгов купол с 260 км диаметър и 1600 м височина. — Б.р. ↑

8.

Тишината се проточи, подсилвайки думите на Джей. Дори без да попита, Сара знаеше, че е бил командир.

— Раняван ли си някога?

— Нищо сериозно — отговори той.

Спомни си обяснението му за разликата между това да се прибереш у дома на собствените си крака или в чамов ковчег. После се сети как бе споменал, че Лиза е обезкървила ранчото до смърт.

— Обзалагам се, че съжالياват, задето си се върнал — подхвърли, без да се замисли.

— Те? — изви тъмните си вежди той.

— Лиза и Бъртън. Брат ти щеше да наследи цялото ранчо.

Джей повдигна рамене.

— Изплъзвал съм се от доста куршуми. Ще й трябва известно време, за да се отърси от гнева си, но ще го преодолее. Необходимостта сама да плаща съдебните разноси ще ускори процеса.

— Ами Бъртън?

— Надявам се, че ще порасне поне с още един размер и ще започне сам да се издържа.

Сара се опита да не се разсмее.

— Е, поне Лиза е избрала подходящия момент. Сега картините на Къстър струват много повече, отколкото преди няколко месеца.

— Заради филма?

Тя кимна.

— Трудно ми е да повярвам, че Холивуд диктува цените на произведенията на изкуството — отбеляза Джей.

— Възползвай се от възможността, която ти се дава. „На ръба на никога“ може да се окаже не по моя вкус, но ще се смиря и ще използвам филма по възможно най-изгодния начин. Крайният ефект сигурно ще се види след месеци, дори след година, ако продукцията бъде номинирана за „Оскар“. Едва след като завладее целия

артистичен пазар. Колкото повече зрители привлече, толкова по-добър ще е резултатът за теб.

— Не за мен. За ранчото.

Тя се загледа в суровите му черти, обзета от желание да попита колко зле е положението във фермата.

— Искам да запазя ранчото за децата си — каза той равно — и за внуците си. Искам към това място да ги закотвя нещо повече от един филм за хора, които не могат да намерят задниците си с две огледала и книжка с инструкции.

— Гледал ли си „На ръба на никога“? — Сара не си направи труда да скрие учудването си.

— Достатъчно, за да разбере за какво става дума.

— Колко време успя да издържиш?

— Около десетина минути. — Той поклати глава. — Защо да си губя времето да гледам глупаци, които се самоубиват на забавен каданс? Испитах желание да им изпратя „специалното си мнение“ в кутия с говежда тор, при това съвсем истинска.

— Казаха ми, че филмът е сърцераздирателен и карал зрителите да плачат — подхвърли тя, но не успя да сподиви усмивката си.

— Наистина предизвиква нещо, но в никакъв случай не са сълзи — отвърна Джей. — Гледал съм трагедии. „На ръба на никога“ се оказа прекалено затворен в себе си, за да може да се определи като нещо друго, освен глупав и дори леко отвратителен. Евтина порнография. Струва ли си да давам толкова пари, за да го гледам?

— Не питай мен. След първите десет минути превъртах на бързи обороти записа, за да намеря сцената с картината на Къстър.

Той обви ръка около кръста ѝ и бързо и силно я притисна към себе си.

— Знаех си, че има причина да те харесвам толкова.

— Същото важи и за мен — каза му нехайно, преструвайки се, че не усеща топлината на мускулестото му тяло чак до петите си.

С усмивка той бавно я освободи от прегръдката си.

Искаше ѝ се да се облегне на него и да проследи очертанията на устните му с целувки. С усилие на волята си наложи да се съсредоточи изцяло върху единственото, което би трябвало да има значение.

Къстър.

— Просто се радвай — каза накрая, — че каквото и да е мнението ни за филма, той ще привлече към Къстър вниманието на елита, който може да си позволи да плати за оригиналните картини. Но ще ни докара и дилъри, пред които Бек ще ти се стори като малко пухкаво зайче.

— Вече имам няколко обаждания.

Сара не се изненада.

— А следващите ще бъдат по-груби и още по-настойчиви. Повярвай ми, познавам тези момчета.

— Една от тях е жена.

— Тереза Овърленд, нали? — попита с нещастно изражение.

— Точно предположение.

— Не е предположение. Учудена съм — и благодарна също така, — че не се е появила лично. Тя ще те изстреля направо в „Кристи“, стига да искаш.

— Големи пари? — попита той.

— За тях със сигурност. Може би и за теб, след като платиш комисионите.

— Колко?

— Зависи кого ще попиташ. Всеки има различни идеи.

— Питам теб. Ти си експертът по Къстър тук. Аз съм само един обикновен фермер.

А пък аз съм пухкаво зайче, помисли си тя.

— Имам клиенти, които не биха погледнали втори път към работите му — отговори Сара. — Но също и такива, които няма да откъснат поглед от тях. Това е личният аспект. Но има и позиционен. Да речем, че притежаваш стократно повече от онова, което ти е необходимо, за да оцелееш. Как по друг начин би могъл да заявиш себе си? Или, което е по-важно, да се отличиш от тълпата богаташи около теб?

— В армията ползваме лентички и звездички, за да демонстрираме ранга си — каза той.

— Цивилните си имат Версаче, Гучи и още много елитни дизайнери, чиито дрехи не биха могли да износят за цял един живот. Освен това той или тя притежават всички коли, които някой би могъл да кара. Всички яхти. Самолети. Електрически влакчета. Бижута. Каквото там се сетиш. Но хората с много пари вече са се преситили от

всички тези неща. Как можеш да се откриеш от останалите и да станеш пръв между равни?

— На кого изобщо му е нужно това?

— Питай тях. Но мога да те уверя, че полагат много усилия, за да го постигнат. Искат да придобият нещо, което никой друг няма. Затова вместо да си купят поредния гараж с автомобили, си поръчват първото „Мазерати 3500 GT Спайдър“ — прототипа от 1959 година.

Джей наблюдаваше как устните ѝ оформят думите, а от тъмните ѝ очи струи енергия и интелигентност.

— Тази кола е уникална — продължи тя. — Голяма работа. И благодарение на „На ръба на никога“ картините на Къстър също станаха „голяма работа“. Всяка от тях е уникална. Неповторима. Нещо, което никой друг не притежава. Изключително.

Той поклати глава.

— Ти си психолог почти толкова, колкото и дилър на произведения на изкуството.

Жената се усмихна.

— Като всички търговци. Затова ти казвам, че решиш ли да ги продадеш сега, ще вземеш само малка част от онова, което ще получиш, ако изчакаш, докато филмът набере популярност. Когато това се случи, а аз се обзалагам, че ще стане, цената им ще скочи тройно от сегашната.

— Ами ако се окаже неуспешен?

— Няма да си изгубил нищо с изчакването.

— Щеше да е по-лесно, ако не познавах Къстър. Той беше... — Джей се опита да намери по-учтив думи.

— ... суетен и темпераментен?

— Звучи като клише, нали?

Сара се засмя.

— Не повече от скован и празноглав офицер.

— О!

Тя докосна ръката му, после се отдръпна, сякаш се беше опарила.

— Извинявай. Брат ми се върна от Афганистан и... ами, не му понесе много добре. Имаше чувството, че са го използвали за футболна топка в мач между два отбора с танкове.

— Умно момче. Ние си мислим, че сме слоновете, а в крайна сметка свършваме размазани върху тревата.

Отвън вятърът се извиваше отново и отново, търсейки под стрехите нещо, което би могъл да откъсне и да отнесе.

— Ти спомена за някакви разкази. Какво имаше предвид? — попита Джей.

Сара прие смяната на темата без коментар. Делово, а не лично.

— Става въпрос за нещо уникално към всяка творба, което увеличава привлекателността ѝ — обясни тя. — Например моят партньор Пайпър е специалист по изящни килими. Ако един килим идва от имение на някоя знаменитост, това покачва цената му. Ако, обаче си има някаква история — влюбени, разделени от война, от семействата си или от смъртта, интересът към него нараства. Онзи, който го купи, ще може да разкаже за него много повече, вместо просто да назове цената му в долари.

— Какво пречи някой просто да си я измисли?

— Етиката.

— Схванах — заяви той. — Затова изпратих Бек там, от където е дошъл.

Откъм обора се разнесе кучешки лай. Някой извика. После всичко отново утихна.

— Не мога да кажа, че Бек измисля истории, за да увеличи продажбите — каза Сара предпазливо. — В този бизнес единственото, което имаш, е репутацията си.

— А аз мога да разчитам само на способността си да преценявам характерите на хората. Твоят ми допада. И нищо нямаше да се промени, дори ако беше двойно по-стара, грозна или пък мъж. Така че ела с мен и аз ще ти покажа част от истинската история на Къстър.

— Наистина ли? Сега?

— Освен ако не искаш да си легнеш.

Топлина плъзна из тялото ѝ. Знаеше, че в думите му няма сексуален намек, но мисълта как е в едно легло с него ускори пулса ѝ.

— Историята — каза с надежда, че няма да забележи дрезгавината в гласа ѝ.

— Тогава ела с мен.

— С някаква цел ли правиш това? — попита, преди да успее да се въздържи.

Мъжът се усмихна бавно.

— Това?

Тя пое контрола върху съзнанието си и го върна там, където му беше мястото. Работата.

— Води ме към историята.

Той я улови за ръката и я поведе от голямата стая към кухнята, после към мазето, където всички оставяха мокрите или мръсни инструменти.

Отвън студът се спускаше откъм планината като невидима лавина. Почти кръглата луна караше снежните върхове да сияят, сякаш осветени отвътре. Дори сенките имаха лъскав отблясък.

Самата нощ беше особена и неразгадаема.

— Не ги е нарисувал достатъчно големи — каза Сара с приглушен шепот.

— Къстър?

— Да.

— Щяха да са му необходими платна с размерите на Уайоминг — отвърна Джей. — И четката на самия Господ.

Отнякъде като петнисти призраци изскочиха две кучета. Той им заговори и те изчезнаха обратно в тъмнината.

— Работещи кучета — каза тя като констатация, а не като въпрос.

— Всички в ранчото работят. Като малък многократно се опитвах да завлека няколко в къщата. Майка ми ми обясни, че няма да се чувстват добре затворени. Имали нужда да охраняват стопанството, за да са щастливи.

Падаща звезда проблесна на небето и изчезна зад планините.

Сара дълго и мълчаливо се наслаждаваше на красотата на нощта и на върховете, обгърнати в лунна светлина. Градът беше красив вечер, но по различен начин.

— Ти трепериш — обади се накрая Джей.

— Студено е. Но още не ми се иска да се прибираме.

Той я притегли към себе си и обви ръце около нея. Мъжествената топлина я накара отново да потръпне. Притисна я по-плътено.

— Ранчото на Върмилиън е необикновено място — отбеляза тя с въздишка и се облегна на стегнатото тяло. — Напълно уникално и наситено с национална и лична история. Давам си сметка, че ако си разорен, не би могъл да се храниш с гледката, нито да отглеждаш с нея кравите, и ще се наложи да го продадеш.

— Не съм стигнал чак дотам — отвърна простичко той. — Все още не. Чувствах се несигурен в първите години след завръщането ми. Адвокатите изсмукаха всичките ни спестявания. Фермите не носят големи печалби. Лиза ни докара почти до банкрут.

— Би било жалко. Но ако продадеш ранчото, ще имаш само... пари. — Смехът ѝ бързо бе отнесен от вятъра. — Това прозвуча глупаво. Парите са важни и аз не съм нито толкова глупава, нито наивна, за да подценявам значението им. Но това място е нещо много повече.

— Сигурна ли си, че си градско момиче?

— Абсолютно сигурна. Само защото осъзнавам, че ранчото на Върмилиън струва повече от стойността си в брой, не означава, че искам да живея в Уайоминг. Мога да оценя красотата и без да я притежавам или пък да я превръщам в пачки банкноти. Въпреки че Лиза и Бъртън искат точно това. Пари.

Джей погледна планината и претегли думите ѝ.

На Сара ѝ се прииска да го докосне, да изучи чертите му с върховете на пръстите си — при това толкова силно, че трябваше да вкопчи ръцете си една в друга, за да се въздържа.

— Съдебните заседатели са все още на страната на Бъртън — каза Джей накрая.

— Аз получавах стипендия в доста престижно училище. Срещала съм достатъчно момчета като брат ти, за да познавам добре този тип. — Въздъхна тежко през стиснати зъби. — Той е разглезен. Искане пари, но няма нито желанието, нито силата, нито куража да постигне нещо сам.

— Не мога да оспоря думите ти — съгласи се Джей. — Само се надявам, че ще си намери друга играчка и ще се откаже от ранчото. Но досега нямахме този късмет.

— Бъртън знае, че работата изисква усилия. Да съсипе фермата, като постоянно те изнудва за пари, е много по-лесно.

— Може и да мисли така — каза той, — но греши.

Сара долови обзелото го напрежение и сложи ръце върху неговите.

— Съжалявам. Можеш просто да ме спреш. Наистина не е моя работа.

Вятърът ги обви в ледена прегръдка, после се отдръпна и изчезна в тъмнината. Дълга коса с аромат на лавандула се плъзна по лицето на Джей и се спусна отново върху раменете на Сара. Няколко кичура се заплетоха в наболата му брада. Остави ги там, като се наслаждаваше на неочакваната връзка помежду им.

— Надявам се да откупя дела на Бъртън, преди да е пораснал достатъчно, за да се намеси в работата на ранчото — каза той.

— Колко иска?

— Колкото може да измъкне. Милиони, предполагам.

— Картините на Къстър, които видях тук, са невероятни, но милиони? Може би в някой аукцион, ако филмът пожъне огромен международен успех. Търговете са известни с умението си да повишават градус на емоциите и цените, но след като всеки си получи комисионата и платиш данъците... — Повдигна рамене и ги потърка в широките гърди на Джей.

— Продължавай. Кажи го — насърчи я той.

— Освен ако не замениш картините за частта на Бъртън от земята и по този начин си спестиш допълнителните плащания, дори на Чичо Сам. Пейзажите на Къстър няма да спасят утрешния ви ден. Чакай... Сградите, които притежаваш в града. Какво ще кажеш за тях?

— Вече съм ги ипотекирал, за да мога да поддържам ранчото.

Сара въздъхна.

— Всъщност няма значение. Истинското желание на Бъртън е да докаже, че е по-добър от теб. Това е черната дупка в душата му, която се опитва да запълни с марковите си дрехи.

Джей мълчеше.

— Ето че пак се разговорих — каза тя ведро. — Във всеки случай, ще направя всичко възможно, за да обърна пейзажите в пари. Но ще ми бъде от полза, ако някъде тук има скрит портрет, наречен Муза. Въпреки че тази творба се смята по-скоро за легенда, отколкото за реално съществуваща. Няма нито снимки, нито скици или пък писма, които да я описват. Нищо.

— Не си спомням Къстър да е рисувал портрети — отвърна той. — Джей Ди със сигурност не е закачал никъде такъв, макар да не е изключено подобна картина да е фигурирала в разписките, които предоставих в съда.

— Ако с нея е свързана някаква история, особено пикантна, тя може да се окаже пътят към твоите милиони. Рисунките на Хелга, правени от Уейт^[1], достигнаха космически суми.

— Образовай невежа като мен.

— Хелга е била модел, който Уейт е рисувал — обясни тя. — Освен това е имал връзка с нея. Любовната интрига е направила работите му много по-ценни в очите на публиката.

— Мога ли да бъда откровен? — попита Джей.

— Разбира се.

— Къстър е прецакал всичко, което би могло да му бъде реклама. Когато беше пиян, за него полът и външният вид нямаха никакво значение.

Сара примигна.

— Ще спестя тези подробности в повествованието. Вярно е, че са пикантни, но се харесват само на ограничен кръг от аудиторията.

Последва мълчание, след което той отметна назад глава и дълго се смя.

— Ти си точно за мен — каза накрая и потърка лице в косата ѝ.

— Щях да съм ти много по-полезна, ако знаеше нещо за творбите на Къстър, които според слуховете са изчезнали, включително и за портрета. Наистина ранните му работи. Всичко, което би могло да се побере в рамките на един разказ и да помогне на хората да разберат как се е развивал като художник. За него има дяволски малко достоверна информация.

— Джей Ди е натрупал негови картини навсякъде из ранчото. Тук долу, горе в рибарската хижа... По дяволите, вероятно дори в пристройките или в някои от офисите, които наемаше навън. Нямам представа колко са. Никога не сме ги броили. Не е имало причина.

Тя изстена.

— Значи, като се изключи евентуалната разписка, в която дори не е упоменато името на произведението, няма преки доказателства, че този портрет съществува?

— Точно така.

— Дори след като Къстър се е преместил в Роаноук, не е запазил никакви записки. Предполага се, че единствените картини, които е оставил преди заминаването си, са собственост на семейството ти. И онази, която Джей Ди е подарил, а по-късно е попаднала във филма.

— Има някакви книжа, бележници и други такива в Рибарското селище — спомни си Джей. — Видях ги, когато търсех другите документи.

За няколко секунди Сара забрави да диша. След това дъхът ѝ излезе като звучна струя.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Боже мой. Защо не ми каза по-рано? Ако записките стават за нещо, ще удвоиш цената на картините. Като използвам собствените му думи, бих могла да изготвя цял каталог, който да показва траекторията на най-ранните му творби. Ще поръчаме луксозно издание в Азия, където ще ни излезе по-евтино, отколкото тук и...

— Поеми си въздух, преди да си припаднала — прекъсна я с известна ирония Джей и после продължи по-високо: — Трябва ли ти нещо, Хенри?

Сара се отдръпна. Не беше чула нищо, което да я наведе на мисълта, че не са сами в студената, сияйна нощ.

— Забравих да заредя кафемашината за утре сутринта — отвърна управителят. — Сигурно остарявам.

— Само преди няколко дни двамата с теб опъвахме бодлива тел — отвърна Джей. — Още си далече от старостта.

Хенри се засмя гърлено и вратата на мазето хлопна зад него.

— Преди да си останала съвсем без дъх от надеждата да откриеш стари картини — обърна се Джей към Сара, — трябва да ти разкажа една история. — Докато говореше, той я поведе към двора. — Джей Ди и Къстър пиеха. Беше малко преди заминаването му. Случи се точно тук, между къщата и обора.

Сара огледа тревата, почти черна на лунната светлина, с изключение на мъглявите сребристи вълни, появяващи се при всеки по-силен порив на вятъра. От едната страна имаше малък остров от плочи, подредени около ниска скала. Камъните бяха бледи като призраци.

— Представи си, че е посред нощ — започна той — и единствената светлина идва от пукащ огън, висок колкото човешки ръст. И около пламъците танцува шумният, съвсем гол и мъртвопопийн Армстронг Къстър. Почти толкова силно, но трезвен и напълно облечен, Джей Ди му крещи да угаси огъня и да отиде да си легне.

— Добре че се влюбих в картините, преди да опозная художника — измърмори тя. — Ти на колко години беше тогава?

— Почти на тринайсет. Баща ми и Лиза още не се бяха оженили. Току-що се бяха върнали от голям прием в града. Можеш ли да се досетиш какво гореше Къстър?

— Не мисля, че отговорът ще ми хареса.

— Някои свои стари картини. Вероятно и някакви записки. Цялата бъркотия бързо изчезваше в адския огън.

Джей наблюдаваше изражението ѝ, докато се взираше в огнището. Лицето ѝ му казваше всичко, което му беше необходимо да знае, за начина, по който гледаше на Къстър и творбите му. Очите ѝ придобиваха сребрист оттенък от сълзите, които бавно оставяха студени следи по страните ѝ.

— Каква огромна загуба — промълви накрая.

— Но той не го приемаше така — продължи Джей. — Изпика се в пламъците, каза на Джей Ди да довърши работата и се прибра. На другата сутрин си отиде.

Сара изпусна дълга въздишка и повтори:

— Каква огромна загуба. Тази случка едва ли би могла да попадне в учебниците по история на изкуството. Но пък такива подробности правят Къстър и работите му още поживи.

— И вдигат цената.

Тя избърса последната сълза.

— Подобен разказ прави образа на художника по-човечен, по-приемлив за хората, които не притежават неговия талант, но умеят да ценят изкуството. — Огледа мястото, на което са били изгорени картините. — Къде още е живял Къстър, докато е рисувал пейзажа около ранчото?

— Отсядаше почти във всяка сграда, с изключение на голямата къща. Е, минавал е оттук един-два пъти, както и Джей Ди. — Той се усмихна. — Те бяха добри приятели до момента, в който престанаха да бъдат приятели изобщо. Като че ли между тях съществуваше някакво съперничество. Или просто взаимно си лазеха по нервите, което е вероятно.

— Трудно е две легенди да споделят едно и също пространство — отбеляза Сара.

— Какво искаш да кажеш?

— Виждала съм името Върмилиън на доста места в Джаксън. Джей Ди е бил влиятелна личност и нещо като емблема на щата.

Джей издаде звук, който можеше да мине и за смях.

— Някак си не мога да погледна на нещата по този начин. Една от тези „легенди“ е баща ми, а другият беше шегаджия, пияница и негов помощник.

— Звучи, сякаш има още доста подобни истории.

— Цялото ми детство е пълно с тях. Но нямам намерение да ги предъвквам отвън цяла нощ. По това време на годината утрото идва бързо и е доста студено.

— Само още няколко минути. Не мога да повярвам, че всичко е реално и наистина се намирам тук. Има огромна разлика между това да четеш една история и да я преживяваш.

Сара погледна плевнята и близката пристройка, абаносова под сиянието на небето. Сградите свършваха, а земята продължаваше да се простира далече, далече, чак до планината. Беше огромна и на нея всичко беше възможно.

Ще помогна на Джей да запази ранчото. Следващото поколение Върмилиън? Е, мъж като него би могъл да си намери жена, която ще се съгласи да прекара живота си тук и да роди децата му.

И ако тази мисъл не ми харесва, това си е мой проблем.

Работих твърде упорито, за да свърша накрая като майка ми.

---

[1] Андрю Нюъл Уейт (1917–2009) — американски художник, известен със серията си портрети на Кристина (1948) и Хелга (1971–1985). ↑

9.

Джей и Сара точно приключваха богатата закуска, когато влезе Хенри.

— Един приятел ми се обади, за да ми каже, че чул двама полупияни златотърсачи да се хвалят, че са промивали пясък в нашия поток — съобщи той.

— А нашите двама нови работници изтрезняха ли вече?

— Не съвсем. Изпратих Били да огледа къщата на Бъртън. — Джей чакаше. Хенри беше управлявал ранчото достатъчно дълго. Мразеше да поставя действията му под съмнение и все пак го правеше непрекъснато. — Не съм сигурен, че няма да доведе няколко инженери или други такива. Знае, че не използваме онази част от земята за паша, защото случайно преминаващи и наркомани постоянно режат оградите.

Най-вероятно изпратени от брат ми, помисли си Джей. Той е упорит като майка си, но по свой собствен начин. Но онова, което не знае или няма да признае, е, че колкото по-малко са пасищата, толкова по-малко ще са и парите за ранчото.

— Били има ли радио? — попита той.

— Момчето знае правилата.

— Нещо друго, което трябва да знам?

— Предполага се, че някакъв луд планинец броди из северната част на ранчото и стреля по всичко, което привлече вниманието му.

— Уведомихте ли шерифа? — припряно се намеси Сара.

Управителят се засмя.

— Докато някой не бъде застрелян, ченгето няма да си помръдне пръста.

— Куки разполага с прекалено малко хора, за да се занимава с проблемите в ранчото ни — поясни Джей. — Ако сме много настоятелни, може да напише рапорт, но защо да губи своето и моето време? — Обърна се към Хенри и попита сухо: — Други добри новини?

— Няма. Конете са натоварени и готови да тръгнат. За теб оседлаха Ембъл. Приготвих Джезабел и Мук. Сара да си избере сама. Скунк и Лайтфут чакат до оградата. Багажът е стегнат.

— Очевидно си се погрижил за всичко — отбеляза Джей. — Добра работа.

Другият изсумтя и излезе навън.

Сара започна да събира чиниите.

— Остави ги — каза Джей. — Елена и дъщеря ѝ ще дойдат днес, за да почистят и да сготвят за цялата седмица.

Докато опаковат всичко, което щеше да им бъде нужно за пътуването, слънцето се показва, изплува над планината и съживи всичко. От светлината му капчиците роса изглеждаха като златни зърна, разпръснати върху зелената трева на необятните пасища. Тишината се нарушаваше само от конското пръхтене откъм оградата.

— В моменти като този се чувствам най-богатият и най-големият късметлия между хората — подхвърли Джей. — Цял ден езда пред мен и едно прекрасно ранчо, което очаква завръщането ми.

— Забравил си каубойските ботуши — засмя се Сара.

Той погледна калните, удобни кубинки, които беше носил из планините в другия край на света.

— Тези са толкова добри за седлото, колкото и за дълъг преход. Нещо като твоите.

Тя се усмихна и се протегна.

— Обичам да яздя. Селскостопанската работа... — Повдигна рамене и продължи: — ... Не толкова много.

Въпреки думите ѝ, му беше приятно да я наблюдава как се протяга към светлеещото небе. Носеше собствените си дънки и леки туристически обувки, една от памучните ризи на майка му и яке, принадлежало някога на далеч по-младия Джей. Нищо не скриваше женствените ѝ линии. Начинът, по който се облегна на най-горната греда на оградата, му достави точно такова удоволствие, каквото и зората.

Колкото повече време прекарваше с нея, толкова повече я харесваше.

Желаеше я. И знаеше, че идеята беше ужасна.

Обиколих целия свят и в крайна сметка установих, че ранчото е моят дом. Тя също е пътувала много, за да разбере, че мястото ѝ е в

града. Трябва да съм достатъчно зрял, за да не започвам нещо, което няма да доведе до никъде.

Но не съм искал никоя така, както желая нея.

Разсеяно потупа Скунк и Лайтфут, които го гледаха напрегнато в очакване на първите нареждания. От момента, в който Хенри оседла конете, кучетата знаеха, че този ден ги чака работа. За тях това беше най-приятната игра.

Джей взе пушката, която беше извадил от сейфа в къщата. Отиде до едрия кафяв жребец на име Ембъл и я пхна под седлото. После преметна кожените торби и ги завърза здраво.

— Дорестата кобила е Джезабел — говореше междувременно. — Пъстрият, с цвят на слама, е Мук.

— Кой от двата има по-добър усет към кравите? — попита Сара.

— Джезабел.

— А какво е отношението на Мук към славата?

— Той е уравновесен и твърд като скала.

Тъй като Мук беше по-близо, тя се приближи до него. Със спокойни, леки движения огледа краката му. Подковите бяха изтрити, но добре закрепени към копитата. Нямаше заседнали камъчета между метала и костта. После коригира дължината на стремената, пристегна ремъка на седлото, увери се, че токите са здраво стегнати, и като събра юздите, сложи крак в стремето.

През цялото време животното само леко помръдваше едното си ухо.

Всяко действие говореше на Джей, че беше свикнала с конете. Съсредоточи се върху проверката на своя кон. Коланите на седлото бяха хлабави, стремената бяха прекалено дълги.

Сигурно ръцете на Хенри са разранени от опъването на бодливата тел, каза си мислено, докато затягаше ремъците и оправяше стремената. Трябваше да настоявам сам да подготвя конете.

Но управителят беше горд човек. По-добре беше да проверява всичко, вместо да му прави забележка, че работата не е свършена прецизно.

Отвори манерката, окачена на седлото. Водата беше прясна и студена като утрото. В по-голямата имаше кафе, горещо и достатъчно силно да среже подкова.

Но все още прави най-хубавото кафе в щата, помисли си той. Само заради това си струва да затягам ремъците, без да се оплаквам.

От другата страна на оградата Сара подкара Мук в тръс и изпробва как реагира на юздата. След минута-две се върна и го завърза до Джезабел.

Наблюдаваше я как смени конете, повтори щателната проверка на животното и оборудването, качи се на седлото с грацията на дългогодишния опит и срита кобилата в хълбоците. Много скоро се озова обратно на мястото, където я очакваше.

— Ще взема нея. Мук е силен и отзивчив, но тръсът му е като въртене на бетонобъркачка — заяви тя. — Джезабел е бърза и се язди лесно.

— За теб може би. Не си пада много по мъже. Но е добър каубойски кон. Усеца кое говедо ще създава проблеми още преди самото то да знае. Можеш да разчиташ на преценката й повече, отколкото на своята. И дръж здраво. Става непредсказуема, когато се спусне след някое упорито теле.

Сара погледна пушката, чийто приклад проблясваше под утринните сенки.

— В Уайоминг това неразделна част от оборудването ли е?

— Кое?

— Оръжието.

— За мен да. — Не спомена за скрития в една от кожените торби „Глок“ и за другите боеприпаси.

Станал съм параноик след Афганистан. Осъди ме.

Сграбчи юздите на Ембъл, стъпи в стремето и за секунда се настани върху седлото. Кратко изсвирване доведе кучетата до краката им. Те тръпнеха от нетърпение. Скунк и Лайтфут тръгнаха от лявата страна на коня. Джезабел остана отдясно, когато поеха бързо по черния път към северното пасище.

— Добитъкът, който ще местим, е за разплод, а не за месо — обясняваше Джей, докато слънчевата светлина ставаше все по-ярка. — Кръвта в ранчото на Върмилиън има нужда от сериозно обновяване. Започнах с десет много скъпи крави. Спермата също не е евтина. Сега имам петдесет крави и четиридесет телета. Чистокръвни ангъси. Тази година извадихме истински късмет. Само дванайсет мъжки. Не

скопихме три от тях и сега са най-хубавите малки бикове, които съм виждал някога. Силните им гени ще работят за мен. Като бикове са много по-ценни, отколкото като говеждо.

— Кинг Коуб един от тях ли е? — попита Сара, спомняйки си телефонните им разговори.

— Естествено. — Той поклати глава. — Ако оправдае родословието си, ще си заслужава всички неприятности, които ни създава.

— А ако не?

— Ще го продам или ще го превърна в бургери.

— Звучи като в детството ми — отбеляза тя. — Отглеждаш мъжките за месо, а женските за мляко и междувременно се молиш животните да са здрави достатъчно дълго, за да изкарат парите за издръжката на семейството.

Той я погледна и забеляза, че пълните ѝ устни са стиснати в сурова гримаса. *Тежки спомени*, каза си мислено. *Очевидно ги имат не само войниците.*

— Колко глави добитък ще местим? — попита Сара.

— Само трийсет и пет и една от тях е Куини. Тя е стара херефорд^[1] и е роден лидер. След като кравите от породата Ангъс се успокоят, ще я следват и през ада. А телетата... е, те ще се научат.

— Ако са толкова упорити като млекодайнците, ни предстоят един-два доста напрегнати часа.

— Това няма да ни се размине.

Беглата му усмивка говореше, че очаква този момент с нетърпение.

Когато слънцето напече достатъчно и накара Сара да разкопчее якето, за да се разхлади, тя вече знаеше какво точно бе имал предвид Джей, като ѝ беше казал, че Джезабел е истински каубойски кон. И непредсказуема също.

Не беше паднала, когато кобилата за първи път рязко и неочаквано беше променила посоката, за да препречи пътя на Кинг Коуб, но се бе разминала на косъм. Животното не се бе опитало да се отърве от ездача си. То просто правеше онова, в което беше най-добро — държеше добитъка в редица.

В началото коловозът, който следваха, беше ясно очертан. След няколко часа Куини изглеждаше единствената, която може да намери

пътеката сред тревата, храсталаците и дърветата. Старата крава най-после поведе стадото към естествената поляна, доста по-висока и по-дива от пасището у дома. Появи се широк поток, който ромолеше на себе си, докато криволичеше между върбите и скалите. Водите му бяха буйни и мътни от бавно топящите се ледове на Тетоните.

Джей дръпна юздите на коня си и го приближи до Сара.

— Това е Кроуфут — обясни той. — До края на лятото ще бъде тройно по-голям и чист като въздуха. Но сега дълбае коритото си, докато се спуска към долината.

— Става ли за пиене?

— Вероятно, но за всеки случай имам таблетки за пречистване. Човек никога не знае какво се случва горе на извора.

— Ами...

Остро изсвирване изпрати Скунк след Кинг Коуб.

— ... дивите животни? — довърши Сара.

— Тук са. През повечето време стоят на своята територия. Хората са тези, от които трябва да се пазим. Наоколо има много организирана незаконна дейност.

— Марихуана — досети се тя.

— Не изглеждаш изненадана.

— Това е огромен проблем в Сиера Невада. Има места, на които вече избягвам да яздя.

— Умна жена. Някога отглеждането на трева беше самотно занимание и човек садеше само няколко растения за собствена употреба. Сега това се е превърнало в международен престъпен бизнес. Завземат национални гори и общински земи, създават проблеми, като отклоняват потоците за напояване на насажденията, пазят реколтата с автомати, после я откарват с хеликоптери до северната част на Монтана. Оттам я прехвърлят в раници към Канада.

Тройно изсвирване накара Лайтфут да се втурне надясно и да върне друго мъжко теле, което не искаше да се движи с малкото стадо.

— Имал ли си много подобни проблеми в ранчото? — попита Сара.

— Най-лошо беше първата година, след като се прибрах. Селяните не бяха свикнали да имат насреща си човек, който стреля в отговор и си е поставил други цели. Скоро след това бандите си намериха по-безопасни места да отглеждат стоката си.

Тя хвърли поглед към пушката, пъхната под силното бедро на Джей.

— Искаш да кажеш, че вече ги няма на земите на Върмилиън?

Мъжът повдигна рамене.

— Поне престанаха да отклоняват потоците в ранчото. Оттогава то живна и подсигурява и нашия живот. Не ми се пречкат на пътя и аз не се мяркам пред тях. Освен ако не става въпрос за нелегална лаборатория. Такива ги убивам, където ги намеря. Ако такова нещо гръмне, може да взриви цялата планина.

— Какво казва по този въпрос шериф Куки?

— Нищо подходящо за ушите ти. От време на време федералните или местните власти правят прочистване, удрят някоя лаборатория или бала плевели, появяват се на първите страници на вестниците и после всичко си тръгва постарому.

Кинг Коуб измуча и сведе глава към Скунк. С няколко маневри кучето успя да надхитри телето и го изпрати сърдито обратно при майка му.

Сара се разсмя.

— Нямаш нужда от мен. Кучетата ти се справят отлично и сами.

— Почакай, докато се наложи да прекосим Кроуфут.

— Вече нямам търпение. — Докато говореше, съблече якето. Без да спира коня, го нави и го завърза на седлото. — Става горещо.

Джей се усмихна.

— Ако времето не ти харесва, ще трябва да изчакаш. Скоро ще се промени.

Тя погледна към върховете на Тетон, където бяха започнали да се събират облаци. Това нямаше значение за по-ниските възвишения, където слънцето грееше достатъчно силно, за да кара хора и коне да се потят.

Джей беше завързал сакото си за седлото много по-рано. Свали шапката и изтри чело в рамото си, като се чудеше как нещо толкова обикновено като стара памучна риза в нюанси на ръжда и злато може да изглежда толкова секси върху Сара. Трябваше непрекъснато да си напомня, че тя не беше типът жена, която търсеше. Искаше съпруга, майка на децата му и преди всичко домакиня, която няма да роптае срещу суровите изисквания на живота в ранчото.

Някакво движение привлече вниманието му. Забеляза, че стадото се е разделило на групи от по пет-шест животни, които пасат разпръснати свежата трева. Двойно изсвирване изпрати Скунк и Лайтфут да ги съберат. Кучетата се разделиха и всяко хукна в различна посока. По-бавните крави видяха остриите им зъби и чуха заплашително ръмжене. След толкова много предупреждения някои дори бяха нахапани. Много бързо кравите се скупчиха отново заедно.

— Свикнала съм да гледам хора, които носят домашни любимци с размерите на дамска чанта или разхождат огромни животни, неподходящи за отглеждане в апартамент — отбеляза Сара. — Приятно ми е да видя кучета, които вършат онова, за което са ги хранили.

— Също такова удоволствие е да гледаш крави, които са си крави.

— Ще ти го върна — измърмори тя.

Доволният му смях я стопли по начин, който не биваше да допуска.

Двете бордър колита^[2] бързо и съсредоточено тичаха около стадото.

— Трийсет и пет глави добитък са като закуска за тях — каза Джей, — но те толкова обичат да работят, че не искам да ги лишавам от това удоволствие.

— Татко постоянно повтаряше, че иска да си вземе добро работещо куче, но така и не можа да отдели достатъчно пари. Обучените животни са доста скъпи.

Без да обръщат внимание на наблюдаващите ги хора, кучетата продължаваха да водят неохотно придвижващото се стадо през буйната трева и дърветата право към брода на Кроуфут.

— Трябва да призная, че гледката е невероятна — обади се Сара.

Подножието приличаше на зеленикаво море, простиращо се чак до скалистите Тетони. Нюанси на зелено върху зелено, на трева, върби и сребристо, подобно на прозрачна мъгла, обгръщаха трепетликите, чиито листа бяха готови да се разтворят. Небето блестеше от светлина и влага.

Вятърът караше целия пейзаж да диша, вдъхвайки му живот.

— Не мога да повярвам, че вчера треперех от студ — каза накрая.

— Повярвай. Довечера също ще трепериш.

Джей наблюдаваше как разкопчава ризата си, докато се показва лъскавината на червения потник, който носеше отдолу. Не беше подбрала цвета умишлено, но го разсейваше при всяко нейно движение.

Сара не откъсваше поглед от планината. Беше внушителна по начин, по който създаденият от човешки ръце пейзаж на Сан Франциско никога не би могъл да бъде.

— Давам десет цента, за да споделиш мислите си — подхвърли той.

— Мислех, че струват само пени.

— В провинцията всичко е по-скъпо.

Смехът ѝ се смеси със слънчевата светлина.

— Мислех си за Сан Франциско и неговите изкуствени височини. Много е удобно да знаеш в коя посока се намира Хайът^[3] и след колко пресечки е следващото кафене, но липсва това чувство за време, усещането да се намиращ на земя, която е съществувала още преди на нея да стъпи човешки крак и ще остане тук и след края на цивилизацията. Планините са толкова стари.

Докато хората се наслаждаваха на гледката, бордър колитата продължаваха да водят стадото към брода.

— Откъде знаят накъде да вървят? — учуди се тя.

— Говедата?

— Кучетата.

— Като изключим телетата, за никой друг това не е първият преход към лятното пасище — отвърна той. — По-старите животни са свикнали да работят заедно. Скунк ще ги задържи от тази страна на потока, докато ги настигнем. И после всички ще си прекараме много весело, опитвайки се да ги убедим да минат през брода.

— Не обичат ли да преминават потока?

Мъжът я изгледа накриво:

— На теб би ли ти било приятно да... зъз... потопиш зърната си в ледена вода?

Тя потисна напирания смях.

— Схванах. — И после: — Вече не виждам стадото.

— Намира се на около километър пред нас. Движи се зад мен. Кравите не са глупави като елените, но майка с теле може да бъде непредсказуема. И бърза като твоята кобила Джезабел. Хенри ги

нарича „инатливи“. Аз мисля, че просто проявяват упорството си в неочаквана посока. Ако ги подплашим, един Господ знае как ще реагират.

Джей вдигна юздите, стегна крака и Ембъл се понесе в лек галоп. Джезабел го последва, като се дърпаше леко, обзета от желание да се състезава. С периферното си зрение той наблюдаваше как конят и ездачката се вкопчиха в безмълвна схватка за надмощие.

Сара победи.

Иска ми се да не беше градско момиче. Но тя е. Дяволски сигурно е, че не е купила този спирац дъха потник в някое малко градче.

Когато говедата се появиха в далечината, той дръпна юздите. Ембъл премина от галоп в тръс, после съвсем забави ход. Този път Джезабел го последва покорно.

— Поставяш ме в затруднено положение — обади се внезапно Джей.

— Какво? — попита Сара, мислейки за картините.

— Бях използван. Матиран с топа — за тези, които играят шах. Изигран. — И се усмихна почти неохотно. — Ти яздиш и се справяш страхотно. И не си се оплакала още нито веднъж през цялото пътуване.

— Това ли очакваше да правя?

Едно от телетата измуча и отскочи встрани. Лайтфут се втурна към него, ухапа едното тънко краче и животното бързо се върна в стадото.

— Продължаваш да настояваш, че си жена от големия град.

— Точно толкова, колкото съм „Момичето от центъра“^[4] — сухо отвърна тя.

— Прекалено си млада, за да си чувала тази песен.

— Поп музиката е вечна, когато майка ти може да си позволи да си купи само няколко касети. Молах се лентата да се скъса, после чувствах угризения, защото имаше много малко неща, които да я накарат да се усмихне.

Отново долови смесицата от тъга и решителност в гласа ѝ. Нейният живот нямаше да е като на майка ѝ. Категорично.

А пък аз ѝ говоря за деца и селски живот, каза си мислено той. Глупак.

Но не можеше да престане да я желае — с всяка изминала минута, с всяка усмивка, с всеки звук от смеха ѝ, който се увиваше около него като милувка.

Изигран, наистина. Въдица, корда и стръв.

---

[1] Английска порода месодайна крава. — Б.р. ↑

[2] Вид овчарско куче, най-често с черно-бяла окраска. — Б.р. ↑

[3] „Хайът“ (Hyatt) — американска международна верига петзвездни хотели. — Б.р. ↑

[4] Популярна песен на Били Джоел. — Б.р. ↑

10.

Скунк излая остро и изтръгна Джей от нерадостните мисли. Кучето стоеше или тичаше наоколо, когато се налагаше, между добитъка и бързия, разпенен поток. Кравите се движеха неохотно и мучаха. Знаеха какво предстои и щяха да се опитат да направят всичко възможно, за да го избегнат.

Но първо щяха да утолят жаждата си.

Сара подкара кобилата към мястото, където Джей пое Ембъл. Джебел веднага протегна шия и потопа муцуната си в ледените струи.

— Къде искаш да застана за прекосяването на потока?

Джей погледна слънчевите лъчи, отразени във водата, които осветяваха лицето ѝ под широката периферия на шапката. Изглеждаше приказно красива, като мечта.

— Просто стой отзад и премини едва след като и последното животно излезе на другия бряг — отвърна той. — Аз и кучетата ще се погрижим за всичко. Но ако някоя крава се изплъзне покрай мен, твоя е.

— Сигурен ли си, че не мога да помогна с нещо повече?

— Дори едно животно да се отклони, ще си ми много полезна. Проблемът е, че Джебел мрази водата, освен когато я пие. Може да се опита да прескочи потока, така че се дръж здраво.

Сара погледна пенливите струи, широки близо седем метра и разширяващи се надолу като лавина. А беше на гърба на кон, който не обичаше да се мокри.

Надявам се, че не ме очаква ледена баня, каза си мислено.

Джей изсвири пронизително. Двете кучета веднага се заловиха за работа. Скунк затича към копитата на водещите крави, Лайтфут пазеше дясната страна на стадото, а стопанинът им яздеше отзад, препречвайки пътя на животните, решили да поемат обратно към ранчото. Джебел забеляза опитващо да се измъкне теле и се втурна напред толкова бързо и стремглаво, че Сара трябваше да се вкопчи

здрaво в ремъците на седлото. Веднага щом то се върна при останалите, кобилата се закова на място, като пръхтеше и се дърпаше от потока, стичащ се само на метър и половина от нея.

— Е, ще бъде забавно — измърмори под носа си Сара.

Лайтфут подгони и последното неохотно пристъпващо теле към водата. Докато той тичаше отзад, Джей стоеше на отсрещната страна, а Скунк уверено водеше кравите през брода. В най-далечния край първите животни стъпиха на брега и се насочиха към тучната зелена трева.

Сара наблюдаваше прехода на стадото. Виждаше, че потокът не е дълбок и дъното му е твърдо, което улесняваше преминаването. След това кратко проучване реши да изненада Джезабел. Едновременно дръпна юздите и я срита силно в хълбоците. Стреснатата кобила скочи напред и се озова във водата, преди да усети. Само с няколко широки подскока излезе на отсрещния бряг, където се отърси и с пръхтене изрази недоволството си.

Джей отново задиша спокойно. Да гледа как Сара се притискаше към коня, подскачащ като натъпкан с анаболи участник в развлекателно шоу, му костваше доста нерви.

— Доколкото си спомням, ме увери, че не отглеждате коне за родео — подвижна тя, докато бършеше капките вода от лицето си.

Мъжът избухна в смях, после се наведе рязко напред и я целуна напористо.

— Уплаши ме до смърт.

Сара имаше чувството, че мястото, където устните му я докоснаха — някъде между бузата и усмивката ѝ, гори като в огън. Преглътна, отдаде ускорения си пулс на лудешката езда и се опита да бъде спокойна, каквато беше и целувката му.

— Аз? Просто се държах на седлото. Не исках зърната или... други части от тялото ми да се окажат в ледената вода — отвърна тя.

Преди да успее да ѝ отговори, Скунк излая кратко. Миг по-късно Ембъл наостри нагоре уши и разшири ноздри, доловил някаква миризма, носена от вятъра. Джезабел направи същото. Конете и кучетата гледаха в една посока.

— Какво...?

Джей пресече въпроса ѝ с рязко движение на ръката. Погледът му следеше добитъка. Старата крава от порода Херефорд беше

вдигнала глава и също се взираше нататък. Минута по-късно отново се наведе и продължи да пасе.

Вятърът изсвистя, завъртя се като танцьор и притихна с въздишка. Двата коня затърсиха трева.

Скунк остана нащрек.

Джей също. Извади малък, мощен бинокъл от едната кожена торба на седлото и се загледа във вечнозелените дървета по билата, намиращи се на около четвърт километър напред и от дясната им страна. Насочи вниманието си основно към областта, където тревата и ниските храсти се сливаха и постепенно се изместваха от високите борове.

Докато конете и говедата пасяха, Сара наблюдаваше как той оглежда далечните склонове. Самата тя не забелязваше да се движи нещо друго, освен вятъра. Мисълта, че всяко трепкане и помръдване на листата може да означава приближаването на мечка, я накара да потрепери. Погледна пушката, пъхната под дясното бедро на Джей, и се почувства по-добре. Когато ставаше въпрос за диви животни, нямаше много доверие на градския си лютив спрей.

След няколко минути той свали бинокъла и отново погледна стадото. Херефордската крава пасеше. Другите от порода Ангъс щипеха крехката трева с изумителна бързина. Ушите на Скунк се отпуснаха назад, но кучето продължаваше да гледа стопанина си.

Каквото и да беше надушило, беше изчезнало. Или вятърът беше разнесъл миризмата. Джей прибра бинокъла обратно в кожената торба.

— Какво беше това? — тихо попита Сара.

— Аз не видях нищо, а Скунк не може да говори, така че нямам представа.

Тя забеляза ново напрежение около очите и устата му.

— Мечка?

— Съмнявам се. Мечките не се крият. Може да е била пума. Те са много срамежливи.

— Възможно ли е да са туристи?

— Не е изключено — отвърна той. После реши, че за нея щеше да бъде по-безопасно, макар и не толкова комфортно, ако ѝ каже истината. — Почти деветдесет и пет процента съм сигурен, че Скунк надуши човешка миризма. Конете и кравите нямаше да продължат да пасат спокойно, ако бяха усетили мечка или пума. Възможно е да са

били туристи. Ако някой от тях е бил на кон, Джезабел и Ембъл щяха да изцвилят за поздрав.

За разлика от тромавите малки понита, които яздехме в Афганистан, спомни си той. Краката ни може и да се влачеха по земята, но онези коне бяха предпазливи като диви животни. Не цвилеха приветливо на непознати.

След последен оглед на пустата земя Джей изсвири на кучетата. Те събраха стадото и отново го поведоха към Рибарското селище.

Той държеше под око мястото, където нещо се беше мярнало и веднага беше изчезнало.

Не се виждаше друго, освен извисяващите се над тях планински склонове. Слънцето беше стигнало връхната си точка. Сенките се смалиха. Всичко под необятното синьо небе беше зелено и черно.

Колкото и да напрягаше очи, погледът на Сара се натъкваше само на земя без огради, без постройка и без следа от човешко присъствие.

Това ли е изпитал брат ми в Афганистан? Единствено там сенките изстрелват истински кушуми. Мисълта я накара да потръпне.

Вечнозелените дървета се поклащаха само толкова, колкото да раздвижат силуетите и да измамат окото да вижда неща, които вероятно не съществуват. Бореше се с въображението си, което продължаваше да подхранва страховете ѝ.

Там, където мракът се среща със светлината, няма нищо. Ако не вярваш на себе си, погледни кучетата. Техните сетива са много по-остри.

Или пък виж Джей, който е оцелял в страната, където сенките отговарят на изстрелите.

Кравата водачка вървеше неохотно напред, подтиквана от Скунк. Лайтфут тичаше отстрани на стадото. Говедата се движеха бавно и пощипваха тревата. Телетата бяха много по-кротки, отколкото в началото. Дори бавният ход, наложен от Джей по време на прехода, се бе оказал тежък за малките им копита.

Но не те го притесняваха. Тревожеше го пътят пред тях.

Прекалено много места за засади, казваха старите му навици. И твърде малко пространство за отбрана.

Но вече не съм на война, така че стига с тези мисли.

Все пак несъзнателно докосна приклада на оръжието. Пушката 30–30 Уинчестър^[1] беше надеждно закрепена към ремъците на седлото, а в кожените торби имаше повече патрони, отколкото би могла да използва ловна група от дванайсетина души.

Сара го наблюдаваше с ъгълчето на окото си и си казваше, че просто е свикнал да бъде предпазлив. През повечето време дори си вярваше. Но всеки път, когато пръстите му докосваха приклада, сърцето ѝ се свиваше уплашено.

Скунк отново излая кратко.

Тя стисна юздите здраво в лявата си ръка, но успя да се въздържи да не притисне силно Джезабел с бедра. Последното нещо, което искаше в момента, беше конят ѝ да се втурне неуправляем напред само защото ездачката му беше изнервена.

Джей измъкна пушката.

Сара усети как адреналинът в кръвта ѝ се покачи.

Дивата пустош ставаше все по-обширна и правеше ездачите и животните да изглеждат еднакво незначителни. Вятърът беше спрял, но около тях продължаваха да се носят хиляди звуци. Гората, потокът, тревата, дори скалите изглеждаха различно от стръмните склонове. Затаила дъх, тя се ослуша за онова, което Джей се опитваше да чуе.

Бих се чувствала по-щастлива на Търговската улица, каза си мислено. Там поне познавам терена и опасностите на града. Тази мисъл веднага я наведе на друга: Така ли живеят ветераните от войните? Винаги нащрек? Винаги на ръба?

Как се справят с подобно напрежение и въпреки това продължават да живеят цивилния си живот?

По-малкият ѝ брат успяваше, но с цената на много усилия. Прекалено дълго бе бил това, което беше Джей в момента. Много, много предпазлив.

Настъпилата в него промяна беше огромна. Сякаш беше друг мъж в кожата на Джей. Непознатият беше съсредоточен, но уравновесен, едновременно напрегнат и напълно спокоен. Като жив радар, той сякаш излъчваше сигнали навън. Държеше пушката с цевта нагоре, но пръстът му не беше върху спусъка.

Сара направи единственото, което можеше. Мълчеше и чакаше.

След няколкото най-дълги минути в живота ѝ той изсвири ниско и продължително. Скунк веднага го погледна.

— Конете и говедата не са уплашени — започна Джей. — Значи, и ние не трябва да сме. — Много. — Ще обядваме малко по-нататък. — Върху купчина камъни, откъдето има видимост към пътя, който изминахме. — Стреляла ли си някога с оръжие?

Въпреки че въпросът беше зададен небрежно, в първия момент не стигна до съзнанието ѝ. После каза:

— Лютив спрей и няколко урока по стрелба, когато започвахме бизнеса си и на практика живеехме в склада, където държахме по-голямата част от стоката.

— Добра ли беше?

— Инструкторът ми твърдеше, че бих уцелила човек от шест метра и със сигурност от три. Но, честно казано, предпочитам да не ми се налага да изпробвам уменията си.

— Аз също.

Той боравеше с оръжието с лекота, говореща за дългогодишен опит. Няколко кратки подсвирвания отделиха Скунк от кравата водачка и го върнаха към лявата страна на стадото. Лайтфут продължаваше да се движи отдясно. Сара и Джей ги следваха най-отзад. Пушката беше закачена от страни на седлото на Ембъл, вместо в калъфа си под него.

Скунк не повтори предупредителния си лай.

Когато тя отново погледна небето, слънцето беше преминало връхната си точка и бързаше надолу към времето, когато сенките щяха да се удължат и да се стопят в езера от лунна светлина и денят щеше да отстъпи пред нощта.

Мисълта за приближаващата тъмнина беше обезпокоителна, затова насочи вниманието си към пейзажа, търсейки в него вдъхновение, каквото вероятно бе откривал Къстър. Но виждаше единствено усамотеност и липса на човешко присъствие. Дори пътят, който следваше старата херефордска крава, беше по-скоро едва забележима следа, отколкото добре утъпкана пътека.

Докато говедата се движеха бавно между дърветата, дълъг облак се проточи пред лицето на слънцето. Температурата започна да се понижава със стряскаща бързина. Сара измъкна памучната риза, придърпа я надолу, но я остави разкопчана до половината. Изправяйки се на стремената, бавно раздвижи мускулите си, схванати след няколкочасовата езда.

Джей скришом я наблюдаваше. Не можеше да се въздържи. Извивките на тялото и женствеността ѝ го разсейваха все повече и повече. А и в момента нищо друго не изискваше вниманието му. Сега дърветата закриваха гледката към билото, където сенките прикриваха повече, отколкото разкриваха.

— Виждаш ли онази купчина скали горе вляво? — попита той.

— Изглежда ми като всяка друга, която съм виждала досега.

Бърза усмивка промени чертите на лицето му.

— Ще обядваме на тях. Оттам се открива добра панорама към земите наоколо. Къстър няколко пъти е рисувал на това място. Твърдеше, че от него цялото ранчо се виждало най-добре.

— Трябваше да си взема айпада. Можех да направя снимки, които да конкурират картините му. Просто не исках да рискувам единствения ми останал компютър.

— Можем да се върнем пак. Ако използваме АТВ или хеликоптер, ще ни отнеме много по-малко време. Но горивото им е много скъпо.

— Хеликоптер? АТВ? — Сара поклати глава.

Той повдигна окъсаната си, пропита с пот шапка и изтри с нея лицето и горната част на ръцете си.

— Повечето животновъдни ферми днес са оборудвани с такава техника. Не чу ли хеликоптера по-рано днес?

— Тъъ... не.

— Беше далече. Вероятно в някое ранчо на северозапад. Повечето по-малки стопанства използват машини втора ръка.

— Кой ги управлява?

— Който има разрешително. Няколко млади мъже и три жени, за които знам, че са бивши военни. За такива пилоти е по-лесно да се устроят в селските райони, отколкото в града.

— Виж ти! — каза Сара, загледана в земята и в охранено черно теле.

— С наемните пасища, пръснати из целия окръг, и с релеф, който би накарал дори планинска коза да се разколебае, хеликоптерът е най-добрият начин да се наглеждат стадата. Можем да превозваме фураж и минерални соли, когато е необходимо. Да следим дали някоя крава не е умряла и не е оставила осиротяло теле. Да го преместим от високите

пасища до място, до което се стига по-лесно с АТВ, на кон или дори с камион.

Сложи отново шапката си с рязко движение на китката. Ембъл наостри назад уши. Джей погали жребеца с мазолестата си длан, докато оглеждаше терена за някакво движение.

— Значи, ние водим стадото по старомодния начин, защото...?

— Защото обичам да го правя. Нещо като откъсване от счетоводството, адвокатите и опъването на бодлива тел. Занимавам се прекалено много с онова и твърде рядко върша това. — Изгледа я отстрани. — Освен всичко друго ми дава и възможност да преценя жената, която има намерение да продаде част от семейната ми история.

Щеше да го попита как се справя досега, но не искаше да бъде прекалено дръзка.

— Струва ми се, че минах теста с ездата — каза вместо това.

— С отличен.

— И в известен смисъл със стрелбата.

— Журито не може да се изкаже по въпроса — отвърна той.

— Надявам се, че и това няма да е проблем.

— Аз също.

Изсвири пронизително няколко пъти. Скунк и Лайтфут подкараха говедата наляво, по-близо до купчината скали в края на малка поляна. Вечнозелените дървета хвърляха сянка върху половината от камъните. Когато свирна отново, кучетата се оттеглиха назад и оставиха животните да се разпръснат. След малко вече пасяха кротко свежата трева под зоркото им наблюдение.

— Това е изумително — отбеляза Сара.

— Те са добри кучета, особено като се има предвид колко са млади. Имам намерение да купя породиста женска, да я обуча, да я заплодя от Скунк и да отгледам още няколко пазача.

— Имах предвид, че ти си невероятен. Къде се научи да ги командваш с подсвирване?

— Джей Ди — отговори той и скочи от седлото. — Той пък го е научил от дядо ми, който пък се е учил от своя баща, и така нататък. Но кучетата реагират и на стандартните команди с ръце.

Сара го видя да посяга към ремъка и попита с надежда:

— Време за обяд?

— По-добре късно, отколкото никога. — Той разхлаби каишите, свали кожените торби и позволи на коня да се отдалечи на няколко метра. — „Удобствата“ са зад която скала си избереш.

Сара слезе от седлото и също разхлаби ремъците.

— Трябва ли да спънем конете?

— Не. Достатъчно е да ги вържа в сянката на тези дървета. Ще хапнем набързо.

С бърз поглед наоколо тя се ориентира и тръгна към скала, достатъчно голяма, за да скрие цял футболен отбор.

— На тази надморска височина имаше доста горещи дни — подвикна след нея той. — Внимавай за змии.

— Винаги — отвърна му пламенно.

Джей се чувстваше по същия начин, но нащрек го държаха двуногите влечуги.

Можеше да се обзаложи на много пари, че зад тях имаше поне едно АТВ.

И какво от това? Много фермери и външни хора използват АТВ-та. В момента се намираме на общински терен.

Наркоманите предпочитат държавните земи. Също като змиите те изпълзват, когато почвата се затопли. Сега е най-подходящото време за посевите им. Сезонът тук е кратък и реколтата е убийствена.

Искрено се надяваше, че селяните и картелните работници ще стоят далече от пътя му. Да ги преследва сам, беше едно. Но да се натъкне на тях със Сара, беше нещо съвсем различно.

Това беше и причината за скалистия пикник. Ако всичко отидеше по дяволите, камъните щяха да им осигурят добро прикритие.

Превръщам се в параноик, упрекна се той. По-скоро става въпрос за оцеляване, възрази здравият му разум.

Джей пренебрегна аргументите на двете спореци половини на съзнанието си и понесе кожените торби, манерките и пушката към затревеното място, закътано зад скалите. Камъните отразяваха слънчевата светлина и вдигаха температурата с няколко градуса. При всеки повей на вятъра, който се бе усилил със затоплянето, върху тях минаваше дантелена сянка, подобна на дамско ветрило. Въздухът се въртеше силно, спускаше се от неочаквани посоки и носеше със себе си множество миризми и звуци. Джей се огледа за последен път, остави пушката на ръка разстояние и извади „Глог“-а. По тежестта му

можеше да прецени, че беше напълно зареден, но за всеки случай провери пълнителя.

Докато Сара се върне, бе успял да извади сандвичите и плодовете на импровизираната маса върху кожените торби. Сърбежът на врата му, причинен от първичния инстинкт, подсказващ, че някой го следи, се успокои до редки потръпвания.

Слънчевите лъчи, процеждащи се през близките клони, оставяха Сара наполовина в сянка, но другата, която беше на светло, го наблюдаваше. Искаше му се да я попита дали и тя има усещането, че ги следят, но не го направи.

— Заповядай — каза вместо това. — Има по много от всичко.

— Ти се върна — подхвърли тя.

Той я изгледа учудено.

— Не съм ходил никъде.

Сара седна с кръстосани крака и посегна към най-близкия сандвич.

— Промени се, когато Скунк изляя. Ако вече не те познавах достатъчно, можех да се закълна, че си друг човек. И с брат ми е същото. Двама души в една кожа.

— Съжалявам. — Джей отпи от манерката с кафе. — Старите рефлексии и подготовката се забравят трудно.

— Вече го осъзнах. Както ти казах, с брат ми е същото, но никога не говори за това. Просто го забелязах. Трябваше да живея с него. — Пое си дълбоко дъх при спомена. — Сякаш не може да намери бутона за изключване или пък той е заседнал до половината.

— Обучен си така, че не ти се налага да мислиш по време на сражение. — Джей отхапа голям залък от сандвича си, после още един.

Тя го наблюдаваше с надеждата, че ще продължи да разказва с охота.

— Да усещаш дали те следят, е основният механизъм на оцеляването — каза той, след като сдъвка храната и преглътна. — Порано днес вратът ми гореше като коледна елха.

Думите бяха изречени нехайно, но Сара забеляза тежестта на преживяното в плътно стиснатите устни.

— Този път те е изненадало? — попита също толкова ведро.

— Да. — Размърда рамене като човек, наместващ невидим товар. — Не ми се случва често да ме хванат неподготвен. — Морскосините

очи се загледаха в нейните. — Но понякога това се оказва приятна изненада. Като теб.

Почувства се стоплена от откритото одобрение в погледа му.

— А друг път те кара да заставаш нащрек и да забравяш, че си си вкъщи?

— Като брат ти?

Тя кимна.

— Завръщането у дома за някои продължава по-дълго — отбеляза Джей. — Трябва да пренастроиш рефлексите си.

— А ти? Успя ли да се върнеш наистина?

Той надникна в тъмните ѝ очи, толкова чисти, толкова разбиращи.

— През повечето време да. Неправилните хора не могат да ме разстроят. А независимо дали ми харесва, или не — все още има много грешни хора.

— Дивият запад си е все така див, това ли искаш да ми кажеш?

— Също като градовете. Престъпниците са си престъпници, където и да ги срещнеш.

От небето се разнесе крясък на скален орел.

— Бих искал да имам неговите криле и очи — въздъхна Джей и вдигна глава, за да проследи полета на огромната птица. — Тогава нямаше да се спъна слепешката в нива с марихуана. Стрелбата тук звучи точно както в планините на Афганистан. И убива по същия начин.

Очите ѝ се разшириха.

— Производителите на наркотици са стреляли по теб?

Той повдигна рамене.

— Човек не носи оръжие, ако не смята да го използва. — Дояде сандвича си и продължи: — Тогава още не бях толкова уравновесен. Казах на Куки какво съм открил, после се върнах на мястото. Тихо. — Отхапа една ябълка и захрупа с удоволствие.

— И? — погледна го напрегнато Сара.

— Както повечето престъпници, те се оказаха страхливци. Изметоха се, преди да успея да се появя с повече патрони. Оставиха ме с цялата бъркотия — боклук, отклонен поток и разкопана навсякъде земя.

— Извадили са късмет, че са избягали, нали?

— Наистина ли искаш да знаеш?

Погледна го и видя истината. Когато ставаше въпрос за ранчото, той щеше да направи това, което беше необходимо, а беше обучен от най-големите експерти в изкуството на войната.

— Оттеглям въпроса — каза тя. — Всяка година ли ти се налага да се отърваваш от такива натрапници?

— Марихуаната и метамфетамините са съвременното злато. Много глупаци се заблуждават, че от дрога се правят лесни пари.

Тя въздъхна шумно.

— Подобни неща не облекчават завръщането у дома.

При други обстоятелства Джей отдавна щеше да е променил темата, но след като знаеше, че Сара има брат, който беше преминал през същия ад, му беше по-лесно да говори за миналото си.

— За да превъзмogneш спомена за времето, прекарано там — каза той, — трябва да се превърнеш в някой друг. Но да се върнеш към предишното си аз, е много по-трудно, отколкото някой би искал да си признае, а и никога не успяваш напълно. Просто не можеш. Онова, което знаеш, повишава адреналина, а страхът прониква до мозъка на костите ти.

— И аз имам някои ужасни, повишаващи адреналина спомени — обади се тя. — Ноци в малкия град, измъкване от фермата, вършене на глупави, неразумни неща с коли, което сега ме кара да се чудя как съм оцеляла. Двама от приятелите ми, Кели и Джим, не успяха. — Кели и Джим и техният смачкан „Шевролет Камаро“, който почти бе успял да вземе онзи последен завой. Два кръста, изкуствени цветя и ръчно издълбани знаци от тийнейджъри, току-що разбрали, че гадости наистина се случват. Поклати бавно глава и прибави: — Не мога да повярвам, че съм била толкова млада.

— Но си пораснала добър човек.

Усмихна му се почти тъжно.

— Ти също. Няма да избягам с писъци само защото някой те е научил как да защитаваш себе си и ранчото. Опитах се да измъкна Кели от смачканата кола. Бих дала всичко, за да можем да стигна до нея. Но не успях. Можех само да докосвам ръката ѝ, докато умираше. — Споменът помрачи лицето ѝ и накара сочните устни да потръпнат. — Все още понякога сънувам кръвта и... — Отново поклати глава.

Джей можеше да се примири със собствените си кошмари, но този на Сара, спотаен дълбоко в тъмните ѝ очи, го разтърси по начин, който не можеше да определи.

— Ела тук — каза и я привлече в прегръдките си.

Тя не се възпротиви. Просто се настани в скута му и обви ръце около него, утешавайки го толкова, колкото и той нея. Бавно, със съвсем леки движения на главата, разтвори разкопчаната яка на ризата и вдъхна дълбоко живителната му топлина, благодарна, че беше оцелял, за да бъде с нея тук сега.

Той усети сладкия полъх на дъха ѝ върху врата си и различно напрежение мина през кръвта и ускори пулса му. Отметна главата ѝ назад и впи устни в нейните... веднъж, втори път, после отново, наслаждавайки се на плюшената нежност на устните, разтваряйки ги с върха на езика си. Усети разтърсилата я тръпка и разбра, че трябва да спре.

Но не го направи.

Цял живот беше чакал жена като нея да трепери в прегръдката му.

С бавни движения повтори ласката, долови изпуснатата през разтворените устни въздишка и потъна в нея все по-дълбоко и по-дълбоко, завръщайки се у дома по начин, който не можеше да опише, а само да преживее.

Далечният рев на Кинг Коуб наруши тишината.

Джей неохотно вдигна глава точно навреме, за да види как Лайтфут подгони мъжкото теле обратно към майка му.

— Ако не беше толкова породисто — каза той с дрезгав глас, — съвсем скоро щяхме да се поглезим с прясно телешко.

— А аз щях да хапна заедно с теб.

Погледна очите ѝ, елегантната извивка на носа и руменината върху високите скули.

— Къстър беше прав.

— За кое?

— Оттук наистина се открива най-хубавата гледка към ранчото.

---

[1] 30–30 Winchester — първата малокалибрена касетъчна пушка в САЩ, предназначена за бездимен барут. — Б.р. ↑

11.

Джей прекара няколко тежки часа, съсредоточил цялото си внимание върху стадото и в търсене на онова, което му създаваше усещането, че някой ги следи. Целувката със Сара беше разбъркала мислите му по начин, който не беше смятал за възможен. Въпреки че тя и Лайтфут в момента се опитваха да накарат наскоро отелила се ангъска крава да остане със стадото, можеше да се закълне, че все още долавяше аромата на лавандула от косата ѝ и се наслаждаваше на ябълковия вкус на устните ѝ. През тялото му премина топлина.

Старата мантра на Джей Ди отекна в съзнанието му. *Остави нещата такива, каквито са. Бъди като скала, неподвижен, докато житейските несгоди минават покрай теб.*

Джей се опита да пусне чувствените моменти, споделени със Сара, да минат през него и да изчезнат. Яркият спомен от разтворените ѝ устни под неговите само накара слабините му да се стегнат още повече.

Мисли за нещо друго, нареди си той, докато се наместваше поудобно върху седлото.

Лаят на Лайтфут го изтръгна от унеса му.

Бордър колито се взираше нагоре към малко възвишение, издигащо се между стадото и Рибарското селище, до което имаше още около час път. Беше напрегнато, с вдигнати уши и опашка, а черният му нос душеше вятъра, появяващ откъм билото.

С периферното си зрение Джей забеляза, че Скунк беше започнал да трепери.

Измъкна пушката от калъфа и зачака.

От това място земята се простираше във всички посоки, докъдето стигаше погледът му, а безбройните нюанси на зелено бяха набраздени от гранит, петна от сняг и удивителните силуети на трепетликите, чиито листа все още не се бяха появили. Някъде отляво невидим поток ромолеше на себе си, бленувайки далечното море.

Границите изчезнаха. Той беше земята, земята се сливаше с него и нищо не можеше да ги раздели.

Кучетата се отърсиха, сякаш излизаха от вода, и продължиха да тормозят по-мудните животни.

Джей си пое дълбоко въздух и изчака адреналинът му да се понижи, въпреки че не можеше да се освободи от момента, в който така живо беше видял земята.

И тя също го беше видяла.

Беше точно както когато целуна Сара. Те се бяха видели. След това бе подкарала коня си редом с неговия и той осъзна, че вече не усещаше студа на кървавите спомени, които го преследваха в тишината.

— Как е вратът ти? — попита тя.

— Сравнително добре. А твоят?

— Все още се опитвам да развея несъществуваща грива — призна Сара. — Видя ли нещо?

— Теб.

Искаше ѝ се да каже нещо, но можеше да мисли само за това колко блестящи бяха сините му очи. Стисна устни при спомена за целувката му.

— Красива, много красива жена.

— Галантен лъжец — отвърна му с усмивка.

— Самата истина.

С потъмнял от желание поглед, тя наблюдаваше всяко негово движение.

— Искан ми се да можех да уловя това чувство и да го нося в джоба си винаги.

Надникна в очите му и видя в тях много. Опита му, товара му, радостта му от ездата из тези земи.

С нея.

Тогава Скунк се втурна към склона, където вечнозелените дървета извисяваха разрошените си глави към слънцето. Коремът му почти опираше в тревата, когато спря така внезапно, както беше тръгнал.

— Там, отдясно на пушката, има един „Глок“ — заговори Джей. — Ако ти се наложи да го използваш, първия път натисни рязко спусъка. След това ще е по-лесно. И внимавай по какво стреляш.

— Какво има? — попита тя.

— Отивам да разбера.

Ембъл пое в тръс към мястото, където Скунк се снишаваше в тревата. На всяка крачка Джей оглеждаше земята пред кучето. Но единственото движение, което забелязваше, беше неравното потръпване на ушите на коня. Също като другото животно, и жребецът беше доловил миризма, която не му харесваше.

Скунк запълзя бавно напред, преследвайки с нос нещо във въздуха. Въпреки че козината на врата му беше видимо настръхнала, не издаваше никакъв звук.

Без да откъсва поглед от посоката, в която се движеше колито, Джей поведе Ембъл под ъгъл встрани от него. Скоро ездачът и конят се озоваха в прикритието на дърветата.

С потръпващ срещу вятъра нос Скунк леко повдигна глава.

Стопанинът му оглеждаше склона, към който кучето беше съсредоточило цялото си внимание.

Лицевата му страна представляваше гранитна скала, върху която все още имаше снежни петна. Камъни и малки дървета бяха нападали върху тревата, където колито лежеше в очакване.

Джей знаеше, че шумата често скрива тесните ловни пътеки, които хората понякога използваша. Възвишението не беше в имота на Върмилиън, въпреки че имаха право да го използват за паша и свободно преминаване. Част от него граничеше с национален парк, отворен за всеки, който обича дивата природа и има официално разрешение да ловува.

Там със сигурност има нещо, размишляваше той. Нещо, което Скунк не харесва. Нещо, което кара врата ми да настръхва толкова неприятно, колкото и тази сутрин. По различен начин, но също толкова предупредително.

Погледът му настойчиво търсеше издайнически отблясъци на слънчевата светлина, отразена в стъкло или метал. Но виждаше само потръпващите от вятъра треви и дървета.

Скунк се изправи и затича обратно към стадото, което бавно се придвижваше към Рибарското селище. Каквато и миризма да го беше примамила, беше изчезнала.

Със сигурност искам да разбера какво помрачава прехода ни.

Но знаеше, че щом кучето се беше отказало, нямаше никакъв смисъл да рови из храстите. С последен обхождащ поглед се върна при животните.

И при Сара.

— Видя ли нещо? — попита тя, щом приближи достатъчно.

— Само планината — отвърна той. — Имах някакво моментно усещане, че ни наблюдават. Но не както по-рано.

— Какво му е различното?

— Не мога да го обясня. Просто го почувствах.

Тя вдигна ръка над очите си и се огледа.

— Май нервността ми е заразна.

— Не само твоята.

— И на кучетата — съгласи се Сара.

Той бутна шапката си назад и въздъхна.

— Не знам дали те улавят сигнали от мен, или обратно. На тази височина понякога съзнанието си прави шеги с нас. Също като хората, които са оглушали, но често им се струва, че чуват звуци.

— Искаш да кажеш, че пренасяш мислите си в празното пространство?

— Нещо такова.

Кравите продължаваха трмаво пътя си, оставяйки хората назад. Двамата ездаци дръпнаха юздите и ги последваха.

— Проблемът е — продължи той, — че щом веднъж застанеш нащрек, разумът ти отказва да спре.

Тя го погледна, докато наблюдаваше възвишението, което стадото бавно заобикаляше.

Скунк излая рязко и замръзна, загледан в същата посока.

— Това е — равно отбеляза Джей и отново измъкна пушката. — Кучето е убедено, че на билото има нещо. — Ниско изсвирване изпрати Лайтфут към онази част на стадото, която беше най-близо до склона. — Вземи „Глок“-а и остани при животните. Дръж под око онзи сипей. Ние със Скунк отиваме на лов.

— Колко дълго ще...?

Но Ембъл вече се отдалечаваше в галоп, следвайки нетърпеливото коли към следата на невидимата миризма, носена от вятъра. Сара остана загледана след тях за момент, после се протегна назад и измъкна пистолета от кожената торба отстрани на седлото.

— Добре — каза тя на Джезабел. — Сега сме само ти, аз и този пистолет.

Кобилата помръдна с уши, без да откъсва поглед от стадото, останало без куче, което да води кравите в редица.

Сара наблюдаваше Джей. Не беше приятно, че я беше оставил сама с говедата, но разбираше, че трябваше да го направи. Докато не откриеха какво ги преследва, нямаше да могат да преценят доколко ги застрашава.

Не бях на кон, когато стрелях по мишени. Съмнявам се, че така ще мога да улуча нещо друго, освен земята. Но животните се страхуват от оръжие — и от миризмата, и от звука.

Това трябва да свърши работа.

Погледна към билото, извисяващо се над дърветата, където отчупена скала образуваше сива ивица през земята. Светлината струеше иззад облаците, които непрекъснато се увеличаваха. Не бяха достатъчно тъмни, за да предвещават дъжд, но изглеждаха прекалено тежки, за да ги пренебрегнат напълно. Сенките се спотайваха в тихите места, цепнатините и проломите се удължаваха, докато слънцето се снижаваше към западния хоризонт.

Усети как Джезабел се стегна под нея и се улови за седлото със свободната си ръка. Кобилата се втурна напред, за да препречи пътя на Кинг Коуб, преди да успее да стигне до поляна със свежа, пролетна трева, растяща в началото на гъста гора. Телето измуча гневно, но все пак се върна обратно.

В другия край на стадото Лайтфут работеше усилено. Животните очевидно усещаха, че водачите им бяха намалели наполовина. Телетата бяха твърдо решени да се отдалечат просто защото имаха тази възможност.

— Това са кравите, които познавам и мразя — измърмори Сара, без да се пуска от седлото. — Опаки и инатливи до мозъка на костите си. Чудя се дали в породистите ангъси няма и гени от породата Холщайн.

Джезабел изобщо не се интересуваше от родословието на кравите. Наострила уши, тя се въртеше и пристъпваше напред, отрязвайки всяка пътека встрани от стадото, за да покаже на малките, че за тях е по-добре да останат при майките си. От другата страна

Лайтфут водеше обречена борба за надмощие. Говедата си бяха наумили да тръгнат във всички възможни посоки.

Пътеката, която следваше стадото, все повече се приближаваше към гората. Единственото, което го отделяше от дърветата, бяха разпръснатите по земята скали, напомнящи изоставени от дете части на конструктор. Слънцето огряваше камъните, сякаш нарочно подбирайки парченцата кварц и слюда в гранита.

Преди да успее да се наслади на гледката, още по-малко пък да потърси с поглед Джей, кобилата ѝ отново се втурна към Кинг Коуб.

Сара за пореден път се вкопчи в седлото и си помисли колко вкусно е телешкото.

И тогава чу стремителен звук, сякаш внезапен порив на вятъра връхлетя тревата, храстите и дърветата. Животните внезапно спряха и се скупчиха на едно място, обезпокоени от нещо, което тя не можеше да види.

Закова Джезабел на място и се загледа по посока на шума.

Там. Във високата трева, където гора не може да вирее.

Нещо се движеше бързо като падаща по склона вода, буйна и неудържима. Забеляза, че няколко от телетата бяха успели да заблудят Лайтфут и се насочиха към тучната морава далече от стадото.

Последва жълтеникавокафява светкавица.

Внезапно осъзна какво караше тревата да се дипли и навежда. Беше виждала нещо подобно в едно шоу като дете и образът на лъвицата, преследваща газела, се беше запечатал в съзнанието ѝ.

Разстоянието беше прекалено голямо за изстрел. Можеше да уцели някое от телетата, както и всичко друго. Огледа се трескаво за Джей. Видя го на около километър и половина от стадото, на склона, праметнал пушката през рамо, да оглежда люлеещата се трева. Движеше се успоредно с животните, но доста по-високо. Освен ако не се получи фатален рикошет, стоката щеше да бъде в безопасност.

Пумата увеличи скоростта, за да съкрати разстоянието до телето, което се беше отдалечило най-много от останалите. Кафеникавата козина очертаваше стегнатите мускули, а от тялото ѝ струеше неудържима сила, когато изненадващо направи няколко накъсани скока.

Първият изстрел на Джей прокънтя сякаш до самото ухо на Сара. Беше по-оглушителен от всичко, което беше чувала във филмите или

при упражненията в стрелба, когато беше носила звукови протектори. Във въздуха се чу изщракване, преди ехото да я връхлети.

Тревата пред котката сякаш се надигна и се завъртя. Дивото животно не обърна внимание нито на звука, нито на куршума, плиснал смъдящи песъчинки в муцуната му. Плячката беше съвсем наблизо и вече нищо не можеше да застане на пътя ѝ. Пумата приклезна за последен скок.

Вторият и третият изстрел отекнаха във високата долина. Котката се стовари на земята като марионетка без конци.

Говедата се опитаха да се отскубнат от стадото и да се втурнат натам, накъдето ги водеше собственият им инстинкт. Сара беше прекалено заета в усилията си да се задържи на седлото, за да забележи как Джей тръгна към падналата пума. Джезабел си имаше работа и беше твърдо решена да я свърши.

Изад високите тревы се появи Скунк. Между двете кучета и кобилата животните най-после бяха събрани в малка размирна група. Джей се приближаваше бавно, за да не ги уплаши допълнително.

— Ще взема пистолета — обади се той. — Пумата е убита.

Сара му го подаде нервно. Вместо да го прибере в кожената торба, той извади малък кобур и го закачи на колана си. Пистолетът прилегна идеално в него.

Тя понечи да каже нещо, премисли и се спря на:

— Мислех, че планинските лъвове не се нахвърлят на едър рогат добитък.

— Здравите почти никога не го правят — отвърна той, без да откъсва очи от стадото. — Тази котка беше почти умряла от глад и беше осакатена при някаква схватка. Вероятно се е пробвала с някой лос или малкото му и майката е взела надмощие. Елените имат остри копита и ги използват смело, когато се налага.

— Горката пума. Ако не беше ти, щеше да умира бавно и мъчително.

Мъжът я погледна.

— Досетих се, че може би ще застанеш на нейна страна.

— Така е. Майката природа е най-жестока към хищниците. Болните и слаби животни са лесна плячка и не страдат дълго в дивата природа. Докато хищник в същото състояние се мъчи с месеци и умира в агония.

Ленив вятър разроши тревата с хладни пръсти.

— Продължаваш да ме изненадаваш — отбеляза Джей.

— Защо? Аз съм прозрачна като стъкло.

Той се усмихна леко.

— Както кажеш, скъпа. Хайде да закараме тези крави до Рибарското селище.

— Ами пумата?

— Намираме се в държавна гора. Ще се обадя по радиостанцията, за да уведомя някого от лесничите.

— Бумащина в тази пустош?

— А дали цялата земя не се управлява от бюрокрацията? — отвърна с въпрос Джей.

Тя въздъхна шумно.

— Ако ти трябва свидетел, видях как стреля предупредително, макар да беше съвсем ясно, че дивата котка си бе наумила да похапне телешко.

— Благодаря ти, но няма да се наложи. Трупът ще подскаже на нея или на него всичко, което е необходимо да се знае. — Загледа я отблизо. — Не се замислих, когато те оставих тук. Добре ли си?

Тя го погледна изненадано.

— Ездата с мен до тук за теб беше като да скочиш в плувен басейн — поясни той. — Но да останеш сама срещу неизвестна опасност, е все едно да се хвърлиш да плуваш в океана.

Сара се усмихна мрачно.

— Ами, за момент наистина се запитах: *Олеле, какво правя тук?* Но тогава Джезабел се втурна след едно теле и нямах време да мисля за нищо друго, освен да се задържа върху седлото, без да изпусна пистолета. Хубаво е, че използваш въжета за юзди. Кобилата досега щеше да е скъсала кожените ремъци.

— Но ти се справи с всичко. Само това има значение.

Джей подсвирна на кучетата и стадото за пореден път бавно тръгна към Рибарското селище.

— Наистина ли си добре? — попита я той.

— Аз... не знам как да го обясня — равно отвърна тя в опит да подреди мислите си. — Част от мен беше очарована да се намира на място, където не мога просто да си поръчам храна или да имам достъп до цялото човешко знание чрез телефона си. Но другата крещеше

неистово, че съм полудяла. Тогава вятърът повя откъм прохода и въздухът замириса на стари камъни и сладникава трева. Почувствах се толкова жива и истинска. Усетих ударите на сърцето си, слънцето и въздуха върху кожата си. И се запитах кога съм престанала да слушам тялото си.

Когато млъкна, той изсумтя окуражително, издавайки желанието си да научи повече за нея.

— Сан Франциско е необикновено място, едновременно вълнуващо и сигурно — бавно поясни тя. — Там съм част от огромна, сложна система, създадена от човешки същества. Аз съм само елемент от тълпата, която не обръща внимание на останалите части, образуващи цялото. Има да се правят толкова много неща, да се видят, да се опитат...

— И всички тези неща ти липсват?

Жената кимна.

— Освен това открих, че тук съм свързана с една различна цялост, от която напълно се бях откъснала. Затова яздя при всяка възможност — за да си напомням, че съществуват различни светове. Различни светове. Бях го забравила в неистовите опити да избягам от детството си. Забравих онази част от живота си, когато като момиче стоях боса във високите треви върху отвесна скала над Тихия океан и вдишвах въздуха, който не беше докосвал нищо друго, освен Япония.

Джей наблюдаваше устните ѝ, обзет от вълнение, което не можеше да определи.

— Аз чувствам същото. Различни светове. Просто трябва да реша как да изживея живота на босоного дете в поне един от тях.

— Ами вече порасналите?

— Никакви притеснения — отвърна той по-скоро мрачно. — Възрастният е наясно, че всеки един свят се протяга към него и взема своите жертви под формата на пот, кръв и мечти.

Тъмните ѝ очи сезираха в неговите, но не намираха в тях никаква утеха.

— Няма безплатен обяд — подметна тя. — Но, по дяволите, аз продължавам да го търся.

— Като стана въпрос за обяд — каза Джей, — трябва пак да се обадя на старите Солванг. Преди няколко часа не ми вдигнаха.

Докато той разкопчаваше една от кожените торби на седлото, Сара се загледа в кучетата, охраняващи кравите. Вече беше научила, че те надушват проблемите много преди нея. И ѝ беше забавно да ги наблюдава в действие.

Джей извади радиостанцията, превключи на честотите на рибарската хижа и каза:

— Айвър? Инга? Вземете слушалката.

И зачака отговор.

— Хайде, Айвър — измърмори нетърпеливо. — Дори ти не можеш да ловиш риба цял ден. Вдигни! — Отново зачака.

Продължи да чака.

— По дяволите! — изруга накрая, като остави радиостанцията в режим на готовност. — Сигурно още са за риба, секат дърва, занимават се с градинарство или кой знае с какво. Трябва да поддържат връзка постоянно, но... — Повдигна рамене и продължи: — И двамата са доста независими. Затова живеят в Рибарското селище през цялата година.

— Допускаш ли, че може да са хванали пъстърва? — попита Сара, без да си направи труда да прикрие глада си.

— Това е най-добрата храна, на която можем да разчитаме, освен ако не полудеем достатъчно и не изпечем Кинг Коуб.

— Пъстърва, телешко. Телешко, пъстърва. Кой би могъл да избере?

— Ако малкият Коуб не се научи да се държи прилично, ще се радваме и на двете.

— Колко остава до Рибарското селище?

— Пак ли огладня?

— Ездата е много по-изтощително занимание от седенето на стол.

— От най-високата точка на пътеката право отпред се вижда езерната му част. Оттам до хижите ни остават около двайсетина минути път.

— Пъстърва. Телешко. Пъстърва. Телешко.

Той се усмихна и подсвирна на кучетата да ускорят крачка. Скоро изкачиха билото, откъдето бавно поеа надолу. Колибите бяха закътани сред дърветата, но навесът за лодките бе изложил избелелите си дъски на самия бряг на сапфиреното езеро.

— Виждаш ли някакъв плавателен съд? — попита Сара, като се изправи на стремената и се огледа.

— Не. — Джей отново опита с радиостанцията. Отговор не последва. Ругаейки под носа си, пъкна апарата в едната от кожените торби.

— Нещо не е наред ли? — погледна го тревожно тя.

— Какво?

— Изглеждаш така, сякаш вратът ти е настръхнал. При това много.

12.

В продължение на няколко минути цялото му внимание беше насочено по-скоро към кучетата и стадото, отколкото към въпросите на Сара. После каза:

— Не е типично за двамата Солванг да пренебрегват обажданията ми. Едно, както и да е. Рибарското селище е доста обширно. Три колиби, заградено пасище, оградено място за добитъка, неголям обор и малък склад, който Айвър превърна в своя работилница и кътче за уединение.

— Звучи като миниатюрно ранчо — отбеляза тя, — но по-скоро за забавление, отколкото за работа.

— Майка ми го наричаше „стопанство играчка“. Докато беше жива, всички прекарвахме тук по-голямата част от лятото. Но след смъртта ѝ разпределях времето си поравно между него и голямата къща.

— Проблеми с мащехата?

— И с баща ми. На Джей Ди му беше трудно да се примири с мисълта, че има син, голям почти колкото него. Продължаваше да се отнася към мен като към малко дете. Айвър винаги ме е приемал такъв, какъвто съм. А Инга... — Джей се усмихна. — Тя постоянно печеше сладкиши и пайове и ми заделяше по някое парче, в случай че не издържа до вечерята. — След това подвикна: — Лайтфут, върни онова теле!

Кучето вече беше до непокорното животно, което даде възможност на стопанина му да се отърси от напрежението, стягащо врата му.

— Проблем ли е, че ще се появим, без да сме ги предупредили? — попита Сара.

— Не.

Искаше ѝ се да го попита защо е толкова притеснен, след като в липсата на връзка няма нищо обезпокоително. Но не го направи. Той беше в лошо настроение и нямаше смисъл да го дразни допълнително

с въпросите си. Вместо да заговори, потъна в удобното мълчание, което често бяха споделяли през този дълъг ленив ден, прекаран в езда през планината. Обикновено тропотът на копита по пътеката, постоянно променящият посоката си освежителен вятър и ритмичните движения на добрия кон я успокояваха и ободряваха.

Но не и днес. Съзнанието ѝ се луташе между умиращата от глад пума и целувката на Джей, която продължаваше да отеква в нея.

Красива, прекрасна жена. Мил лъжец.

Бяха я целували много пъти, но никога досега не бе усещала подобна ласка, толкова нежна и обсебваща, изпълнена едновременно с жажда и себеотдаване, проникващи до дъното на душата ѝ. Даваше си сметка, че трябва да бъде предпазлива с Джей. Беше точно толкова неподходящ за нея, колкото и тя за него.

И все пак, случилото се между тях ѝ се струваше напълно в реда на нещата.

Чудесно. Тогавата се отнасяй към него като възрастна. Желает го. Той също те желае. И двамата сте свободни. Вземи го. Наслади му се. Позволи му да ти се порадва. Преживявай го, докато продължава.

И после се върни към реалния си живот.

Усети как през тялото ѝ бавно премина топла вълна при мисълта за една зряла, необвързваща и необременена със съжаления връзка с Джей. Наблюдаваше го под прикритието на периферията на шапката си и се възхищаваше на непринудената мъжка грация, с която яздеше силния жребец. Слънчевата светлина обливаше широките му рамене и се спускаше надолу по гърба му като дълга милувка.

Красив, прекрасен мъж. Не мога да те имам задълго, но нищо не ми пречи да се възползвам от възможността да се сдобия със спомени, които ще ме топят в студената мъгла на Сан Франциско.

Унесена в мислите си, Сара не осъзна, че конете бяха преодолели последното възвишение, докато Джезабел не спря и не изпръхтя продължително. До нея Джей оглеждаше през бинокъла си зелените ливади под тях. Но дори и с просто око тя можеше да види цялото разположение на Рибарското селище.

Малкото езеро представляваше дрипав кръг, обграден от високи, къдриви вечнозелени дървета, скали и кърпки от трева. Къщата и прилежащите ѝ колиби, скътани в гората, бяха изградени от обветрени

и обезцветени от времето дървени греди. Оказа се, че плевнята заема една четвърт от площта, отделена за обора.

Нищо чудно, че Джей е прекарвал тук колкото може повече от времето си, помисли си Сара. Невероятно, почти недокоснато от човешка ръка място, с езеро, в което може да играе, и достатъчно земя, из която да скита и да си представя неща, които момчетата обичат да си фантазират.

В Рибарското селище витаеше атмосферата на Шангри ла^[1], където тревогите на външния свят не можеха да поникнат.

Но Джей нямаше вид на човек, който търси рая. Беше напрегнат и съсредоточен, докато оглеждаше земите. Напомняше на орел, търсец вечерята си.

— Всичко наред ли е? — тихо попита Сара.

През бинокъла погледът му за пореден път бавно и внимателно обходи Рибарското селище.

— Няма дим, няма лодка и не се движи нищо, освен вятъра. — Позабави се още няколко вдишвания, проучвайки старателно високата до коленете трева, израсла на малкото сечище между езерото и къщата.

Тя се огледа и не забеляза нищо необичайно. Гората превръщаше светлината в сенки и зелени иглички. Слънчевите колектори върху покрива на къщата хвърляха метални отблясъци.

Недодялани, но не и назадничави, отбеляза мислено, оглеждайки панелите.

— Да не би да сме закъснели? — допусна тя. — Не е изключено да са тръгнали да ни търсят.

— Можехме да пристигнем няколко часа по-рано — призна той, спомняйки си бавната езда. — Но ако наистина са се притеснили, щяха да използват радиостанцията.

Онова, което Джей премълча, беше, че не бе идвал в Рибарското селище, откакто се беше превърнал в новоизпечен цивилен. Не му бе останало време за ежедневни посещения. Имаше прекалено много работа в ранчото, където постоянно възникваха нови проблеми. А болестта на Джей Ди бе поглъщала всяка негова свободна минута.

Джей гледаше настойчиво езерото в търсене на издайнически вълни, образувани от моторница. После потърси с поглед някой, движещ се по засенчената от дърветата пътека към навеса за лодките и също толкова сенчестата алея между колибите и малкия обор.

Нищо.

— Може да ловят риба на първото езеро — каза накрая. — Дядо направи каменен бенд на потока, стичащ се от езерото, и го зариви с пьстърва. Там взех първите си уроци по риболов, когато бях хлапак.

Споменът за изкачването до това място с Джей Ди и малкия Бъртън мина като ток през него. Беше толкова отдавна, а усещането беше все така ясно и мило.

Татко учеше Бъртън да лови риба. Аз му давах най-хубавата стръв. Брат ми се смееше, когато хванеше риба, по-голяма от моята. А аз крещях заедно с него.

Добрите стари времена.

Мислите, че тези моменти бяха безвъзвратно отминали и никога повече нямаше да се върнат, бяха най-тежкото бреме за Джей, защото не знаеше как да се отърси от тях. Продължаваше да го терзае мисълта, че би могъл да постъпи в определен момент по различен начин и с това да помогне на по-малкия си брат да вземе различни решения вече като възрастен.

Ти направи всичко възможно, убеждаваше се той. Но то се оказа недостатъчно, нали?

Нещо, което не би могъл да промени. Както бавната и мъчителна смърт на майка си или първия път, когато бе видял свой войник да умира, борейки се да диша въпреки раната от куршум в гърдите.

— Ей, добре ли си? — подвикна Сара. — Изглеждаш... — Изгубен. Но нямаше намерение да го изрече на глас.

Той вдигна шапката си и я нахлупи обратно с рязко движение.

— Просто си спомних някои неща. Чудех се кога и къде пътят под краката ми се промени.

Под широката периферия погледът му беше потъмнял. Въпреки че устните му бяха осветени от слънчевата светлина, бяха стиснати в същата мрачна гримаса. Дръпна юздите на жребеца и последва малкото стадо към задния вход на Рибарското селище. Напрежението му нарастваше с всяка следваща крачка.

Къде, по дяволите, са старите Солванг?

Пътеката се спускаше към сечището, където бяха разположени ограденото пасище, мястото за добитъка и малкият обор. Ливадата беше празна, защото пазачите бяха заменили конете си с АТВ-та.

Може да са излезли на дълга разходка.

Но в такъв случай щяха да вземат радиостанцията. Знаят правилата. Освен това трябва да са отишли да ме търсят дяволски далече, щом не чувам бръмченето на двигателите.

— Ще настаним животните тук — заяви той, като махна с ръка към пасището.

Сара не каза нито дума. Напрежението, струящо от него, бе попарило всяка мисъл за Шангри ла.

Кучетата насочиха добитъка към ливадата. Коритото за вода беше пълно, а тревата беше достатъчна да ги държи заети продължително време. Джей свали от ръждясала кука очукана метална кофа и я напълни за Лайтфут и Скунк. После им направи знак да охраняват стадото. С един последен оглед на пасището затвори вратите.

Искаше ѝ се да му зададе няколко въпроса, но се въздържа. Ако той знаеше отговорите, щеше да ѝ ги каже сам.

Насочиха се към малко заграждение недалеч от обора. Конете очевидно бяха усетили настроението на Джей, защото пристъпваха неуверено, пръхтяха и се дърпаха през целия път до избелелите от времето коневръзи. Той отвори вратите пред Джезабел и ги затвори отново след Ембъл.

— Разхлаби ремъците и свали юздата — нареди, като бързо се зае с жребеца си. — Коритата са пълни с вода. Храненето може да почака, докато разбере какво става.

Някога в планината беше чудесно, каза си мислено. Въпреки неприязънта в отношенията му с Лиза и проблемите в семейството, това място беше светилище.

Но вече не създаваше същото усещане. Поколеба се за пушката, после я остави под седлото. Глокът му беше достатъчен.

След като освободи коня си, Сара се облегна на дървената ограда и се отдаде на тишината. Небето между облаците и онова, което се виждаше от езерото, бяха толкова сини, че ѝ причиняваха болка.

Джей направи няколко крачки към нея и спря.

— Какво? — попита тя, като се обърна.

Той вдигна ръка, за да я предупреди да мълчи и да стои неподвижно.

Само един-единствен поглед ѝ беше достатъчен, за да види, че непознатият се бе върнал в кожата му. И Рибарското селище вече не ѝ

се струваше толкова тихо и спокойно. Вместо това във въображението си видя движение зад разклатените от вятъра дървета, малки следи по тревата и пума, твърдо решена в отчаянието си да се нахвърли върху телетата, въпреки присъствието на хората и кучетата.

Само дете между колибите и голямата къща нямаше никакъв див звяр.

Или пък имаше?

Стегни се. Всичко се дължи само на напрежението и опънатите ти нерви.

Последва го, докато се промъкваше покрай задната страна на плевнята към къщата, намираща се по-близо до езерото от всички останали постройки. Веднага щом колибата на пазачите се появи пред погледа им, той посегна към гърба си за пистолета. Извади го и го притисна плътно към тялото си. С разперена длан на свободната си лява ръка ѝ направи знак да не се приближава.

Тя се поколеба, после бавно отстъпи назад, без да откъсва поглед от малката къщичка. В шарената сянка на близките дървета ѝ се стори, че задната ѝ врата беше откритата. Или може би. Трудно ѝ беше да прецени. От такова разстояние това може и да беше плод на въображението ѝ.

— Когато ти кажа, ще притичаме бързо и безшумно към гората в далечния край на голямата къща — прошепна Джей. Гласът му беше едва доловим. Не би могъл да го чуе никой, освен нея. — Тръгвай!

Беше изумена, че такъв едър мъж можеше да се движи толкова ловко и незабележимо. В сравнение с него се чувстваше шумна и непохватна. Сякаш измина цяла вечност, преди да се озоват сред дърветата от другата страна на къщата на пазачите.

Като ѝ направи знак да остане на мястото си, Джей предпазливо се приближи от страни на постройката.

Ще изглеждам наистина нелепо, ако се окаже, че няма нищо нередно, помисли си той. Но по-добре жив глупак, отколкото мъртъв герой.

Заглуши дребнавия глас на цивилизацията и се довери изцяло на параноидно-прагматичната страна на съзнанието си. Не беше съвсем наясно какво караше космите по врата му да настръхват. Но знаеше със сигурност, че всички инстинкти за самосъхранение крещяха, че нещо съвсем не е наред.

Вдигна лявата си ръка и я сви в юмрук с надеждата, че Сара умее да разчита ръчните сигнали или поне притежава достатъчно здрав разум, за да не предприема никакви действия.

— Изчакай тук — нареди едва доловимо. — Ще огледам колибата. Няма да се бавя много.

Тя понечи да каже нещо, но той вече се бе отдалечил. Ако не гледаше право в него, никога не би свързала тихото шумолене с човешко същество.

Като пума. Бърз. Невидим, докато не се нахвърли да убива.

Джей сви зад ъгъла, като продължаваше да притиска пистолета към дясното си бедро. Не се обърна назад, за да се увери, че тя е останала в относително безопасното прикритие на дърветата. Цялото му внимание беше насочено към самата къща.

Сара бавно си проправи път през гората, докато усети под ръцете си грубите греди на бараката на пазачите. И потръпна.

Нерви, каза си тя. Не е толкова студено.

Или просто вятърът откъм езерото е прекалено режещ. Пръстите я боляха.

Постепенно осъзна, че заради силата, с която бе стиснала дървото, дланите ѝ бяха станали почти безчувствени. Отпусна ги бавно и предпазливо. Дишаше бавно и дълбоко и чакаше какво ще се случи след това.

Джей спря зад къщата и се послуша. Не чу нищо, освен ударите на собственото си сърце, равномерни и ясни. Тялото му бе тренирано да остане неподвижно дори когато съзнанието му крещеше, че трябва да се движи колкото може по-бързо. Щом приближи, успя да види онова, което беше изострило инстинктите му. Вратата беше открехната и през нея се усещаше топлината от облицованата с камък кухненска печка.

Не че беше кой знае колко топло. Всъщност малко по-различно, отколкото отвън.

Инга ще припадне. Тя се примирява с много пороци на съпруга си, но бъркотия в кухнята не би простила на никого.

Джей стъпи върху двете външни стъпала пред задната врата. Те изскърцаха, но не по-силно от самата колиба под тежката ласка на вятъра. Внезапен порив блъсна вратата и му разкри повече от помещението. Старият дървен под светна, излъскан до блясък.

Отвори вратата докрай и зачака, притиснал гръб към външната стена.

Ако вътре имаше някого, той или тя щеше да дойде да я затвори. А Джей знаеше от опит, че течението откъм кухнята се усещаше във всички останали помещения в къщата.

Той прекоси тясното антре като призрак. На печката имаше гърне със спагети, които бяха набъбнали до гротескни размери. Плочата отдолу беше леко затоплена. В метален тиган до тенджерата съхнеха ронещи се, препечени хамбургери. Какъвто и огън да беше горял някога, сега се бе превърнал в изстиваща пепел.

Печката може да е горяла с часове, в зависимост от това колко дърва е сложила Инга и в какво положение е бил клапанът. Няма как да знам. Още нещо нередно, като оставената храна и отворената врата, въпреки силния вятър.

В уютната всекидневна беше тихо, с изключение на настойчивите пориви на вятъра и периодичното блъскане на вратата, която не беше затворена плътно. Камината беше студена.

Където и да са отишли, са тръгнали преди няколко часа. Зависи от това дали спагетите са били за снощи, или за тази вечер.

Нямаше начин да разбере. Когато Инга и Айвър бяха сами, тя готвеше достатъчно, за да им стигне за няколко дни.

Набързо огледа и останалите помещения. Семейство Солванг бяха подредени хора, но навсякъде цареше такава бъркотия, че се запита дали бяха единствените, обитавали къщата. Когато отново се озова до задния вход, завари Сара да го чака. Беше бледа и напрегната, а очите ѝ изглеждаха почти черни. Искаше му се да я прегърне, но му оставаше да обходи още една колиба и голямата къща. И разбира се, плевнята.

— Какво откри? — попита тя.

— Нищо определено. Вътре няма никого, никаква бележка, мебелите са си на местата и на пръв поглед не забелязах нещо да липсва. — Тонът му беше равен, делови, лишен от всякакви емоции.

— Досега случвало ли се е да изчезват без предупреждение?

— Не.

Думата прозвуча сдържано като самия човек.

— Бих искала да изключа като теб, но не мога — оплака се тя. — Изнервена съм. И ме е страх.

Джей прибра пистолета и улови ръцете ѝ в своите. Войниците може и да бяха привикнали към суровите факти, но тя не беше.

— И двамата сме добре — отвърна, като разтърка нежно пръстите ѝ. — Ще разберем какво става. Сигурно има просто обяснение и аз ще се почувствам като идиот. Но дотогава трябва да проверя плевнята, колибата за гости и голямата къща просто за сигурност. Ще стане по-бързо, ако съм сам. Съгласна ли си?

— Не.

— Не в смисъл че предпочиташ да го направим заедно?

— Чувствам се в безопасност само когато съм с теб — откровено призна тя.

Колкото и да му се искаше, нямаше как да възрази срещу неоспоримия факт.

— Какво ще кажеш да извикам Скунк за компания?

— Това няма ли да ни издаде?

— Видели са ни още когато се спускахме от билото към пасището. Трудно се скриват трийсетина говеда, две кучета и два коня с ездачи.

— Тогава защо се промъкваме... О, ти подозираш, че някой може да се скрие в постройките.

— Възможно, но малко вероятно. Но ще се почувствам по-добре, след като ги огледам.

— Аз също. — Тя разтърка раменете си. — Тъй като действаме в сферата на възможното, а не на вероятното, предпочитам да остана с теб. Ще правя това, което правиш ти, няма да задавам въпроси и като цяло няма да съм глупавата блондинка от филма.

Той се поколеба, после ѝ отпрати половинчата усмивка.

— Не мисля, че можеш да си глупава, дори и да се опитваш.

— Трябваше да ме видиш като тийнейджърка — процеди през зъби Сара.

— Оттук отивам в плевнята. Не ме следвай, докато не ти дам знак. Ясно?

Устните ѝ се стегнаха, но тя кимна. Беше достатъчно разумна, за да не спори с него, когато е влязъл в команден режим.

В продължение на минута той огледа плевнята през прозореца на кухнята. После тръгна между дърветата, разделящи постройките от обора, като ги използваше за прикритие, доколкото беше възможно.

Докато стигне до страничната врата, тилът му отново настръхна. Наистина не му харесваше да минава през откритите просеки.

Няма куршуми, така че е излишно да се потиш.

В обора беше съвсем тихо и миришеше повече на машини, отколкото на коне и крави. Половината от кабините бяха преустроени като гаражи за две АТВ-та, два снегохода и високопроходим джип, с който пазачите ходеха до града.

Или някой е дошъл да ги вземе, или са тръгнали оттук.

Всички превозни средства изглеждаха някак странно. Джей се приближи да ги разгледа отблизо. Гумите на АТВ-тата и на джипа бяха спаднали. При по-обстоен оглед установи, че вентилите бяха счупени. Много по-лесен начин, отколкото да ги надупчат, но също толкова ефективен. Когато надникна в старата кабина за фураж, тя също се оказа необитаема. И там цареше вече познатият хаос.

Или Айвър е бил пиан, или някой трескаво е търсил нещо.

Балите сено бяха изнесени още когато семейството беше превърнало плевнята в гараж, така че не му се наложи да се катери, за да проверява дали някой не се крие горе.

Излезе от обора, пое между дърветата по пътеката към къщата за гости, заобиколи я и зачака. Движеше се единствено вятърът, гонейки облаците, които се скупчиха отново над Тетон. Ослуша се напрегнато и едва тогава направи знак на Сара да се приближи.

Тя изскочи от колибата и се втурна през двора като спринтьор, който е чул началния старт. Въпреки това, преди да успее да стигне до входната врата на къщата за гости, Джей бе успял да огледа малките стаи. Навсякъде безпорядък.

Колкото повече виждаше, толкова по-малко харесваше видяното. И по-необяснимо му се струваше.

— Намери ли нещо? — тихо попита тя.

— Разхвърляни стаи. Спаднали гуми.

— Какво?

— АТВ-тата и джипът в плевнята. — Преди да му зададе следващия въпрос, поясни: — Остава голямата къща. Стой зад мен.

С всяка изминала минута увереността му, че са сами в Рибарското селище, нарастваше. Въпреки това приближи голямата къща със същата предпазливост, като обърна особено внимание на навеса, под който държаха генератора.

Сара го следваше на десетина крачки, тъй като не искаше да му пречи.

Той отвори задната врата, мина през антрето, което служеше като килер, и се озова в кухнята. Разположението беше същото като в хижата на пазачите, но помещението беше по-просторно. Печката беше студена. Шкафовете бяха отворени. Килерът също. Част от консервите се търкаляха по пода. Чувалят с фасул беше съдран и съдържанието му се беше разпиляло из цялата стая. До едната стена беше захвърлена строшена радиостанция.

Устните на Джей се свиха в още по-тънка линия. Всичко, на което се беше натъкнал, допълваше картина, която съвсем не искаше да вижда.

Сара го последва мълчаливо в голямата къща. Всекидневната и трапезарията бяха празни, а мебелите бяха разхвърляни безразборно поради някаква необяснима за нея причина. Качи се след него по стълбите, но и на горния етаж ги очакваше същият безпорядък. Захвърлена на пода зимна екипировка, набързо поставен накриво матрак, обърнат с лицевата страна надолу скрин. Банята в другия край на късия коридор не изглеждаше по-добре.

Обзе я нереалното чувство, че отново се е озовала в мотелската си стая и се опитва да събере останките от куфара си, а всеки път, когато завиваше зад някой ъгъл, нещата отиваха към все по-лошо. Студ, който нямаше нищо общо с въздуха, я накара да стисне зъби, за да не започнат да тракат от ужас. Измина известно време, преди да усети дланите на Джей да се движат по раменете ѝ с нежни, премерени движения, които ѝ помогнаха да се съвземе.

— Добре съм — каза дрезгаво. — Просто всичко това ми напомня за стаята ми в мотела. Имам чувството, че неприятностите ме преследват. — Пое си дълбоко дъх, после отново и отново. — Наистина съм добре.

Той стисна леко ръката ѝ, после бавно я пусна и тръгна надолу по стълбите. Чуваше стъпките ѝ зад себе си.

— Изглежда, някой е бил доста ядосан — подхвърли Сара.

— Да.

— Разочаровани наркомани?

— Възможно е.

Отправи се към кабинета, където Джей Ди бе държал документите, картите за покер и бутилките с алкохол. Капакът на писалището беше отворен. На пода до него беше захвърлена още една счупена радиостанция.

Това обяснява защо Инга и Айвър не отговаряха на обажданията ми.

— Ще отида да огледам навеса за лодки — каза Джей. — Защо не се заключиш и не ме почакаш тук долу.

Това не беше въпрос. Повече приличаше на заповед. А тя изненада и двамата, като се подчини.

Той тръгна към входната врата, отново стиснал пистолета в ръка.

---

[1] Измислено място, описано през 1933 година в романа „Изгубеният хоризонт“ от английския автор Джеймс Хилтън. Представлява мистична, хармонична долина, ръководена от будистки манастир, затворен в западния край на Кунлун. Използва се като синоним на земен рай, в който цари вечно щастие, тъй като е изолиран от външния свят. Някои учени смятат, че става въпрос за митичното царство Шамбала, което е обект на търсене от източни и западни изследователи. — Б.р. ↑

13.

Джей вървеше през дърветата по добре утъпканата пътека към навеса за лодки. На всяка крачка от почти половинкилометровото разстояние различни спомени се бореха за вниманието му, но той ги отблъсна назад в съзнанието си, за да се разправи с тях по-късно. Трябваше да се съсредоточи върху случващото се в момента. Миналото можеше да почака. Защото вече нищо не беше в състояние да го промени.

Стотина метра преди навеса той спря и огледа онова, което се простираше пред него. На по-усойните места езерото беше спокойно. Но в открития му център игривият вятър образуваше малки, пенливи вълни. Блатна трева и други растения бяха поникнали в плитчините, където пръст и листа покриваха каменистото дъно.

Навесът и късият док с времето бяха придобили сивкав оттенък и изглеждаха кадифени на светлината на късния следобед. Облаците пълзяха откъм Тетоните и бързо скриваха слънцето. Първите капки на онова, което можеше да се превърне в пороен дъжд, вече падаха, проблясвайки под пречупените слънчеви лъчи.

Птиците се стрелкаха и пееха в храстите на брега. Насекоми жузаха и се въртяха над местата, сгрени от гаснещата топлина. Водата винаги бе действала като магнит за живота. А тези малки животинки скоро не бяха притеснявани от никого.

Веднага щом Джей излезе от прикритието си, всичко, освен вятъра и плискащата се вода утихна. Отвори рязко вратата на навеса. Голямо слънчево петно освети широкия отвор, водещ към езерото, и хвърли отблясъци върху тавана и подпорите. Откритите греди и плътните сенки между тях му напомняха на огромен скелет на отдавна умряло животно.

Рафтовете с педантично подредени и смазани инструменти, които покриваха стената и дясната страна на работната маса, му подсказаха, че който и да беше претърсил всички останали постройки, не си беше направил труда да стигне до тук. Единственото, което

привлече вниманието му, беше празно място, обградено с бяла боя, където от любимия комплект на Айвър липсваше една отвертка. Върху белотата се открояваха мръсни следи, оставени вероятно от някой, който я беше грабнал припряно.

— Айвър? — извика той. — Покажи се. Аз съм, Джей. — Затаи дъх и зачака.

Хайде, продължавай нататък и си повтори за пореден път, че те просто са излезли на разходка. Но сам не си вярваш, нали?

На призова му отвърна единствено вятърът.

На пода лежаха няколко лодки, обърнати с корпусите си към тавана. Чисти и добре поддържани, стояха подредени в безупречен ред в очакване някой да ги използва. Една от тях беше сритана или отместена леко в страни и върху излъсканата ѝ повърхност се отличаваха малко петно от смазка.

Повдигна я леко, но не видя нищо отдолу.

Без да очаква да открие нещо по-различно, отново излезе отвън. Наблизо се намираше работилницата и депото за гориво, където Айвър беше построил примитивна колиба, или „мъжка бърлога“, както на шега я наричаше Инга. Старият човек често бе повтарял, че причината да е щастливо женен се крие в това, че и двамата се радваха на лична свобода.

Зад разнебитената постройка имаше купчина дърва.

Почти изразходвани като тези в къщата им. Дълга зима. Ще трябва да се насекат доста преди следващата.

Джей направи две крачки и застина неподвижно. Разумът му настояваше, че е видял нещо, което не е на мястото си. Без да помръдне, огледа тревата, плевелите и ниските храсти, заобикалящи навеса. Различната им височина и вид придаваха на земята вид на мозайка.

Клекна и продължи да търси онова, което беше пробудило инстинктите му. След няколко минути забеляза, че на места тревата изглеждаше утъпкана, най-вероятно от някой, минал по нея преди няколко часа. Не можеше да види откъде започва следата, но ставаше все по-ясна към убежището на Айвър.

Тръгна по нея и в крайна сметка я изгуби. Обиколи колибата от задната страна към входа. Имаше само една врата, по-нова от всичко останало в постройката. Беше боядисана в свежо сребристожълто.

Заклучена.

Никакви следи от взлом.

А на прага имаше кръв.

Ако някой ме причаква вътре, досега трябваше да е стрелял по мен или да е избягал през задния прозорец.

Джей прибра пистолета. За по-голяма сигурност, в случай че предположенията му се окажеха погрешни, отстъпи малко встрани и се зае с катинара, без да свали кожените си ръкавици. Първо опита обичайния за ранчото на Върмилиън шифър. Оказа се същият. Съвсем безшумно смъкна желязната заключалка, извади отново оръжието и отвори с ритник вратата.

Продължи да стои встрани, извън траекторията на всеки куршум. Лъч светлина се прокрадна през отвора и освети кървава следа, водеща към парцаления килим, ушит от Инга. По петната имаше назъбени и диагонални черти.

Ботуши. Прекалено големи за Айвър, още повече за жена му.

В стаята беше тъмно, с изключение на трапецовидната светлина, падаща през отворената врата. Миризмата му каза всичко, което трябваше да знае.

Прекалено много.

Когато очите му привикнаха към мрака, видя стъпало, наполовина покрито с чехъл. Беше извито под необичаен ъгъл. Инга обожаваше топлите си пантофи, но никога не ги носеше извън къщата. Или поне досега.

Влезе в дългата, тясна стая. Адреналинът премина в гняв.

Безсмислен. Глупав. Необуздан. *Мислех, че съм загърбил това.*

Но ето че то беше тук, до краката му, неподвижно, вонящо на последиците от смъртта. Без да осъзнава, Джей изруга с яростта на командир, какъвто бе бил някога.

Наведе се и коленичи до Инга. Закръгленото ѝ лице беше застинало, бледите очи бяха отворени, без да виждат нищо. Затвори ги само с едно движение на пръстите и с изненада установи, че ръцете му не трепереха.

По-късно. Тогава ще имам време за гняв и скръб. И за отмъщение. За него ще се погрижа лично.

Беше доволен, че Инга лежеше далече от обсега на безжалостната светлина. Раната на гърдите ѝ беше страшна, а

тениската беше толкова напоена с кръв, че изглеждаше черна. Виждаше беше такива рани и преди, при това достатъчно често.

Офицерски нож. Или ловен. Впрочем няма никаква разлика.

Погледна към Айвър, който лежеше по очи, напълно вкочанен, в широка, засъхнала под главата му локва кръв, приличаща на тъмна възглавница. Като внимаваше да не се приближи прекалено, Джей приклепна, за да огледа тялото.

Само прерязано гърло кърви така. Ако го обърна, със сигурност ще видя разреза.

Беше му неприятно, че бе установил причината за смъртта, която познаваше толкова добре. Още по-противно беше това, че използваше натрупаните по време на война знания, за да обясни една смърт на място, което винаги бе свързвал с мира и спокойствието.

Но там по корем лежеше Айвър, с отпуснати до тялото ръце и крака, извити под ъгъл, който би причинил непоносими болки на всеки все още жив. Беше с работните си дрехи — чифт дънки, избелели до бледосиния цвят на яйце на червеношийка, и плътна риза в зелено и черно, която носеше всеки ден, освен когато Инга я переше. Сега платът беше напоен с толкова гъста кръв, че Джей можеше да усети сладникавия ѝ вкус върху езика си.

Той се изправи и натисна ключа за осветлението на стената, без да сваля ръкавиците си. Голата крушка с нажежаема жичка светна след кратко колебание.

Стара стая, стара инсталация.

Стари хора.

Само смъртта е нещо ново.

Един бърз оглед на пода разкри множество безразборни отпечатъци от ботуши.

Може да са били трима мъже. По-вероятно двама. Това трябва да установи шерифът.

За първи път Джей съжали за войната, която Инга водеше с праха и калта. Те щяха да направят следите по-отчетливи, но дори в „мъжката бърлога“ на Айвър подът беше безупречно чист.

Това си е проблем на Куки. Моят е да нанесе колкото е възможно по-малко поражения на местопрестъплението.

Вратата към миниатюрната баня беше отворена, както и тази на малкия склад, където Айвър събираше всякакви дреболии и стари

неща с мисълта, че биха могли да му потрябват в бъдеще. Вещи, за които Инга категорично бе заявила, че нямат място в къщата ѝ.

Някой беше влизал в склада.

Като заобикаляше кървавите следи, Джей надникна вътре.

Около анонимните боклуци, струпани в средата на помещението, до стените като импровизирана ламперия бяха подредени големи дървени сандъци. Всички бяха отворени и разкриваха непоставени в рамки платна на Къстър. В нито един нямаше празно място.

Каквото и да са търсили чакалите, определено не е бил Къстър.

Метален отблясък примами Джей в стаята. Голямата, липсваща отвертка на Айвър лежеше захвърлена на пода.

Използваха са я да отворят сандъците.

По-късно щеше да се гневи и да скърби. По-късно щеше да се впусне в преследване. Сега просто трябваше да събере колкото може повече факти, въпреки че очите му пареха от сълзи.

Тропот на дъждовни капки се разнесе откъм онази част от покрива, която беше покрита с ламарина.

Един истински дъжд ще направи много по-трудно проследяването на всеки влязъл или излязъл от Рибарското селище.

Чакалите, извършили всичко това, са си отишли.

Дали са взели каквото са търсили? Или ще се върнат пак?

Давайки си сметка, че шерифът няма да одобри, но щеше да го разбере, издърпа голям брезент от склада и покри с него Инга и Айвър.

Бог да ви прости, стари приятели.

Като изключи осветлението, Джей излезе навън и сложи обратно катинара. Нямаше какво повече да направи за мъртвите.

Тръгна към къщата под усиливащия се дъжд. Щом влезе в двора, извика и спря така, че да се вижда отвътре, за да предупреди Сара за завръщането си. Вратата се отвори мигновено, което му подсказа, че го беше очаквала.

— Откри ли нещо? — попита тя.

Без да ѝ отговори, той затвори и заключи вратата след себе си.

Сара се вгледа отблизо в лицето му и усети как сърцето ѝ се обърна.

— Джей?

— Айвър и Инга са в склада до банята. Мъртви.

Тя обви ръце около него и несъзнателно започна да повтаря:

— Съжалявам...

Джей прие прегръдката, отвърна ѝ, след това леко се отдръпна от нея.

— Започва да вали. Ще донеса храната и кожените торби. И ще преровя килера. Инга държеше кучешка храна за през лятото. После ще се обадя на Куки.

— Не се притеснявай за килера — каза Сара. — Вътре ли ще прибереш кучетата?

Той поклати глава.

— Ще оставя Скунк при кравите. Лайтфут ще пази навеса с инструментите от диви животни. Ако дойде нещо голямо, с което не може да се справи, ще вдигне достатъчно шум.

Думите му ѝ подействаха като кофа ледена вода. За хищника месото си беше месо.

Не мисли за това, нареди си тя. Това няма да доведе до нищо. Джей има нужда от някого, на когото може да разчита, а не от глупава блондинка от блудкав филм, която само крещи и плаче.

Тропотът на дъждовни капки по прозорците наруши тишината.

— Ще ти помогна с багажа — заяви Сара. — Така ще стане по-бързо.

Джей не възрази.

Със съвместни усилия скоро подредиха всичко в плевнята. Дъждът беше студен, но и освежаващ.

Може би ще прочисти всичко, каза си мислено тя, макар да знаеше, че някои неща вече никога нямаше да могат да се поправят.

Джей върна конете при кравите на пасището, грабна пушката и кожените торби и нареди:

— Обратно към голямата къща.

Не валеше много силно, по-скоро вятърът въртеше във въздуха едри, студени струи. Всяка капка беше отделно усещане, напомнящо им, че бяха живи.

— Някога използвала ли си печка на дърва? — попита той, щом се озоваха вътре.

— Всеки ден от живота си, докато навърших осемнайсет.

Мрачно стиснатите му устни леко се отпуснаха.

— Ти си истинско чудо, Сара Ан Медина.

— Единственото чудо е, че чаках толкова дълго, преди да напусна фермата.

Отвори капака и надникна в печката. Съчките бяха приготвени, нямаше пепел, която трябваше да се изхвърли. Дървата бяха подредени в метално корито отстрани. Върху иззиданата предпазна тухлена стена беше поставена кутийка кибрит. Отви запалителния клапан, пусна клечката и остана известно време загледана в разрастващите се пламъци, преди да го затвори отново.

Като я наблюдаваше с периферното си зрение, Джей прибра кожените чанти в килера до второто корито с дърва, извади радиостанцията и я настрои на къси вълни. Преди да му отговорят от офиса на шерифа, до обонянието му стигна миризма на горяща борова смола.

— Обажда се Джей Върмилиън. Кой е дежурен?

— Добър ден, Джей — отвърна диспечерът. — Куки точно влиза. Той върши ли ти работа?

— Да, благодаря.

Миг по-късно в радиостанцията се разнесе гласът на шерифа.

— Какво има?

— Две убийства. Инга и Айвър.

При думата убийства Сара изпусна дървото, което беше взела, за да пъхне в печката. Обърна се към Джей, но видя само гърба му. Беше стегнат и мускулест, с широки рамене. Цялото му тяло излъчваше напрежение.

Докато той разказваше какво беше открил, тя вдигна дървото и подсили огъня. След като си пое няколко пъти дълбоко въздух, успя да се стегне и тръгна към килера. Изобилие от консерви. Сушен грах, захар, брашно, кафе на зърна, кучешка храна. И в допълнение — два прясно изпечени хляба и пай с лимон и глазура от белтък. Не знаеше, че плаче, преди да усети сълзите по лицето си.

Мълчаливо се зае да прави кафе, като механично хвърляше дърва в огъня, когато беше необходимо, и слушаше разговора на Джей за кървавото убийство.

Той я наблюдаваше, недоволен от това, че бе принудена да чува думите му, но в същото време доволен, че беше близо до него.

— Няма кръв или следи от борба в нито една от къщите — говореше в радиостанцията. — Или Инга е занемарила домакинството

си, или стаите са претърсени по много непохватен начин. АТВ-тата и джипът са извадени от строя.

— Нещо липсва ли?

— При бегъл оглед — не. Може да са взели пари, алкохол или оръжие. Не съм проверявал.

— Преди колко време? — попита Куки. — По твоя преценка.

— Приблизително двацет и четири часа.

— Как са убити?

— С офицерски или ловен нож. Гърдите на Инга са надупчени с повече от един удар. Гърлото на Айвър е прерязано.

Сара разбута огъня и едва не изгори ръката си.

— Кучи син — процеди Куки.

— Лайтфут пази телата.

— Дяволска работа — изруга шерифът. — Много тъжна, но все пак дяволска работа.

Джей имаше да свърши толкова много неща.

— Не мога да използвам мобилния си телефон. Трябва да се уведомят децата и внуците им. Хенри им има номерата.

— Аз ще имам грижата.

— Ние със Сара ще останем тук, докато утре изпратиш някого — продължи той със същия неутрален тон, с който говореше от началото на разговора. — Настанихме се в голямата къща. Не знам какво е времето в града, но тук вали доста силно. Ако температурата падне още, ще го обърне на сняг.

— Ще изпратя човек още сутринта, но едва ли ще пристигне преди ранния следобед. Дъждът ще направи пътя почти непроходим.

— Излишно е да бързаш. Те няма да отидат никъде.

— Съжалявам, Джей. Старите Солванг бяха дяволски добри хора.

— Да. Но въпреки това са убити.

С гневна сдържаност превключи на честотата на ранчото. Хенри отговори почти мигновено.

— Инга и Айвър са мъртви — съобщи му Джей. — Убити. Утре сутринта изпрати платформата на четири колела до...

Сара правеше всичко възможно да си спести повторното изслушване на тъжните подробности и размяната на съболезнования. Вместо това се съсредоточи върху приготвянето на вечерята. Живите

трябваше да ядат, за да се погрижат за мъртвите. Виковете, плачът и проклятията нямаше да помогнат с нищо, а само щяха да похабят енергията, необходима за онова, което следваше след всяка смърт. И за оцелелите.

Поне не се налага да доя кравите с лукавите им очи и изцапаните с лайна опашки, които само чакат удобен момент, за да ме шибнат с тях през лицето.

Отърси се от миналото и се съсредоточи върху малкото, което можеше да направи в настоящето.

Наситеният аромат на кафе започна да пълни стаята. Скоро се смеси с миризмата на смазката, с която Джей почисти пушката и пистолета. Знаеше, че глокът нямаше нужда от това, защото се бе случвало да го изпуска в калта, след което продължаваше да стреля безотказно. С другото оръжие нещата стояха различно. То изискваше по-специална грижа.

Всъщност изпитваше потребност да върши нещо с ръцете си. Част от него се надяваше убийците да се върнат. Щеше да изпита удоволствие от физически сблъсък със страхливците, убили добри хора само защото са имали тази възможност.

— Почистването на пистолета беше част от обучението ми — обади се Сара.

— Ще го направя сам. Но благодаря, все пак.

Остана загледана в него за момент — пъргави пръсти, бързи и обиграни движения, и се зарадва, че готви, вместо да смазва непохватно оръжието.

При по-обстоен оглед на килера откри лук, сушени чушки, чесън и олио. Имаше течаща вода. Студена. Очевидно соларните панели не работеха или произвеждаха само толкова електричество, колкото да захранват осветлението. Стискайки зъби, изми ръцете си с толкова ледена вода, че пръстите ѝ изтръпнаха.

Съвсем скоро миризмата на лука надви над тази на кафето и смазката. Джей привърши почистването на пистолета и го остави настрана зареден и готов да бъде използван.

Сара му подаде чаша кафе.

— В килера има кондензирано мляко и захар — каза тя. — Искаш ли?

— Не, благодаря. Ще го изпия чисто — отвърна Джей и пое чашата. — Уау, ръцете ти са замръзнали. Ще пусна генератора. Докато стане време да измием чиниите, ще имаме топла вода.

Тя въздъхна с облекчение.

— Чудесно. Помислих си, че трябва да топля вода за съдовете и за да се изкъпем и...

Той се усмихна леко.

— Говориш като майка ми. Тя непрекъснато повтаряше, че се примирява с бръмченето на генератора само за да има гореща вода през нощта.

— Очевидно е била мъдра жена.

Няколко минути след като Джей излезе през задния вход, дизеловият генератор изхърка, закашля се и забръмча весело. Когато се върна в кухнята, Сара запържваше лука и чукаше чесъна. Тя отвори кутия с чили, погледна едрия мъж, който се беше заел със смазването на пушката, взе още четири консерви и изсипа съдържанието им в големия метален тиган.

— Грахът отделно ли го искаш, или в чилито? — попита тя.

— Вътре ме устройва напълно. Ще има по-малко чинии за миене.

— Много практично.

Хвърли няколко дърва в огъня и продължи да бърка яденето. След малко го опита и веднага се зае да търси лют червен пипер. Намери го в килера, до няколко други подправки, които можеше да използва.

Докато Джей приключи с пушката, чилито вече се вареше на печката. Той прибра почистващите материали и подреди приборите на малката кухненска маса, на която се беше занимавал с оръжията.

Сара отрязва няколко дебели филии хляб.

— Вземи една чиния и си сипи.

Той застана зад нея, обви ръце около кръста ѝ и бавно и нежно я целуна по врата.

— Благодаря ти.

Дъхът ѝ спря.

— Отварянето на няколко консерви не изисква особен талант.

— Имах предвид това, че си точно жената, от която имам нужда.

Тя се облегна на него и изпусна дълга въздишка.

— Чувствам се толкова безполезна.

— Когато се срещнем със смъртта, всички се чувстваме така. — За момент я притисна по-силно към себе си и продължи: — Дръж вечерята ми топла. Ще ида да нахраня кучетата и да проверя дали от склада на Айвър не е изчезнало нещо важно.

Ножът изтропа върху кухненския плот.

— Картините на Къстър! Как можах да ги забравя? Трябва да ги пренесем в къщата.

— Аз ще се погрижа, ако се наложи.

След още една нежна прегръдка я пусна. Тя бързо се обърна, обви ръце около врата му и каза:

— Ще подсиля огъня и ще дойда с теб.

— Ти не...

— Трябва да огледам картините — прекъсна го Сара и вдигна лице към него. — Заслужавам да ме напляскат, че не го направих досега.

— Ще се наложи да минеш покрай телата, за да стигнеш до сандъците — опита се да я разубеди той. Очите му бяха тъмни и мрачни и пораждаха у нея желание да върне в тях предишната светлина. Но не можеше. Това щеше да свърши само и единствено времето.

— Тогава ще мина покрай тях — отвърна му равно.

Само един поглед беше достатъчен за Джей да разбере, че спорът с нея нямаше да бъде нищо друго, освен загуба на време.

— В чекмеджето отдясно на мивката има електрически фенер, а в шкафа под нея ще намериш достатъчно парцали. Намокри ги с боровия препарат, а част от тях напръскай с амоняк. Сложи всичко в кофа с капак и я вземи със себе си.

Сара го изгледа учудено.

— Покрих трупове с брезент — поясни той. — Но ще трябва доста химия, за да се справим с вонята.

Тя вирна брадичка. Не би могло да мирише по-лошо от мъртвото теле, което трябваше да изхвърля.

— Ще се видим в работилницата след пет минути.

Джей мълчаливо се отдръпна от нея. Порови в бюфета, извади две купи и ги напълни с едро смляно брашно от килера. После излезе в дъждовния сумрак и затръшна вратата след себе си.

14.

На Сара ѝ бяха нужни по-малко от пет минути, за да стигне до навеса за лодки, но Джей вече я чакаше там. Лайтфут я посрещна, махайки приветливо с опашка, след това отново се върна да охранява малката постройка. Дъждът беше силен и студен. Тя можеше да види дъха си между струите.

В момента, в който Джей отвори вратата на „бърлогата“ на Айвър, Сара посегна към малката кофа, която носеше. Ужасната смрад я накара да се закашля и блокира обонянието ѝ за характерната миризма, съпътстваща смъртта. Последва го вътре, като стъпваше върху мокрите отпечатъци на ботушите му и се бореше с усиливащото се гадене.

Повръщането няма да помогне. Само ще те накара да се почувстваш по-слаба, а работата пак ще трябва да се свърши, но след като почистиш собствената си мръсотия.

Повтаряше думите от детството си, докато следваше Джей през стаята, лъхаща на смърт. Голата крушка осветяваше само раздърпания син брезент, покриващ телата. Бързо отвърна поглед, борейки се със себе си, докато стомахът ѝ престана да се опитва да изпълзи до гърлото ѝ.

Обходи с поглед стените и рафтовете с педантично подредени инструменти. Насочи вниманието си върху тях, благодарна, че скоро не беше яла нищо.

— Килерът за боклука е там — посочи с лъча на фенера Джей. — Ще се движим по външната стена така, че ако оставим някакви следи, да не се смесят с тези на убийците. Не пипай нищо с голи ръце.

Тя преглътна с усилие още веднъж, извади друг парцал от кофата и си пое въздух през устата. Стараеше се да не мисли за брезента. С бързи крачки прекоси стаята към килера, включи осветлението с лакът и отстъпи назад, за да му направи място.

— Позволяваш ли да огледам сандъците? — попита накрая. — Мога да използвам ръкавиците си.

— Чудесна идея. — Той пхна фенера под мишница, извади своите за езда от джоба си и ги сложи, преди да затвори вратата.

Сара въздъхна с облекчение, че най-после нещо я разделя от труповете. Заобиколи предпазливо купчината боклуци и непотребни вещи, струпани в средата на пода, и приближи до първия сандък. Беше небрежно отворен. Дъските от капака и безразборно забиваните пирони се въргаляха отстрани.

Въпреки оскъдната светлина от тавана, тя успя да види, че беше пълен с оригинални картини, опънати върху тънки летви или дървени плоскости, в зависимост от това какво беше използвал Къстър, докато ги беше рисувал. Нямаше следи от поражения от вода върху дървото или по пода.

— Можем ли да ги занесем в къщата? — попита тя.

— Не и без да нанесем още поражения на местопрестъплението.

— Тогава ще снимам всяка отпред и отзад — заяви Сара и извади телефона си от джоба на якето. — Ако ми помогнеш, като ги държиш.

Джей се приближи до нея и внимателно извади една картина. Дъхът ѝ секна от красотата и силата на творбата, измъкната от прашния сандък. Направи последователно няколко снимки. И през цялото време се опитваше да не мисли за огромното културно съкровище, което документираще. По-късно щеше да има време да се възхищава, да се смее и да се отдаде изцяло на шедеврите, които щяха да смекчат грозотата на убийството.

— Обърни я, ако обичаш — обади се тя.

На обратната страна на платното бяха надраскани няколко кратки бележки — датата, мястото и заглавието.

— Това почеркът на Къстър ли е?

— Така мисля.

— Добре. Следващата.

Той извади друга картина.

Много бързо си създадоха ритъм на вадене и снимане на картините отпред и отзад. Оказа се, че не всички бяха на Къстър. Очевидно Джей Ди или съпругата му от време на време бяха купували творби и на други художници.

Сара се насилваше да не се задържа много върху картините, които само няколко души бяха виждали.

— Колко още има в последния сандък? — попита тя.

— Девет.

— Значи, общо са петдесет и седем. И петдесет от тях са на Къстър.

И между тях няма нито един портрет. Вдигна капака на кофата и вдиша дълбоко няколко пъти.

— Невероятно.

Той не я попита дали има предвид картините.

Сара се закашля и постави обратно капака на кофата.

— Какво има в кашоните до стената? Къстър е бил доста небрежен към работите си. Би могъл да подреди по-малките произведения в тях.

— Ще проверя.

Джей отиде до първия и внимателно срязва широкото тиксо, с което беше облепен.

— Изглежда, е пълен с документи. — Бръкна вътре и извади няколко листа. — Стари записки, които Инга е водила.

И в следващите не намериха нищо по-различно.

— Моля те, провери ги всичките — каза Сара.

Четвъртият съдържаше записките на Къстър. Петият също. Шестият се оказа пълен с множество пейзажи, рисувани върху каквото беше попаднало в ръцете на художника — от платно до най-обикновен картон.

Никакви портрети.

Рисунки на прекрасната природа — да. Хора? Не.

— Можем ли да вземем поне тях? — попита Сара. Въпреки че гласът ѝ беше равен, в погледа ѝ се четеше молба.

— Така или иначе трябва да излезем. Не виждам нищо лошо в това да преместим три кашона, които тези мръсници не са си направили труда дори да отворят.

Тя въздъхна с облекчение.

— Благодаря ти. Документите са много по-уязвими от маслените картини в специални сандъци. Знам, че са оцелели в кутиите в продължение на много години, но все пак... — Повдигна рамене, неспособна да обясни.

— Разбирам. И така досега доста неща са изгубени безвъзвратно. — Той затвори трите кашона със записките на Къстър и ги вдигна —

два под едната мишница и един под другата. — Махни капака на кофата и я остави. Заместник-шерифът ще ни бъде благодарен.

Тя сложи отворената кофа върху пейката, включи фенера си и тръгна обратно към голямата къща. Свежият въздух беше прекрасен. Дъждът валеше все така силно, само беше станал по-студен. Или поне на нея ѝ се стори смразяващ.

Просто съм уморена и... гладна.

Веднага щом миризмата изчезна, обичайният ѝ здрав апетит се върна с пълна сила. Това вероятно би я смутило, но всяко израснало във ферма момиче отрано научаваше, че смъртта и гладът бяха част от живота.

В коридора на къщата беше по-топло, отколкото навън, но не много.

— Ще оставя кашоните в кабинета — каза Джей — и ще донеса още дърва. Едното корито е почти празно.

Сара отърси дъждовните капки от якето си и се отправи към печката. Фактът, че беше почти изстинала, ѝ подсказа колко време бяха прекарали с картините. Стомахът ѝ също реагираше с бурно къркорене. Един поглед към часовника я накара да осъзнае, че бяха изминали часове, откакто бяха яли за последно. И бързо се зае да разпали огъня.

— Вечерята ще се стопли след около петнайсетина минути, освен ако не искаш да я изядем студена веднага — каза тя, когато той се появи в кухнята.

— Нека да е половин час — отвърна, като взе чашата с изстиналото кафе и го изпи на три дълги глътки. — Ще ни трябват дърва.

Още повече че имам нужда да върша нещо.

Но на глас не изрече нищо по въпроса. Тя се бе оказала незаменим партньор. Ако успяваше да мисли за нещо друго, освен за убийството, нямаше смисъл да ѝ напомня.

Чилито клокочеше върху печката. Кафето беше горещо. Стомахът на Сара не спираше да къркори. Ритмичните удари на брадвата отвън бяха като бръмченето на генератора. Безмилостни. Чуваше как Джей работи, въпреки шумната машина и тракането на съдовете.

Тряс.

Тряс.

Тряс.

Ама той какво е, машина?

Тряс.

Тряс.

Е, аз не съм. Имам нужда от храна.

Наля чаша кафе, облече якето и излезе да го повика да остави купчината дърва. Дъждът и пушекът от печката се смесиха в студения въздух. Обви дрехата по-плътно около себе си и зави зад къщата.

И спря.

Джей стоеше с гръб към нея, а мускулите му се стягаха и отпускаха, докато брадвата се движеше нагоре и надолу, буквално изхвърляйки дървата далече встрани. Той ги подритваше, после се навеждаше за следващото.

Не беше облякъл коженото яке, нито риза с дълги ръкави. Нямаше нужда от тях. От тениската му се вдигаше пара и се смесваше с дъжда. Окаченият на стряхата фенер осветяваше всяка извивка на тялото му под изтънелия, почти прозрачен памучен плат.

Сара едва не изпусна чашата. Остана загледана в него, запленена от грацията му и очевидната, хипнотизираща сила.

Бих искала да се отъркам цялата в това чудесно мъжко тяло.

Купчината нацепени дърва беше стигнала почти до коленете му, преди да спре, за да изтрие потта от челото си.

— Имаш ли нещо против да разделиш с мен това кафе? — попита той.

Тя успя да отлепи езика от небцето си, после се изкашля нервно.

— Можеш да получиш всичко, което поискаш.

Стегнатите черти на лицето му се отпускаха в крива усмивка.

— Всичко, а? Ще го имам предвид. Но засега ще се задоволя само с кафето.

Опитваше се да не се вторачва в тялото му, докато му подаваше чашата. Но да не го гледа съвсем, беше невъзможно. Космите по гърдите му изглеждаха като мъгла под подгизналата тениска. Челюстта му се очертаваше по-ясно от наболата брада.

В сравнение с него Давид на Микеланджело изглежда като момченце. Единствено Роден би могъл да улови суровата му мъжка сила.

— Кафето? — напомни ѝ той, но очите му блестяха от сподавен смях.

— Прекарах години в класовете по изящни изкуства в търсене на съвършените мъжки форми — подхвана Сара, като му подаде чашата. — Твоите са... Господи. Опитвам се да намеря подходящите думи, докато единственото, което искам, е... да замълча. Да, това би било чудесна идея. Затова млъквам веднага.

И се обърна, за да се върне в къщата.

Той я улови за колана, дръпна я назад и ѝ подари целувка с дъх на кофеин.

— Благодаря ти — каза, когато най-последно вдигна глава.

— За кафето?

— За това, че превърна лошото ми настроение в нещо съвсем друго.

— За мен беше удоволствие. Вечерята е готова.

Не ѝ каза, че яденето не беше единственото, за което беше готов.

— Ще пъхна крака под масата след десет минути.

— Няма нужда да бързаш заради мен — отвърна тя, като отново му хвърли оценяващ поглед.

— Никога не съм любил жена под студен дъжд. Но точно сега да го направя с теб, ми се струва чудесна идея.

Сара отметна назад глава, за да види лицето му.

— Казваш го сериозно.

— Напълно.

— Пробвай ме в някоя топла нощ с неблагоприятна прогноза — тросна се тя и се втурна към къщата, преди той да успее да я спре.

Той продължаваше да се смее, когато затръшна вратата след себе си.

Чувствайки се по-добре, Сара разбърка чилито, провери отново огъня и реши, че би могла да разгледа съдържанието на трите кашона в кабинета. Наля си чаша кафе и отпи предпазливо от горещата напитка, докато вървеше по коридора към стаята.

— Откъде да започна? — измърмори под носа си, оглеждайки кутиите.

Отвори първата и порови в нея, търсейки непокътнат дневник или скицник с рисунки. Не откри нищо. Повечето от листовите бяха като откъснати от тетрадка или бележник. Върху тях бяха нахвърляни драсканици и скици. Имаше и няколко карикатури.

Къстър е имал зли, жестоки очи. Съмнявам се, че някой би му платил за карикатура. По-вероятно е да получи за нея белези и юмрук, забит в лицето.

Бръмченето на генератора внезапно спря. Входната врата се отвори и се затвори, а скърцането ѝ беше последвано от тропот на стъпки по стълбището, водещо към всекидневната.

Запита се дали Джей все още беше с подгизналата си тениска, или беше успял да я съблече.

Съсредоточи се, заповяда си строго. И не върху секса.

Миг по-късно чу пликането на душа. Мислите ѝ се отклониха и се завъртяха върху начина, по който най-вероятно изглеждаше Джей в момента — гол под струящата върху него гореща вода. После тръсна глава. Решително.

Съсредоточи се.

Никога не ѝ бе било толкова трудно.

В следващия кашон намери пейзажи и различни листове, най-често лични записки на Къстър, отнасящи се за картината, която беше замислил.

Страхотно.

Хората поглъщат подобни лични истории с лъжица. *Искрено се надявам някои от тези скици да съответстват на картините, собственост на Джей. И ако една от тях се окаже на „Пролет в Уайоминг“, ще танцувам гола в снега.*

Сама, прибави припряно. Без публика.

С поредния мислен шамар по блуждаещото си внимание, тя се наведе над третия кашон. Още записки и скици, които биха могли да са както безцелни драсканици, така и идеи за нови картини. Нямаше как да се разбере, освен ако някои от тях не съвпадаха със съществуващите творби.

— Искаш ли да си вземеш душ, преди да вечеряме? — попита Джей.

Сара успя да преглътне надигналия се писък. Бос той се движеше още по-безшумно.

— Душ? — попита безизразно, вперила поглед в краката му.

Никога не бе размишлявала върху стъпалата на мъжете по един или друг начин, но неговите изглеждаха силни и... годни за ядене.

— Може би първо ще хапна — отвърна, като отмести очи от пода и вдигна глава, за да го погледне. — Наистина съм много гладна.

— Тогава да вечеряме — каза Джей, щом тя се изправи от неудобната си поза над кашоните.

— Не храни големи надежди. С изключение на една, всички консерви се оказаха вегетарианско чили — предупреди го тя, като се протегна. — Хрумна ми да отскоча за Кинг Коуб, но вали прекалено силно.

— И аз си помислих същото. Вместо това реших да изкарам лудостта си върху дървата.

— Е, винаги бих могла да отворя консервата с телешко, която намерих в килера.

Той повдигна рамене.

— Не, благодаря. Джей Ди обичаше тази гадост, намазана върху препечена филия. Лично аз предпочитам задушени дреболии.

— Значи ставаме двама. Дядо ми ги наричаше ЛНП.

— Лайна на плоча?

Тя кимна, докато вървяха към кухнята.

— Някак си никога не ми е звучало привлекателно, затова продължавах да мажа филията си с обикновено фъстъчено масло.

Джей сложи тигана с чилито на масата и дръпна стола ѝ.

— Умно момиче.

Сара му отправи широка усмивка, после му сервира пълна чиния със сос. Той седна и я изчака да вземе вилицата си.

— Яж — подкани го тя. — Има достатъчно, така че не се притеснявам, че ще вземеш известна преднина.

Джей грабна приборите си, загреба от чилито и измърмори нещо подобно на „хम्म“.

— Това одобрение ли значи, или недоволство?

— Най-вкусното чили, което съм ял някога. Все пак можеше да му сложиш още подправки — отвърна ѝ закачливо.

Тя махна с ръка към солта и пипера, сложени на масата.

— Обслужвай се. Направих го леко пикантно, защото не знаех как го обичаш.

— Шегувам се.

— Аз пък не — заяви тя и си сложи допълнително черен и червен пипер.

Той пъкна вилицата си в нейното чили и повдигна вежди.

— Ако ни свършат дървата, винаги бихме могли да използваме твоя сос за отопление на къщата.

— В случай че изобщо остане.

През следващите десетина минути не се чуваше нищо друго, освен тропота на дъжда и от време на време потракването на приборите по тежките керамични съдове. Дебелите филии хляб изчезваха точно толкова бързо, колкото и чилито от масивния железен тиган.

Сара спря след втората порция. Той продължи, докато не видя дъното.

— Да направя ли още? — попита тя, загледана в празната му чиния.

— Не, благодаря. Пазя си място за пая. Инга прави най-хубавия... — Гласът му заглъхна. Дано проклетите убийци горят вечно в ада. — Беше невероятна сладкарка. Айвър се кълнеше, че би могла да угои дори дъска от оградата.

Сара постави ръка върху юмрука му и го погали леко. Пръстите му бавно се сплетоха с нейните.

— Още кафе с пая? — попита го тихо, но очите ѝ говореха, че ѝ се искаше да го прегърне и да прогони обзелата го тъга.

Той стисна топлата ѝ длан.

— Би било чудесно. Благодаря.

Сара неохотно отдръпна ръката си и стана от масата. Когато се протегна към празните чинии от вечерята, той вече ги събираше.

— Ще разчистя кухнята и ще слагам дърва в огъня, докато се къпеш — каза ѝ и се отправи към мивката. — На горния етаж има три бани. Можеш да си избереш. Но средната е точно над печката и е най-топла.

Тя откри нож за пай в едно от чекмеджетата и огледа златистата белтъчна глазура така, сякаш даваха награда за най-равно рязане.

— Коя е твоята спалня?

— Първата отляво.

Кимна и умело нарязва пая. Глазурата беше хрупкава, ароматът на лимон се носеше обещаващо, а коричката се ронеше под ножа.

— Не знам за дъската от оградата — каза тя, — но аз със сигурност щях да надебелея, ако такива десерти бяха част от живота

ми.

— Няколко килограма отгоре ще ти дойдат добре.

— И ми го казва мъж, който няма и грам тлъстина по себе си.

Поколеба се, но после не устоя на изкушението, прекара ръка по острието и обра всички лепкави трохи. Облиза пръста си, затвори очи и въздъхна с наслада.

— Още един такъв звук, и ще оближа нещо много повече от пръста ти — предупреди я той.

Очите ѝ мигновено се отвориха. Джей наблюдаваше устните и езика ѝ, докато почистваше пръстите си. На Сара ѝ се искаше да повтори движението отново и отново, за да види какво ще се случи. Тогава усети носещата се от нея миризма на лук, прах, пушек и почистващ боров препарат и реши, че има нужда от един душ.

Студен.

Той забеляза предизвикателството ѝ, след това и решението да не го дразни и да не го изпробва. И си каза, че така беше по-добре.

Но не го вярваше.

За да не я сграбчи веднага, извади две малки чинии от бюфета и ги сложи до пая.

Тя механично започна да сервира десерта, но се сети колко пъти бе прекарала облизания си пръст по острието на ножа. И тръгна към мивката.

— Няма нужда да го миеш заради мен — подхвърли той.

Погледна го отстрани и видя дяволска светлина в очите му. Доволна, че беше направила нещо, за да повдигне настроението му, вдигна ръка, наведе глава и се усмихна.

— Майка ми би припаднала.

— Но не е тук.

— Дръж се прилично.

— Държа се. Като мъж.

— Поне единият от нас трябва да бъде разумен — отбеляза тя.

— Защо?

— Нямам презервативи.

Джей се усмихна бавно.

— Аз имам.

По тялото ѝ плъзна топлина. Този мъж е истинска беля. Но бог ми е свидетел, че дойдох тук, за да се насладя на точно такава беля с

него.

Бъртън вече съсипа професионалната ми репутация, като ме обвини, че спя с клиент. Щом трябва да нося етикета, защо да не се порадвам на играта? Животът е кратък.

Просто никога не знаем колко кратък.

Сервира му десерта с измития прибор.

— Бих предпочел да има твоя вкус — подхвърли той.

— Ако няма да го ядеш, ще го изям аз.

— Може ли да наблюдавам?

Като клатеше глава и се смееше тихо, Сара сложи своето парче в чинията, докато Джей доливаше чашите им с кафе. Още с първата хапка тя изсумтя от задоволство.

— Като оргазъм — каза, без да се замисли.

Той я изгледа.

— Така си е — оправда се тя и вдигна чашата си. — За Инга, която е направила най-хубавия пай, който съм опитвала някога.

Джей се поколеба, после чукна своята чаша в нейната.

— За Инга. Бог да прости нея и Айвър.

15.

Сара лежеше в спалнята, намираща се срещу кухнята. Въпреки дългия, изтощителен ден, не можеше да заспи. Не беше заради кафето. Обикновено заспиваше с наполовина пълна чаша до леглото си. На сутринта го допиваше съвсем студено, докато си вареше ново. Партньорът ѝ Пайпър ѝ се караше много за този навик, докато накрая сам се отказа от опитите си да я накара да открие насладата от зеления чай.

В стъклото на прозореца се удари клон.

Тя мигновено приседна в леглото, потисна надигацията се вик и усети как сърцето ѝ заби тройно по-бързо.

Не беше кафето.

Беше страх.

Всеки път щом затвореше очи, под клепачите ѝ оживяваха сцени от изминалия ден — застаналият нащрек Скунк, скъсаният брезент, който не можеше да покрие локвите кръв, дебненето на осакатената пума, миризмата на смърт, толкова плътна, че можеше да я вкуси, стягащите се и отпускащи се мускули на Джей, изливащ гнева си върху дървата, шумоленето на тревата, утъпкана от хищник.

Кръв и смърт.

Не бъди такава хлапачка, каза си тя. Отново. Заспивай. Утре ще се сблъскаш с доста нови неща.

Насили се да остане в леглото. Но спокойствието беше непостижимо. В продължение на няколко минути се въртя в търсене на най-удобната поза, за да престане да мисли.

Чувствам се добре само когато върша нещо. Може би трябва да се откажа от опитите да заспя и да се заема със записките на Къстър.

Дъждът от скупчените от вятъра облаци се сипеше безразборно, без характерния си успокояващ ритъм. Ледените въздушни пориви блъскаха в стъклата клони, които издаваха звук, подобен на сподавен стон. И тя се изправи, преди да успее да се възпре.

О, по дяволите.

Отмятайки завивките, Сара стъпи върху под, който се оказа неочаквано топъл.

Джей беше прав. Да се спи над печката, е доста приятно. В случай че изобщо ти се спи.

Кое то не можеше да се каже за нея в момента.

Като се опитваше да се движи безшумно, за да не го събуди, тя покри тениската и бикините си с бархетната риза, която ухаеше на слънце, дъжд и на времето, преди да разбере, наистина да разбере, колко брутално можеше да бъде прекъснат животът.

Вратата на спалнята ѝ се отвори без скърцане. Боса тръгна на пръсти по коридора към стълбището. Почти беше отминала стаята на Джей, когато той застана на прага. Светлината обля тясното помещение.

— Не можеш да заспиш ли? — попита.

— Не започвай и ти е моите навици, свързани с кафето.

Погледът му се плъзна от ризата към голите ѝ бедра.

— Кафето ли? — повтори разсеяно. — По дяволите, върху теб тази обикновена бархетна риза изглежда като испанска дантела.

Тя огледа дрехата.

— Извинявай — каза след малко. — Не исках да те събудя. Тъкмо щях да направя... нещо. Лежането будна в леглото ме изнервя.

— Мен също.

Върху покрива с трясък се стовари клон. Сара потръпна.

— Ела тук, миличка — промълви той и я притегли в нежна прегръдка. — Денят беше ужасен.

С дълбока, накъсана въздишка тя се предаде на ласката му и остави топлината му да я обгърне.

— По-горещ си от печката — прошепна и потърка лицето си в меките косми, покриващи горната част на гърдите му. — И гъделичкаш повече.

Мускулите му се раздвижиха под бузата ѝ от беззвучен смях.

— Потъркай се по-силно — усмихна се той. — Така няма да те гъделичка.

— Не се оплаквам. — Пое си дълбоко дъх и почти се отпусна в ръцете му. — Миришеш на пушек.

Пръстите му се заровиха в разрошената ѝ коса.

— Значи, не съм се изкъпал както трябва.

Последва тих смях.

— Съвсем чист си. Просто няма как да поддържаш огъня в печката, без да попиеш мириса на огъня и дървата. Харесва ми.

— Прикрива миризмата на смазката за оръжие.

Усети как тя застина и се прокле за непредпазливия си език. Дланите му се плъзнаха по главата и стегнатия ѝ гръбнак. Постепенно тялото ѝ се отпусна отново.

— А ти сигурно си мила косата си — отбеляза той. — Ухае на лавандула.

— И на пушек, защото я суших на печката.

— Май имаш слабост към миризмата му.

— Когато идва от теб, да. Но върху мен не толкова.

Стояха притиснати един към друг, докато тишината ги обгръщаше в своята си прегръдка. Накрая Сара потри бузата си в него и вдъхна дълбоко аромата му, преди да отпусне ръце.

— Сигурно ти е студено — каза тя. На нея поне ѝ беше навсякъде, където тялото ѝ не се допираше до неговото.

В интимния сумрак на коридора пръстите му — изключително топли, повдигнаха брадичката ѝ така, че да го погледне в очите.

— Не си свикнала на дни като днешния, нали?

— А ти?

— Всъщност не. Просто вече не ме изненадват. Ела, време е да си лягаме. И нищо повече. Само ми позволи да те прегръщам, докато се успокоиш и успееш да заспиш. Мислиш ли, че можеш да ми се довериш?

— На теб, да. Но не и на себе си.

Той наведе леко глава и я погледна.

— О, няма да ти се нахвърля — успокой го мрачно, — но да лежа свита до теб, звучи прекалено приятно. Мечтая за това от месеци. Затова дойдох в Уайоминг, вместо да се върна в Сан Франциско. Искях да видя лично дали всичко останало у теб съответства на гласа ти. Оказа се, че да. Уау, даже повече. Пак се разприказвах много. Накарай ме да млъкна, Джей.

Той бавно допря устните си до нейните, за да ѝ даде възможност да размисли. Но тя го посрещна без колебание, споделяйки сладката топлина на устните си, като докосваше върха на езика му със своя и се

опиваше от вкуса му толкова, колкото и той от нейния. Част от напрежението, за което дори не беше подозирала, започна да я напуска. Тялото ѝ се отпусна върху него и внезапно се оказа толкова близо, че помежду им не можеше да мине дори горещият ѝ дъх. Вкопчиха се един в друг, залюляха се леко и оставиха грозотата на убийството да изчезне, докато останаха само един мъж и една жена, потопени в сложната топлина на живота.

Целувката се промени толкова неочаквано, колкото беше започнала. Деликатното докосване премина в дълбоко проучване, в чувствен дуел без губеци. Ръцете му се стегнаха и я притискаха все по-плътно, докато накрая никой не можеше да диша без другия. Хапеше устните ѝ, настоявайки за повече. Ноктите ѝ се впиха в мускулестите му рамене при отчаяните ѝ опити да се плъзне нагоре по тялото му и да се вмъкне под кожата му. Изпитваше непреодолима нужда да го направи.

Той я повдигна и я нагласи така, че да може да почувства колко споделена беше страстта ѝ. Когато усети силата на възбудата му, жената издаде звук на одобрение и... мимолетно колебание.

— В Уайоминг, изглежда, всичко е доста голямо — отбеляза с нисък, дрезгав глас. — Имаш ли разрешение за това оръжие, войнико?

Смехът му прозвуча почти като стон.

— О, да. А ти?

— Имам известни съмнения — отвърна тя полу на шега, полусериозно.

— Значи, ще си паснем — каза Джей и отново захапа устната ѝ. — Направо умирам, като си помисля колко горещо ще бъде.

Сара изпусна накъсана въздишка и тихо се засмя.

— Стига да не очакваш фойерверки, всичко ще бъде наред.

Джей бавно я пусна, докато краката ѝ отново докоснаха пода.

— Определено няма да минем без фойерверки — прошепна.

— Е, аз съм на средно ниво. За разлика от теб. Искам да кажа, че обичам секса като всяка нормална жена, но не съм в състояние да накарам света да се тресе от...

Думите ѝ бяха прекъснати от проникващия му език и ръцете, галещи гърба и талията ѝ. Докосването се плъзна под бельото ѝ, докато върховете на пръстите му потънаха в нея и я разтвориха, карайки я да

нададе изненадан вик и да потръпне от преминалото като мълния през тялото ѝ удоволствие. Горещият ѝ отклик разтърси и двамата.

— Средно ниво, а? — засмя се той. — Скъпа, нямам търпение да прекарам една средна нощ с теб.

Без предупреждение изви едната си ръка отпред и проникна с дългия си пръст в нея.

— Влажно — отбеляза грубо. — Меко. И толкова... дяволски... горещо.

Раздвижи длан, навлизайки все по-дълбоко. Тя се задъха отново и се стегна около сладното проникване. Предразполагащите импулси на оргазма ѝ накараха и двамата да изстенат.

— Искам да оплискаш с мляко члена ми така, когато си готова — прошепна ѝ дрезгаво. — Няма да се получи от първия път, защото не знаеш колко хубаво ще бъде, а пък аз прекалено дълго имах само ръката си за компания. Но ще стане, Сара. Обещавам ти.

Дланта му отново се раздвижи и внезапно пръстите в нея се оказаха два. Тя с изумление установи, че изпитва неимоверно удоволствие да ги усеща как се извиват, проучват я и се разтварят като ножица, докато въздухът около тях се изпълни с омайващия мускус на страстта ѝ. Тялото ѝ се изви като дъга, позволявайки им да проникнат още по-дълбоко.

Мъжът изстена през стиснати зъби.

— Мога да го направя още тук, веднага, и да те накарам да крещиш от удоволствие. Бог ми е свидетел, че го искам. Всъщност бих направил всичко, за да ти осигуря освобождението, за което тръпнеш. Но си нямам доверие, че ще успея да се въздържа да не разтворя тези пълни копринени устни и да се възползвам от тях, докато не си готова.

— Направи го — насърчи го тя задъхано.

— Не съм си сложил презерватив.

Сара недоволно го ухапа по рамото.

— Господи, тази нощ ще предизвикаме истински пожар — каза ѝ сурово.

С бързи движения Джей я обърна, вдигна я и я притисна към гърдите си. Тя изпусна рязко въздух, несвикнала да се отнасят с нея като с дете. Преди да усети, вече лежеше по гръб на леглото му и го гледаше с широко отворени от изненада очи.

— Прекалено рано ли е? — попита я той.

— Никой не ме е носил на ръце, откакто... всъщност никога.

— Ще трябва да те направя част от редовната ми тренировка. — Усмихна се почти яростно. — Със сигурност ще бъде по-забавно от обичайната практика.

Наблюдаваше го как отвори чекмеджето на страничната маса, извади няколко презерватива и ги хвърли върху дървената повърхност. Посегна да вземе един само за да го накара да улови ръката ѝ, да я целуне силно, после усети зъбите му.

— Още не — каза ѝ, загледан в красивите ѝ, тъмни очи. — Има едно дребно нещо, познато като любовна игра. Искам да те съблека, да те галя, да усетя как зърната ти се втвърдяват под езика ми.

Сара усети стягане в гърдите си и болезнена страст, която я разтърси.

— А пък аз нямам търпение да проуча всеки сантиметър от тялото ти с ръце, зъби и устни — прошепна тя, учудена от желанието си да опита вкуса му. — Това е нещо съвсем ново за мен.

Той почувства вътрешен трепет, който усили възбудата му. Когато посегна да разкопчае бархетната ѝ риза, пръстите му трепереха. Фактът, че жената открито се възхищаваше от тялото му, в това число и от втвърдената плът, напиреща нетърпеливо изпод слиповете, не помагаше. В следващия момент усети ръката ѝ да гали гладката кожа и да попива топлите капки, изплъзнали се от контрола му. Обзета от любопитство, тя облиза върха на пръстите си.

— Не само за теб това е нещо ново — процеди през зъби Джей. — Аз съм на път да се изложя като тийнейджър.

Сигурно и Ева се бе усмихвала така.

— Тогава няма да ти кажа колко ми харесва вкусът ти.

— А ме излъга, че си на средно ниво. Мили боже. — Стисна зъби, за да възвърне самоконтрола си, който винаги бе приемал за даденост. — Цял живот чаках жена на средно ниво като теб. — Пое си дълбоко въздух и преброи до десет. Бавно. — Обичаш ли да шиеш копчета?

Тя примигна.

— Не особено.

— В такъв случай по-добре сама си разкопчай ризата. Готов съм да разкъсам всичко, което носиш по себе си. Със зъби.

Жената погледна пламналите му от страст скули и стегнатите черти на лицето му, станали по-сурови от трудно извоювания самоконтрол. Неохотно отдръпна ръце от него и се зае да се съблича.

— Махни всичко — нареди той. — И тениската.

Без да си даде време да се смути, тя се протегна назад, сграбчи дрехите и ги смъкна през главата си с едно-единствено движение.

— Обичаш да се разпореждаш, а... — подхвана, но млъкна, забелязала искреното възхищение в погледа му.

— Съвършена — дрезгаво каза Джей.

— Едва ли — възрази тя.

— За мен си идеална.

Наведе се и улови едното втвърдено зърно с устни. Само след няколко секунди тя забрави за несъвършенствата на тялото си и започна да се извива бавно под устните, които я подлудяваха. Другите мъже просто прилежно я бяха разтривали по пътя към секса, а бързината им подсказваше, че онова, което всъщност искаха, се намираще между краката ѝ. И между техните.

Но Джей не беше като тях. Той бързо откри какво я кара да стене и да се гърчи в безмълвна молба за още. И го използва, докато я доведе до такъв екстаз, че дори не усети как бельото ѝ се свлече по тръпнещите бедра. Жадните му пръсти я разтвориха, извиваха се с нейния ритъм и я издигаха все по-високо и по-високо, наслаждавайки се на сладните ѝ стонове. Палецът му кръжеше по хлъзгавите гънки в търсене на втвърдената пъпка, появила се сред мекотата ѝ. Първо нежно, а после все по-настойчиво разтъркваше плътта, доставяше ѝ удоволствие, играеше си с нея, но преди всичко отбягваше натиска, за който тя го молеше с всяко накъсано вдишване.

— Дразниш ме — прошепна, почти останала без дъх.

— Да — процеди през стиснати зъби той. — Нещо у теб събужда дявола в мен.

— Така ли го наричаш? — Ръката ѝ се обви около члена му и го притисна леко.

— О, Господи — изстена мъжът. Пот обля тялото му от челото до пръстите на краката. — Милост, миличка.

— Защо?

— Презервативът — напомни задъхано. Прегърна я, настани я върху себе си и разтвори бедрата ѝ с длани. — На масата. Моите ръце

са заети.

Миг по-късно устните му също.

Тя почти не различи думите. Комбинираната атака на езика, пръстите и извиващото се мъжко тяло я поразиха. Разтърси я яростен екстаз. Въпреки нестихващите тръпки на удоволствие, успя да разкъса фолиото и пхна презерватива в ръката на Джей.

Той го сложи за рекордно кратко време. Претърколи я по гръб, вдигна коленете ѝ на раменете си и потъна в пулсиращата сърцевина. Стегна мускулите си, борейки се срещу собственото си освобождаване, с желание за нещо повече от няколко тласъка по пътя към оргазма.

Но получи именно това, преди да бе успял да нареди на тялото си да отложи върховния момент. Вече беше чакал цял живот жена като Сара. Влезе в нея веднъж, втори път, трети път и тогава удоволствието го заля с такава сила, че започна да трепери. С вик, който не беше нищо друго, освен името ѝ, се изпразни дълбоко в нея.

Когато най-после възвърна способността си да се движи, той се насили да се отдръпне. Коридорът към банята му се стори студен след нейната топлина. Бързо се освободи от презерватива и тръгна обратно към стаята, без да знае дали трябва да се присмее, или да изругае начина, по който му се беше описала.

— Средно ниво — каза, като се върна до леглото.

Тя отвори очи за секунда, после отново ги затвори и се предаде на обзелия я унес.

— Нямах предвид теб — измърмори сънливо. — По дяволите, някой трябва да излее от бронз члена ти и да... — Отвори рязко очи и ужасено притисна ръка към устата си.

Джей се засмя с нисък, доволен, мъжки смях.

— Да го излее от бронз, а? Обзалагам се, че това доста ще зарадва някого.

Сара изстена.

— Ако имах сили, щях да се изчервя.

— По-добре ги пази — посъветва я той.

— За какво?

— Сега идва твоят ред.

Дългите мигли отново се повдигнаха.

— Моят ред мина. При това много, много добре.

— Кой е казал, че имаш право само на един път?

Когато зората погали нежно с върха на пръстите си Джей, той лежеше по корем, обърнал глава към средата на тясното легло.

Не, не зората. Сара.

Отвори очи и се изви под ръката, която се плъзгаше бавно надолу по гръбнака му, изучаваше го чувствено, галеше всеки прешлен.

— Всички ли са на мястото си? — попита със сънлив глас, пълен с желание.

— Двайсет и втори... двайсет и трети... двайсет и четвърти — мърмореше тя. — Дотук добре. Останалите девет се броят по-трудно, въпреки разтворените завеси и струящата слънчева светлина. Те са слети в два раздела — твоите прешлени, а не на пердетата. Пет са в долната част на гърба — обясни, като усили натиска, — а другите четири — по-ниско, в опасната кост. Понякога най-добре се усещат с опипване.

Джей се напрегна, когато пръстите ѝ се плъзнаха по-надолу.

— Всички трийсет и три са налице, надлежно преброени — заяви тя. — Плюс два, о, да, два чудесни тестиса, наричани още топки. — Масажира ги леко, докато се възхищаваше на начина, по който тялото му се стягаше в ясно открояващи се мускули. — И накрая, но наистина не на последно място, един пенис, който, както вече отбелязахме, е достоен да бъде излят от бронз като произведение на изкуството.

— Не искам да знам колко ребра имам — предупреди я той, като повдигаше и отпускаше бедрата си под натиска на дланта ѝ.

— Гъдел ли имаш?

— А ти?

— Добре. Без ребрата.

Завъртя се настрани, за да ѝ бъде по-лесно да го гали, а на него — да докосва и дразни гърдите ѝ.

— Бих могъл да свикна да се будя до теб сутрин — каза накрая, доволен от предизвиканото от ласките му втвърдяване на зърната ѝ.

— Същото се отнася и за мен. Ще ти се насладя максимално, преди да се прибера у дома.

Пръстите му застинаха, после продължиха да следват формите ѝ.

— Кога смяташ да се връщаш?

— Мисля за това, откакто се събудих — призна тя.

— И? — Завъртя нежно едното зърно и чу как дъхът ѝ секна.

— Струва ми се, че картините на Къстър ще изпъкнат повече в Джаксън. Там има сериозно движение на хора, които ще бъдат привлечени от тях, а и могат да си позволят да ги купят. Естествено, няма да продаваме. Просто ще напомним интереса им преди датата на бъдещия търг. Точно срещу Парка на еленовите рога едно помещение се дава под наем и...

— Парка на еленовите рога?

— Известно място в центъра на града, на входовете на което има арки от еленови рога.

Той се усмихна.

— Парк на еленовите рога. Харесва ми. Значи, там има свободна зала?

— Да. Ако я наемеш, да кажем, за шест месеца, бих могла да устроя изложба с най-хубавите картини на Къстър. Знам, че е много трудно да се наеме първокачествена търговска площ за такъв кратък срок, но все пак може да се стигне до някакво споразумение.

— Няма проблеми. Ако говорим за едно и също място отвърна той, като плъзна пръсти между краката ѝ, — сградата е собственост на Върмилиън. Някога беше галерия за модерно изкуство.

— Много удобно — каза Сара задъхано.

— Много. — Пръстите му проникнаха в нея. — Господи, обичам да те усещам.

— От теб се очакваше делови разговор.

— Аз съм мултифункционален. — Вдигна краката ѝ около ханша си и я разтвори за свое удоволствие. И за нейно. — Така че смятай помещението за наето. И после?

— Познавам две от най-добрите експерти и... — Потръпна леко. — ... реставраторки на запад от Мисисипи. Те... — Гласът ѝ секна. — Не мога да мисля, когато правиш така.

— Така?

С лъскави от страстта ѝ пръсти той дразнеше клитора ѝ.

— Да.

Течната топлина на отклика ѝ навлажни ръката му.

— Просто исках да съм сигурен. — Плъзна длан по-нагоре към тъмните му косъмчета и започна да ги подръпва леко. — Ще ги почистят, ще ги възстановят и вероятно ще ги сложат в рамки?

Искаше ѝ се да го плесне. Дяволският пламък в очите му ѝ подсказваше, че той знае много добре как се чувства тя. И нарочно проследи с нокът дебелината вена на члена му.

— Да, ще ги сложат в рамки. Много е важно картините да бъдат показани по начин, заявяващ, че... — Стисна леко ръката си. — ... са на музейно ниво.

Дланта му се премести само толкова, колкото да пъхне средния си пръст дълбоко в нея.

— На музейно ниво, естествено. Колко време ще отнеме това?

Тя наблюдаваше как пръстите ѝ си играят с широката глава на пениса му.

— Колкото е необходимо. — Ръцете ѝ се обвиха около топлите, тежки тестиси. — Качеството не може да се претупа набързо.

Лекото стискане на дланите ѝ накара тялото му да се извие.

— Какво следва после? — попита.

— Зависи от успеха на филма. — Ръката ѝ се плъзна нагоре, пръстите нетърпеливо се обвиха около члена му. — Докато творбите на Къстър се излъскат и полират, вече ще е предизвикал доста шум.

Джей затвори очи, наслаждавайки се на женското докосване, което караше тялото му да тръпне.

— Шумът е хубаво нещо — успя да изрече. — Наистина много хубаво.

Палецът ѝ се притисна към върха, завъртя го и предизвика бликване на влага.

— Дотогава ще съм получила снимките за каталог или за книга. Но двете ще е по-добре.

— Чудесна идея — отвърна той, плъзгайки мокрите си пръсти нагоре и надолу по втвърдения нетърпелив клитор. — Двете едновременно.

— Бих могла да свърша доста работа оттук — заяви тя, като се наведе да изпробва с език онова, което галеше палецът ѝ. — Атмосферата е... — Облиза устни. — ... невероятна. Така че ще снова напред-назад.

Той се протегна за презерватив.

— Напред-назад е добре. И аз мога да го правя.

Сара взе кондома и му го сложи с досадно търпение.

— Сигурен ли си?

— О, да.

Намести се върху нея и проникна бавно и дълбоко. Отдръпна се по същия начин. И отново влезе. И се отдръпна.

— Невероятно — прошепна тя, останала без дъх.

— Разбира се, има повече от един начин да се лети. — Джей се обърна по гръб, повличайки я със себе си.

Сара седна върху него и го прие дълбоко, охотно.

— Полет, езда. И двете вършат работа.

— Тогава ме язди — каза той и улови зърната й. — Язди ме яко.

Тя стегна крака около него и започна да се повдига и да се спуска, докато повече нямаше сили. Завъртя ханша си в търсене на идеалната поза, застина, пак се повдигна, отпусна се, изви се...

И накрая го отведе до дивата и сладка забрава, за която и двамата копнееха.

16.

Шум от далечен мотор на хеликоптер изтръгна Джей от чувственото му спокойствие и го накара да скочи от леглото.

— Какво става? — обади се сънливо Сара.

— Идва хеликоптер.

Без да си прави труда да си сложи бельото, той нахлузи дънките. Автоматично пъхна пистолета в колана на кръста си. Следваха ботушите, после набързо измъкнатата от чекмеджето на скрина черна тениска.

— Ами кравите? — попита тя, като трескаво се опитваше да разplete дрехите, захвърлени небрежно на пода предишната вечер.

— Ще изпратя Лайтфут да помогне на Скунк. Кучетата ще ги съберат в края на пасището, далече от машината. Не за първи път виждат металната птица. Знаят какво да правят.

И беше до вратата, преди Сара да успее да облече тениската си.

— Къде отиваш? — подвикна след него.

— Да взема пушката. Ако са някакви тъпи „туристи“, ще им предложи нещо, за което да говорят, когато се приберат у дома.

— Ами ако...? — Гласът ѝ заглъхна.

Мисълта, че убийците се връщат, беше ужасяваща.

Думите му долетяха отчетливо откъм коридора:

— Ще бъда истински късметлия да видя тези задници над цевта на пушката.

Шумът от двигателите приближаваше.

— Късметлия — измърмори на себе си тя. — Боже мой.

Докато закопчаваше бархетната риза, чу пронизителното изсвирване на Джей, с което даваше нови нареждания на кучетата. Когато изтича в своята стая, за да obuе дънките си, грохотът на хеликоптера вече тресеше цялата къща. Нахлузи чорапите, пъхна крака в туристическите обувки и се втурна надолу по стълбите.

Джей беше в килера и пъхаше кутиите с патрони от кожените торби в джобовете си.

— Какво искаш да направя? — попита го Сара.

— Кафе.

— Моля? — Съдейки по мрачното изражение на лицето му, беше очаквала множество различни нареждания, но най-малко да вари кафе.

— Кафе.

— Кафе — повтори тя. — Точно така.

Автоматично нагласи печката, събра въглените на купчина, добави подпалки и изчака да се запалят, преди да хвърли по-голямо дърво.

От усилващия се рев на хеликоптера ѝ се искаше да се разкрещи. Вместо това сложи вода да заври и зареди кафеварката.

— Стой вътре, докато ти кажа — заповяда Джей.

Наистина беше заповед. Не можеше да се сбърка с учтива молба. Другият Джей вземаше надмощие.

Беше захлопнал вратата, преди да успее да му отговори.

Навън беше свежо, чисто и прекалено красиво за зловещия грохот на машината, кръжаща над Рибарското селище. Той изчака под дърветата, които го скриваха, но в същото време му даваха възможност да огледа възможните места за кацане. Хеликоптерът все още не се виждаше.

Белият „Бел 429“ най-после се появи. Върху корпуса му с едри черни букви беше изписано „ОКРЪГ ДЖАКСЪН“. Спусна се бавно, като дете, скачащо за първи път в басейн. Пръст и борови иглички се разхвърчаха зад плевнята на около стотина метра от пасището.

Джей се отпусна малко. Съмняваше се, че убийците биха се съобразили с добитъка. За всеки случай извади бинокъла изпод якето и го насочи към хеликоптера. И веднага разпозна шериф Куки.

Другият до него беше Бъртън Върмилиън.

По дяволите. Настроението ми вече се развали, помисли си Джей. Но не трябва да си го изкарвам на брат ми само защото се е озовал тук в неподходящ момент.

Беше се наслаждавал на усамотението си със Сара. Знаеше, че все някога това щеше да свърши, но не мислеше, че ще е толкова скоро.

Като ругаеше тихо, той се върна в къщата и извика:

— Шериф Куки е. Излез, ако искаш.

— Искам — отчетливо заяви тя.

Миг по-късно се появи на прага и бързо закопча якето, за да се предпази от утринния хлад.

Джей я привлече в прегръдките си и я целуна.

— Имах други планове за останалата част от деня — каза, когато най-после вдигна глава.

— Аз също. — Захапа го леко за наболата с твърди косми брадичка. — Като например да опитам вкуса на тази шкурка.

Той разтърка лицето си.

— Ти си виновна. Аз си спях най-невинно...

— Съвсем гол — прекъсна го Сара.

— ... и следващото нещо, което помня, е поквареното ти отношение към мен. — Усмивката му стана по-широка, после угасна. — Не исках да свърши така неочаквано.

— И аз. Но се случи и колкото по-бързо приключим с това, толкова по-скоро ще можем да се заемем с другите неща.

Сините очи я изгледаха напрегнато.

— Имам цял списък.

— Хмм... Аз също.

— Нямам търпение да ги сравним.

Заедно се отправиха към хеликоптера, чийто двигател затихваше до лениво въртене: пляс, пляс, пляс. Застанаха толкова близо, че можеха да чуват забавящите се обороти, но и достатъчно далече, за да се предпазят от разхвърчалите се от перката отломки.

Първи слезе шериф Куки с ясно очертан под разкопчаната куртка корем. Заместникът скочи след него, последван веднага от друг мъж, облечен в чисто нови дънки и кремаво яке. Косата му хвърляше рубинени отблясъци на светлината.

— Бъртън — подхвърли тя.

Джей не отговори. Просто тръгна към тях, повличайки я след себе си.

— Шерифе, Бъртън — каза, сякаш беше най-естественото нещо на света всички да се появят заедно.

Брат му кимна, без да извади ръце от джобовете си.

— Добро утро, Джей. Как си? — Куки стисна силно дланта му. — Винаги е тежко да изгубиш хора, които си познавал цял живот. Убийството го прави още по-трудно.

— Виждал съм и по-лоши неща — отбеляза Джей. — А Сара се оказа истински войник.

Полицаят кимна към нея.

— Браво на вас. Последното нещо, от което имам нужда сега, е някой цивилен да оплеска местопрестъплението с повръщано.

Докато говореше, направи знак на останалите мъже да слязат. Първите двама се оказаха новонаетите работници в ранчото на Върмилиън. Третият беше криминалист.

Уилетс кимна към Джей.

— Здравсти, шефе. Руби и аз ще се заемем с тях — каза и посочи към животните. — Ти се погрижи за другото.

— Радвам се да ви видя и двамата отново на крака — отвърна Джей. — Наричаме го ритуала на Пени. Предупреждаваме всички, но въпреки това не им се разминава.

Момчето се усмихна смутено.

Руби също.

— Мислех, че чичо ми има най-добрата пиячка, която може да се намери на Запад. По дяволите, никога не съм бъркал.

— Ако виждаш повече от трийсет и пет глави добитък — сухо го срязва Джей, — качвай се обратно на хеликоптера и изчезвай.

— Със зрението ми всичко е наред — заяви младежът.

— И с моето — обади се другият.

— Добре. Който язди Джезабел, да внимава, да не премине потока. Другият, с Ембъл, трябва да е постоянно нащрек. — Щом работниците тръгнаха към стадото, се обърна към брат си: — Ти пък какво искаш?

— Имам право да съм тук — отговори Бъртън.

— Няма спор. Питам трябва ли ти нещо.

По-младият наклони глава.

— Дойдох просто... просто да засвидетелствам почитта си.

Джей сложи ръка на рамото на природения си брат и го стисна леко.

— Телата им са в стария склад зад навеса за лодки, покрити с брезент.

— Ще ти бъдем благодарни, ако изчакаш, докато приключим — каза шерифът. — Дейвис няма да се бави много.

Следователят кимна и пъхна дъвка в устата си.

Куки отново се обърна към Джей:

— Бих искал да дойдеш и ти. Ще ми опишеш подробно какво си заварил, преди да завали.

Той кимна:

— Трябва да призная, че не очаквах хеликоптер, въпреки че дъждът съсипа напълно пътя.

— Бъртън настоя. Той плаща — обясни Куки. — Заместникът ще вдигне телата и ще ги откара с камион в моргата.

— Погледна часовника си. — След около приблизително два часа. Всичко зависи от това колко ще е разкалян обратният път. Дейвис ще се върне с него, ако не свърши преди нас.

— Точно както бях разчел цялата операция, като се изключи хеликоптерът — отбеляза Джей.

Сара сведе очи към ботушите, за да прикрие усмивката си. Също като нея, той все още беше ядосан, че им бяха отнели от времето, което можеха да прекарат заедно сами.

Куки погледна Бъртън:

— Ами, тъй като няма хора в риск, окръгът не може да поеме разходите, но брат ти, бог да го благослови, заяви, че ранчото на Върмилиън ще плати горивото и надницата на пилота.

Джей повдигна вежди. Когато шерифът благославяше някого, това не беше комплимент. Очевидно Бърти му беше опънал нервите.

— Тази земя е колкото твоя, толкова и моя — заяви раздражено Бъртън. — По дяволите, част от Рибарското селище дори се пада в парцела ми.

Джей посочи към вече напълно притихналата машина.

— Имотът е общ — съгласи се той, — но хеликоптерът беше излишно разхищение. Не е като да има горещи следи, които да насочат разследването.

— Но нямаше как да го знам, нали? Никой не си направи труда да ме уведоми. Като че ли съм невидим или нещо такова.

Сара стоеше достатъчно близо, за да усети как Джей се напрегна. Последното нещо, от което имаше нужда в момента, беше безполезна семейна разправия. Но каквото и да кажеше, само щеше да усложни ситуацията, затова реши да си държи езика зад зъбите.

Но беше трудно.

Защо ниските мъже винаги заемат защитна позиция? Независимо дали са хетеро, гейове, или още не са се определили, тя винаги работи срещу тях. Ако не се стараеха толкова, хората нямаше да обръщат внимание на височината им или липсата ѝ.

Бъди справедлива, скастри се тя. Какъвто и да беше ръстът на Бъртън, с Джей трудно се излиза на глава.

Особено в леглото.

Прехапа устни с надеждата, че никой не беше прочел мислите ѝ и не беше забелязал усмивката, която не успяваше да потисне въпреки усилията си. Дори цял ден, прекаран в SPA център, не би могъл да я накара да се чувства толкова чиста, ведра и въодушевена.

Джей се обърна към дребния следовател, понесъл пълен кашон с вещи от мястото на престъплението:

— Следите вече трудно ще се проследят. Наложил се да предпазя склада от набезите на мечки и да проверя инвентара.

Мъжът повдигна рамене и кимна. Дъвчеше силно миришеща ментова дъвка.

— От първоначалния оглед може да се направят някои заключения. Причината за смъртта не е кой знае каква загадка.

— Причината — може би. Останалото обаче повдига доста въпроси — обади се Дейвис, премятайки дъвката в устата си.

— Така че внимавай, Джей — намеси се и Бъртън.

Сара се запита как някой би приел насериозно мъж, облечен в нови дънки, безупречно чисто кремаво яке и копринена риза. В Сан Франциско никой не би си направил труда да го погледне втори път. Но до там имаше доста път по море.

— Просто се опитам да уредя нещата — продължи той.

— Следващия път ме попитай — сръза го брат му с неутрален тон. — Така ще си спестим значителни разходи.

— Парите не са мой проблем. Трябваше да разбере какво става.

— Можеше да използваш радиостанцията. Защото именно парите създават или съсипват бизнеса. А ранчото е точно това — бизнес.

— Една четвърт от който е моя — изстреля Бъртън.

— Не го оспорвам. Радвам се, че проявяваш интерес.

Брат му отклони поглед.

— Трябваше да направя нещо. Инга, Айвър, Рибарското селище... Независимо какво се случи по-късно, имам хубави спомени.

Джей го прегърна с една ръка.

— Трудно е, когато животът се промени толкова внезапно. Чудесно е, че си тук. Така ще свършим всичко по-бързо.

— Помня това място, знаеш ли? След толкова приятни лета неочаквано научавам, че са убити... — Сълзи овлажниха ресниците му. — Кой би направил такова нещо?

— Ще открия — обеща Джей.

Брат му го изгледа стреснато.

Куки се обърна рязко към него, но не каза нищо. Той знаеше истината: всеки един от убийците от Рибарското селище имаше отворено студено досие^[1]. Ако се случеше друго подобно престъпление, щяха да се отпуснат пари за сформиране на работна група. Ако не... не.

Но Джей Върмилиън нямаше да спре, преди да получи всички отговори. Те не можеха да върнат мъртвите, но щяха да утешат живите.

Шерифът погледна пилота на хеликоптера.

— Тук ли ще изчакаш, или в къщата?

— Предпочитам тук — отговори жената, като свали шлема и разтърси добре поддържаната си кестенява коса. — Имам си кафе и книга.

Джей тихо прошепна на Сара:

— Искаш ли да дойдеш с нас?

— Четирима възрастни и два трупа са прекалено много за толкова тясно пространство. По-добре да прегледам записките.

— Какви записки? — поинтересува се Бъртън.

— Намерих няколко кутии със стари книжа, датиращи отпреди смъртта на майка ми — отговори Джей, преди Сара да успее да отвори уста. — Помолих я да се порови из тях и да прецени дали са достатъчни за възстановяване на фамилната ни история.

„Така ли?“, каза си мислено тя.

Но не издаде изненадата си, а само кимна и се обърна настрани, за да не го изпепели с поглед.

— Преди идването на Лиза? — продължи да настоява Бъртън.

— Да.

— Както и да е. — Обърна се към шерифа: — Да се захващаме.

Куки изгледа по-големия брат отстрани, но каза само:

— Дейвис, имаш ли всичко необходимо.

— Да, сър.

Полицаят се заговори с Джей, докато вървяха към езерото.

— Казваш, че двамата сте били още на път, когато е извършено убийството?

— Така мисля, освен ако Дейвис не установи нещо друго.

Веднага щом тримата мъже се отдалечиха достатъчно, Бъртън се обърна към Сара:

— Ако се надяваш да издоиш част от парите на ранчото с някаква измислена семейна история, по-добре се откажи. Аз няма да позволя...

— Три четвърти са повече от една четвърт по всяко време — прекъсна го тя с леден тон.

— Чуй ме...

— Аз не те харесвам — срязва го тя отново. — И ти не ме харесваш. Научи се да живееш с този факт. — Извърна се рязко и тръгна към къщата.

— Кучка — изсъска той.

— Ще ти е от полза да не го забравяш.

Лицето му стана тъмночервено, докато наблюдаваше стройния гръб и женствената ѝ походка. После забърза след останалите.

— ... обядвахме по пътя и пристигнахме тук късно следобед — разказваше Джей, когато ги настигна.

— Трябва ти часовник — изсумтя Куки.

— Първото нещо, което направих, след като напуснах армията, беше да се отърва от него.

— Щастлив кучи син. И така, какво стана, след като се погрижи за живата стока?

— Отне ми известно време да стигна до навеса за лодки. Първо трябваше да разчистя останалите пристройки.

— Нещо наведе ли те на мисълта, че има някакъв проблем? — попита шерифът.

— Какво имаш предвид с това „да разчистиш останалите пристройки“? — намеси се Бъртън.

— Да се уверя, че всичко е наред — отговори брат му.

— Знам какво означава — каза нетърпеливо другият, — но защо? Нещо особено ли забеляза?

— Като изключим, че не можах да се свържа с тях по радиото и не бях посрещнат както обикновено, нищо друго не събуди съмнение.

— О — каза Бъртън. — Да. Не съм свикнал с такива гадости.

— Че кой е? — тросна се шерифът. — А сега млъквай. Аз задавам въпросите тук. — И се обърна към по-големия: — Откри ли нещо при огледа?

Джей спря до вратата, която беше по-нова от всичко останало в постройката.

— В къщата им вечерята беше на печката — отвърна той. — Може да е била от предишната вечер, но беше все още топла, а по телата нямаше признаци на подуване.

Брат му изкриви лице в гримаса.

— Отвратително.

Куки го изгледа нетърпеливо:

— Убийствата никога не са красиви. Остани отвън. Не искам хората ми да чистят след теб.

— Това е моя собственост и аз ще...

— Преди да сте прекарвали достатъчно време вътре — прекъсна ги Джей, като махна с ръка към навеса с инструменти, — преместих няколко кашона от малката стая в убежището на Айвър. Не бях сигурен, че колибата няма да се наводни при по-силна буря, а в тях има важни семейни документи.

— Много нескопосан начин да се съхраняват ценни неща — отбеляза Куки.

— Джей Ди не се интересуваше особено от историята. За разлика от мен.

— Това е загуба на време — измърмори под носа си Бъртън.

Шерифът или не го чу, или не обърна внимание на думите му. Почука с ботуша си по рамката на вратата и каза на Джей:

— Не мога да те обвиня, че си съхранил историята на рода си, но това е местопрестъпление. Не вземай нищо друго, преди Дейвис да приключи.

Другият кимна.

— Поемете си няколко пъти дълбоко дъх — предупреди той, докато слагаше ръкавиците си, за да отключи катинара. — Вътре

въздухът не е много свеж.

За момент изпробва тежестта на желязната ключалка, висяща на скобите. Споходи го тежък спомен. Тя беше заключена и тогава, когато за първи път беше дошъл в навеса за инструменти.

— Проверих дали няма следи от взлом по някой от прозорците — продължи, като свали катинара.

— Някаква специална причина? — поинтересува се Куки.

— Това беше заключено. Все някак трябва да са влезли.

— Те? — учуди се Бъртън. — Говорим за двама старци. По дяволите, дори хлапе би могло да го извърши.

— Следите от ботуши в кръвта — поясни брат му. — Поне две различни подметки. Мъжки размер.

Отвори вратата.

— Дейвис — подвикна Куки, — дай ми една от твоите дъвки.

Бъртън напористо тръгна най-отпред, докато Джей внимателно повдигаше брезента. Три секунди по-късно се втурна към вратата, блъсна криминалиста назад и изскочи на чист въздух.

— Казах му да остане отвън — изсумтя шерифът. — Но той не разбира от дума, бог да го благослови. Дай и на него дъвка, Дейвис.

Мъжът подаде една пластинка, смени своята с нова и последва полицая в помещението.

Джей излезе, застана до брат си и търпеливо изчака, докато той престана да се оплаква за изгубения напразно ден. Скъпите му дънки и яке бяха изпръскани с кал.

Джентълмен куотърли * се среща с действителността.

— Аз... Аз не очаквах подобно нещо... — Стомахът му отново се сви.

— Не се притеснявай. Случва се с всеки първия, даже втория път. Естествено е като дишането.

— Но на теб... не ти прилоша.

— Тук ли? Не. Но докато в началото на мисията гледах как взривяват хората ми, можеш да се обзаложиш, че повръщам. Но това не само че не помагаше, но и ме съсипваше. Затова се научих да преглъщам и да го потискам.

След още няколко порива Бъртън се изправи и избърса устата си с ръка. После се загледа към отворената врата, където обезобразените

тела се осветяваха на почти равни интервали от светкавицата на камерата на следователя.

— Що за животно може да извърши подобно нещо? — попита той.

— От човешки вид.

— Но...

— Някой някога е казал, че цивилизацията е създадена от дулото на пистолет — прекъсна го Джей. — Мъдър човек. Старите Солванг просто не са успели да стигнат до оръжието си първи.

Шерифът излезе да подиша чист въздух.

— В такива моменти ми се иска все още да пушех — отбеляза той и извади телефона от джоба си. — А за цивилизацията си напълно прав. Дяволски жалко, но хората са такива, каквито са.

— Искаш да кажеш, че тук стават много престъпления? — дрезгаво попита Бъртън.

— Производители на синтетична дрога, бегълци, дилъри. Същото важи за отглеждането на марихуана и нелегалния алкохол. Цигарите. Индианските резервати са като въртящи се врати за контрабандистите с всичко, което федералните власти облагат с данък или направо забраняват. По дяволите, срещат се дори крадци на добитък, като в лошите стари времена. — Куки поклати глава. — Имаме си своите местни змии тук, както и в града, и обикновено произшествията се въртят около парите. Не са убийства заради самата кръв. В Рибарското селище няма нищо, което да предизвика такава касапница.

Джей усети как у него отново се надига предишният гняв, подобно на гейзер, готов да изригне.

Никога не става по-лесно. Първият импулс е да откриеш кой го е направил и да сториш същото с него. Око за око.

После останалото.

Преглътна чувствата си и заговори равно:

— Има петдесет и пет картини на Къстър и някои други художници.

Палците на Куки се движеха по клавиатурата на телефона.

— Откраднати? — попита Бъртън. Като се изключеше потната му кожа, отново се беше върнал в играта, която се свеждаше единствено до парите.

— Всички сандъци бяха пълни — отговори Джей. — Не е изключено да са задигнали един цял, но не можем да го докажем. Инга беше безупречна домакиня. Нямаше чисто петно върху пращен под, за да заключим, че нещо липсва.

— Ако ставаше въпрос за залог, на как би заложил парите си? — подхвърли Куки.

— Че всички сандъци са на местата си. Те са поне метър и осемдесет на два и двайсет, дълбоки петдесет сантиметра, изработени от масивно дърво. За да се изнесе дори един, ще е нужен най-малко камион. Или хеликоптер. — Раздвижи рамене, за да се отърси от напрежението. — Не забелязах пресни следи от гуми по пътя. Нито пък от коне. Имаше само от АТВ-та, но такива ползваха и Инга, и Айвър. Ако пък са дошли по въздуха, трябва да са се приземили в самото селище. Но и такива белези нямаше.

Шерифът не зададе повече въпроси. Ако някой наистина беше наясно какви следи оставаха след кацане на хеликоптер, това беше Джей.

— Кой друг знаеше, че идваш? — попита накрая, докато си водеше записки.

— Хенри. Работниците в ранчото. Сара. Семейство Солванг. Както и всички, които са се обадили да ме търсят и са им казали, че съм заминал. Все пак не тръгнах на тайна мисия.

— Някаква вероятност да са те проследили?

— Имах чувството, че ме наблюдават хора, но беше по-рано през деня. Скунк беше неспокоен.

— Защо не тръгна след тях? — попита Бъртън. — Предполага се, че си дяволски добър в преследването и стрелбата.

— Вероятно — провлече Куки — Джей не е искал да остави Сара и някои от наистина ценните животни сами, докато гони непознати, за които е почти деветдесет и девет процента сигурно, че са били безобидни туристи. — Обърна се към Джей: — Нещо друго?

— Малко по-късно ни изскочи пума.

— Откъде знаеш, че е била дива котка? — заяде се отново брат му. — Видя ли я?

— Веднъж, когато стрелях по нея. Опитва се да отмъкне едно теле. По дяволите, трябваше да се обадя на горските. Животното беше

ранено и почти умряло от глад, но не беше част от изследване. Не забелязах нито маркер, нито гривна.

— Те могат да почакаат — сухо отбеляза Куки. — Мъртвите хора са с предимство тук, без значение какъв вой надават защитниците на животните. А по-рано? Пак ли беше хищник?

— Не.

— Откъде можеш да си сигурен? — обади се с недоверие Бъртън.

— Бил съм преследван от хора. По-различно е.

— Аз също съм бил преследван от хора — натърти младият мъж. — И...

— Глупости. Мускулестите момчета, наети да торможат длъжниците, които не си връщат заемите, нямат нищо общо с това, за което става въпрос — отсече шерифът, без да вдига очи от онова, което пишеше на телефона си.

Джей повдигна вежди. Не беше чувал за този инцидент в богатото минало на брат си.

— Това не се случи тук — озъби се Бъртън. — И не е твоя работа.

— След като от управлението в Бостън ме предупредиха, че някой извънградски талант може да се изпречи на пътя ми, вече е моя работа.

— Погрижих се за всичко — измънка младежът.

— Благословен да си. — Куки погледна през рамо към отворената врата. — Според мен двама мъже са дошли в Рибарското селище с намерение да грабят. Вероятно Айвър е скочил на единия от тях. Нещата дяволски са се объркали и в крайна сметка всичко е свършило с два трупа. Спомена, че мястото е било претърсвано?

— Повърхностно — отвърна Джей. — Няколко отворени чекмеджета, шкафове, разместени мебели, такива неща.

— Звучи така, като че ли негодниците са били уплашени, преди да избягат — отбеляза Бъртън.

— В живота има и много лош късмет — тросна се Куки.

— Очевидно голяма част от него се е настанил тук.

Младият мъж надникна през отворената врата.

— Така изглежда.

Шерифът пхна телефона в джоба си и нагласи колана с пистолета.

— Добре, Джей, да проведем малко разследване. Няма голям шанс да открием нещо съществено след дъжда, но сме длъжни да опитаме. Бъртън, остани тук да почакаш Дейвис, докато ние двамата огледаме за останали следи.

— Аз мога... — подхвана младежът.

— Колко елени, лосове, пуми и мечки си преследвал? — прекъсна го полицаят.

— Храня се в изискани ресторанти като цивилизован човек.

— Да ти е сладко — подигра му се Куки. — А колко изгубени крави си намерил? Или пък си търсил и спасявал туристи?

Бъртън се изчерви.

— Така си и мислех — отсече шерифът. — Стой тук, както ти казах, или ще глобя цивилизования ти задник за възпрепятстване на разследването. Чуваш ли ме?

Младежът ритна буца пръст, която се разби опасно близо до ботушите на полицая. След малко запали предизвикателно цигара и тръгна сковано към навеса за лодки.

Куки поклати глава.

— Най-хубавото от това момче е изтекло по краката на майка му. Бог да му е на помощ.

---

[1] Незавършено криминално разследване, което остава отворено в очакване на нови доказателства. — Б.р. ↑

[1] GQ (Gentleman Quarterly) — международно месечно мъжко списание, издавано в Ню Йорк. Фокусира се върху мода, стил и култура за мъже, въпреки че има и статии за хранене, филми, фитнес, секс, музика, пътувания, спорт, технологии и книги. — Б.р. ↑

17.

Сара бъркаше зеленчуците на печката и полагаше усилие да не мисли за онова, което постоянно дъвчещият дъвка следовател правеше на местопрестъплението. Внезапното отваряне на вратата я накара да подскочи.

Още три кашона тупнаха на пода.

— Открихте ли нещо? — попита припряно.

Джей беше прекалено зает да я попива с очи, за да ѝ отговори.

— Ако имате предвид въпроси, намерихме много — обади се Куки.

— Дъждът е заличил повечето от уликите — допълни Джей. Свали шапката и я удари в бедрото си. Наоколо се разхвърчаха пръски. Дърветата бяха все още мокри от снощния дъжд.

Двамата мъже изтърсиха връхните си дрехи, преди да влязат в кухнята. Вътре беше топло и ухаеше на кафе, на консервирани зеленчуци и прясно нарязан лук, които цвърчаха в тигана на печката.

— Мирише божествено — отбеляза шерифът.

— Не знам кога за последно сте яли — отвърна тя. — Тук няма нищо, освен консерви, но поне ще държат стените на стомаха ви отделени една от друга.

— Всичко, което не съм приготвил сам, е добро — увери я той. — Благодаря. Имате ли нещо против да си наляя от това кафе?

— Ще ти го донеса — обади се Джей. — Сядай, шерифе. Твоят ден е започнал по-рано от моя.

— Няма да споря. — Куки се настани на един от старите дървени столове, разтърка лице и въздъхна.

Джей се приближи до печката, където Сара добавяше пипер на яхнията. Лицето ѝ беше порозовяло от топлината и нещо друго — същото, което беше ускорило пулса му още щом я бе погледнал.

Обви ръка около нея в бавна, нежна прегръдка.

— Добре ли си? — попита тихо.

Тя кимна.

Свеж аромат на лавандула подразни ноздрите му.

— Пак си си взела душ — прошепна така, че никой друг да не го чуе. — А аз сигурно воня като планински козел.

Сара се облегна на него и измърмори:

— Миришеш хубаво. На студен въздух, бор и среднощен дъжд.

— Ти си една мила лъжкия.

Тя се засмя, чувайки собствените си думи, отправени към нея.

Джей я целуна по врата, усети трепета ѝ в отговор и разбра, че трябва да се отдръпне, преди да изложи и нея, и себе си.

— Ти вземи кафето — нареди Сара. — Аз ще донеса чашите. Къде е Бъртън?

— Остана с Дейвис.

— Горкият Дейвис — измърмори под носа си тя.

В следващия момент на входната врата се потропа и иззад нея се разнесе гласът на Бъртън:

— Пуснете ме да вляза. Навън е много студено.

— Мини през задния вход — подвикна брат му, като вдигна тежката кафеварка.

— Но...

— Просто го направи — нетърпеливо го срязва Джей, — като всички други.

— Бог да го благослови — обади се шерифът. — Той се опитва, наистина се опитва.

Сара прикри сподавения смях с тракането на керамичните чаши, които носеше. Когато постави едната пред полицая, той ѝ намигна.

Тя му отвърна със същото.

Задната врата се отвори толкова рязко, че се удари в стената на къщата, преди да се затвори сама. Като капризно дете Бъртън забърза към топлината на кухнята.

— Ботушите — напомни му Джей.

Брат му го погледна.

— Хмм?

— Калта.

— Отвратително нещо. Точно затова живея в града.

— Почисти ги — нареди брат му, докато наливаше кафето.

— По дяволите, винаги забравям.

Бъртън изтри лепкавата мръсотия, преди отново да се втурне към горещата печка.

— Какво има за обяд?

— Консервирано говеждо със зеленчуци — отвърна Сара.

— Мразя тази гадост.

— Стопли си кутия чили тогава — предложи тя, докато вадеше чиниите от шкафа.

Куки се задави с глътка кафе.

Джей се опита да не направи същото.

— Вземи си чаша. Кафето е горещо.

— Не пия варено кафе — отказа Бъртън.

— В Рибарското селище или се примиряваш с него, или минаваш без никакво.

Младежът взе чаша, изчака брат му да я напълни, отпи и изкриви лице в гримаса:

— Е, сигурен съм, че не я доведе тук заради уменията ѝ в кухнята.

Джей се вторачи в него като пума, набелязала плячката си.

— Не беше лесно за никого. Помисли за това, преди да си отваряш устата.

— Ей, просто се опитах да разведря атмосферата. Никой от присъстващите ли няма чувство за хумор?

— Кажй нещо остроумно и ще видим. — Въпреки че не беше висок, гласът на Сара беше ясен като планински въздух. И също толкова студен.

Шерифът я поздрави, като вдигна чашата си.

— Това е първокласно западно кафе, мадам. Точно за смачкан от работа човек като мен.

— Благодаря. Свалих яденето от печката, така че, щом сте готови...

— Вече сме. Седнете. Мога да си сипя и сам.

— Не ми коства никакво усилие — усмихна му се тя. — Не съм правила нищо друго, освен да отварям консерви и да варя кафе.

Куки отвърна на усмивката ѝ, като с чисто мъжка признателност изви краищата на устните си.

— Отидох да попитам пилота дали не иска да дойде в къщата — каза Сара, — но тя спеше дълбоко.

— Пер имаше два извънредни полета, преди да вземе нас.

— Тя държи ли се? — обади се Джей.

— Колкото всяко момиче... жена... изоставена от съпруга си, докато е била в чужбина.

Бъртън издърпа един стол.

— Трябвало е да си стои вкъщи.

Сара прехапа устни и започна да бърка усърдно яденето. Колкото повече време прекарваше с него, толкова по-неприятен ѝ се струваше. Грабна трите чинии и сложи по една пред всеки, с изключение на брата на Джей.

— Ами на мен? — попита той.

— Ти не обичаш яхния с говеждо.

Отиде до печката да вземе тигана и когато се върна, чинията ѝ беше поставена пред Бъртън. Подправките, които беше подредила грижливо в средата на масата, както и приборите и салфетките, бяха разхвърляни.

Джей премести своята чиния на празното място пред стола на Сара. Беше автоматичен жест. Откакто брат му беше проговорил, беше прекарал голяма част от времето си да не му позволява да дразни Джей Ди.

Щом се надигна от мястото си, Сара сложи ръка на рамото му, за да го спре.

— Нямам нищо против да си взема друга чиния. Но после Бъртън ще измие съдовете.

— Да не съм луд — възрази младежът.

Джей прикова в него студените си сини очи.

— Ще го направиш, при това ще го свършиш както трябва, а междувременно ще си затваряш устата.

Бъртън се изчерви като зрял домати. Мълчаливо.

По-големият брат си спомни за много други обеда и вечери, завършили точно по този начин — с ядосания Бъртън, вбесил всички около себе си. Вдигна чашата с кафе, отпи и каза:

— Благодаря ти, Сара. Това ще ме ободри за останалата част от деня.

— Няма защо. Искаш ли още, преди да сипя яденето?

Коремът му изкъркори шумно.

Тя се усмихна.

— Значи, ще ядем.

След няколко минути сложи големия съд върху масата и широка лъжица до него.

— Обслужвайте се, шерифе — подкани тя. — Днес важат други правила. Това означава, че ще се счита за проява на лошо възпитание да помолиш някого да ти подаде нещо, ако можеш да го стигнеш сам, без да отделяш краката си от пода.

Мъжът побърза да се възползва и подаде гърнето на Бъртън. Младежът се намръщи гнусливо на миризмата, но си сипа и бутна лъжицата към Джей, който напълни първо чинията на Сара, преди да се погрижи за своя обяд. Тя донесе няколко филии хляб и еднолитров буркан домашно консервирани праскови от килера.

— Десерт или гарнитура, всеки избира сам — каза, като остави затворения компот и чиста лъжица на масата.

Бъртън посегна към прасковите. Хвана запечатаната капачка и я завъртя силно. Дланта му се плъзна по гладката повърхност без никакъв ефект. Направи още няколко опита и попита:

— Къде е отварачката?

— Седи до мен — отвърна Сара, без да вдига поглед.

Джей взе буркана и рязко завъртя в двете посоки пръстена около гърлото му, който поддаде неохотно и се разхлаби. Пъхна нокът под останалата метална пластина, за да влезе въздух, и захвърли двете части на капачката настрани.

Брат му грабна компота и започна да слага с вилицата сочните, разрязани наполовина праскови в чинията си.

— Открихте ли нещо там?

Шерифът погледна Джей, но той само повдигна рамене и каза:

— Някой е летял с хеликоптер до зоната за кацане в малкото сечище от другата страна на билото.

— Тази към града? — попита Бъртън, дъвчейки парче праскова.

Джей поклати глава:

— Отсрещната. Има следи и достатъчно отломки, от които може да се заключи, че машината е закачила няколко клона при снижаването. Наистина неудобно за кацане място.

— Но пък се открива чудесна гледка — отбеляза брат му. — Почти можеш да преброиш стръковете трева по пасището.

— Ти кога си се качвал там? — погледна го другият.

— Аз... — Втората половина от прасковата се изплъзна от вилицата му и падна с плясък в яхнията. Той измърмори нещо и я набоде отново. — Направихме една обиколка с хеликоптер с един представител на минния консорциум, за който ти казах. Трябва да е било в края на миналото лято.

Шерифът поглъщаше храната като човек, свикнал да бъде викан по всяко време, дори по средата на обяда.

— Следите от плъзгачите са много пресни — отбеляза Джей. — Все едно са оставени вчера. Едва забележими отпечатьци от АТВ към Рибарското селище. Или от него навън. Като прибавим към това различните отпечатьци от ботуши, изглежда, че някой е приземил хеликоптер, разтоварил е двуместно АТВ и чрез жестоко убийство си е проправил път по-нататък.

Бъртън спря преди следващата праскова.

— Много нагледно, брат ми. Току-що изгубих апетита си.

— Прекарали са тук не повече от час — намеси се Куки, като си сипа допълнително. — Няма следи от борба или изнасилване в къщата на старите Солванг.

— Аз ям — напомни им Бъртън.

— Каквото и да са откраднали — продължи полицаят, като остави на масата препълнената чиния, — ако изобщо са откраднали нещо, трябва да е било достатъчно малко, за да може да бъде изнесено с АТВ.

— Тези машини са доста шумни — намеси се в разговора Сара. — Това не би ли трябвало да бъде някакво предупреждение за жертвите?

— След като снеговете се стопят, в Рибарското селище често идват посетители — обясни Джей. — Не много, но достатъчно. Едно от неудобствата да имаш земя сред националния горски фонд. Освен това АТВ-тата могат да бъдат със заглушители и дори електрически. В Афганистан имахме и от двата вида.

— Електрически? Такива ли използват ловците? — попита Бъртън.

— Истинските ловци предпочитат конете и собствените си крака — сръза го брат му.

— Не става въпрос за обичайна екскурзия, завършила трагично, нали? — обади се Сара.

Куки изпусна дълга въздишка, която прозвуча като ругатня.

— Май накрая ще се окаже точно така. Планирано. А пък аз си мислех, че ще излезе нещо съвсем просто. Малко разхвърляно и объркано, но все пак просто.

— Чакайте, чакайте, чакайте — извика Бъртън. — Искате да кажете, че е предварително замислено? Нещо като удар? Като във филмите?

Сара се запита как ли щеше да изглежда залян с яхния, която да допълни следите от повръщано. Очевидно не беше успяла да прикрие отвращението си, защото той се изправи и се наведе към нея през масата.

— Живял съм тук. Познавах Инга и Айвър — изкрещя в лицето ѝ. — А ти си просто туристка.

Джей натисна брат си по главата, за да го принуди да седне обратно на стола.

— Тя видя много повече от бъркотията от теб. Затваряй си устата, освен ако не искаш да отидеш да помогнеш за изнасянето на труповете.

— Но вие твърдите, че някой го е планирал. — Гласът му заглъхна. — Инга и... По дяволите, това е лудост. — От бликналите сълзи очите му изглеждаха по-големи. — Защо биха го направили?

— Защото са имали възможност — равно отговори Джей. — Сега единственото, което ни остава, е да погребем мъртвите и да се уверим, че престъпниците няма да останат на свобода и да убият отново.

— Все още ли си сигурен, че никой не те е проследил? — попита Куки. — Това ми прилича все по-малко на обир и все повече на засада.

Сара погледна Джей с широко отворени очи, които изглеждаха по-тъмни върху внезапно пребледнялото ѝ лице. Под масата той стисна успокоително бедрото ѝ.

— Трябваше да те оставя в града, далече от всичко това — каза със съжаление.

— Откъде знаеш, че причината не съм аз? — попита тя.

— Какво имате предвид? — учуди се Куки.

— Стаята ми беше ограбена, помните ли?

— И? — настоя той.

— Нищо. Само толкова. — Пое си дълбоко въздух. — Чувствам се като Йона^[1], вечно преследвана от неприятности.

— Винаги можеш да си отидеш — подхвърли Бъртън.

— Точно това смятам да направя, благодаря.

— Слушай... — обърна се към него Джей, но той вдигна ръка:

— Само се опитай да помогна.

— Тогава се захващай със съдовете — нареди брат му. — Така наистина ще ни бъдеш полезен.

— Както кажеш. — Набоде още половин праскова, преди да отнесе чинията си в мивката.

— Опаковай всичко, което може да привлече мечка — продължи Джей. — Ще го вземем с нас. Щом шерифът приключи в къщата на Инга и Айвър, ще направиш същото.

— Да ти приличам на боклукчия?

— А аз да ти приличам на човек, на когото му пука?

Само един поглед към изражението му накара Бъртън да млъкне.

Куки забеляза бледото лице на Сара и въздъхна. Невинните винаги бяха най-наранени и понякога му се струваше, че работата му се състоеше в това да ги опази живи, за да продължат да изпитват болка.

— Възможно е да са искали да ти устроят засада — повтори той, загледан в Джей.

— Ако е било така, сигурно са изгубили търпение.

— Пътуването отне ли ти повече време?

— Малко — призна Джей. — Беше ми приятно да пояздя в такъв прекрасен пролетен ден. Прекарах затворен доста време.

— Отегчил си се от бумащината? — подхвърли съчувствено.

— До дъното на душата ми. Сега, когато вече няма да плащам на адвокатите, ще си наема счетоводител.

„Как могат да разговарят толкова непринудено?“, чудеше се Сара. Ако бяхме пристигнали няколко часа по-рано, можехме да бъдем убити заедно с Айвър и Инга.

— Да си си създад врагове, откакто си се върнал? — продължаваше да пита Куки.

— Лиза направо побесня, след като изгуби делото.

— Майка ми никога не би...

— Кротувай. Знам, че не е способна да убие. Тя използва скъпи адвокати, а не оръжие. — Обърна се към полицаия:

— Моите врагове са в миналото ми на другия край на света.

Докато седеше до него и попиваше силата му, Сара се опитваше да му повярва. Не можеше да си представи да живее с мисълта, че някъде сред дърветата се крие хладнокръвен идиот, очакващ възможността да я убие.

— Какво ще кажете за лудия мъж от планината? — осмели се да попита.

— Да си различен, не означава, че си непременно убиец — възрази Куки. — Нашите отшелници тук бягат при среща с непознати. Но да се върнем на враговете ви. Възможно ли е да са ви проследили дотук?

— В Сан Франциско не познавам човек, който би пресякъл улицата, за да ме тормози, още по-малко пък да пристигне със самолет в планината.

— Така си и мислех, но бях длъжен да попитам.

— Всички ли се нахранихте? — подвикна откъм мивката Бъртън.

От масата всички отговориха дружно „да“, начело със Сара. Куки погледна Джей.

— Току-що ми хрумна една идея. Не ми харесва, но не мога да я пренебрегна.

— Слушам те.

Джей се поколеба, но заговори:

— През последните няколко месеца имах неприятности с работниците в ранчото. Хенри ми каза, че двама мъже са създавали проблеми, защото орязах надниците им, тъй като ги заварих да пият по време на работа малко след като ги бях наел. Но не ги уволних. Справяха се добре, когато бяха трезви, а единият издържаше дете. Направих го, когато ги открих пияни за втори път.

— Според Джей Ди съжалението създава само търтеи — обади се Бъртън, докато прибираше тигана.

— Но казваше също, че даденият втори шанс може да те изстреля на върха. Всъщност той имаше цяла шапка със заучени фрази, които пускаше в действие, когато се налагаше.

Шерифът отново извади телефона си.

— Имената им.

— Джими Дугън и Монти Валънтайн. Твърдяха, че са от Монтана, но хора като тях се местят често. Може да са от всеки западен край, където се отглеждат животни.

— Какво ти казаха, когато ги изгони? — продължи да разпитва Куки.

— Всякакви глупости. После заминаха за града и след поредното пиянско сбиване се озоваха в затвора.

— А, спомням си. Момчетата наистина имат много мръсни усти. Всички се надявахме някой да плати гаранцията им.

— Не съм бил аз — равно заяви Джей.

— И си мислиш, че това е достатъчно, за да поискат да ти отмъстят? — усъмни се брат му.

— Дугън и Валънтайн таят много злоба в себе си. Отнасят се добре с животните и ужасно към хората. Ако не беше пиенето, щях да бъда принуден да ги уволня заради постоянните сбивания с другите работници.

— Къде са сега? — попита Куки.

— Със сигурност са напуснали Джаксън — отговори Джей. — Може да са отишли в Коуди. Не са оставили точен адрес за коледни картички.

Сара слушаше и се опитваше да не мисли, че разговарят така непринудено за евентуалните убийци.

— Ще прегледам старите рапорти и ще видя какво ще излезе за тях.

— Имаш ли човек, който би могъл да провери в Коуди? — погледна го Джей.

Шерифът кимна и си записа нещо.

— А останалите работници?

— Живеят при нас от години. С тях нямаме проблеми. Жените и децата им ги държат достатъчно заети.

Полицаят се усмихна леко.

— Знам какво имаш предвид.

Джей надникна през прозореца. Слънцето беше преминало зенита си.

— Кога очакваш да дойдат за телата?

— След час, може би два — отвърна Куки. — Но въпреки че ранчото ще плати разходите по хеликоптера, нямам намерение да губя

повече време тук. Скоро си тръгвам.

— Ще има ли място за шест кашона?

— Би трябвало. Машината е голяма.

— Ти с него ли ще се върнеш? — обърна се към брат си.

— За да останете със Сара сами, а? Чук-чук? — засмя се младежът и съпроводи думите си с красноречив жест за глухите.

Сара усети как Джей се стегна.

Бъртън се намръщи на изражението му.

— Какво? Трябва да си сляп, за да не го забележиш, братле. И се радвам за теб. В смисъл че е крайно време да ти се случи нещо такова, нали?

— Знам, че ми мислиш доброто, че двамата с теб живеем в различни светове и всички останали глупости за щастието — процеди през зъби по-големият. — Но ако не престанеш да споделяш своите ученически прозрения, ще те завлека зад бараката за дърва по начин, който няма да забравиш. Схвана ли, братле?

— Дааа. Схванах. Исусе, откога стана толкова докачлив?

Куки отмести стола си назад.

— Покажи ми къде са кашоните.

— Ще ти помогна да ги натоварим — каза Джей. — Ние със Сара ще се качим с теб.

— Ще ни бъде доста тясно с Бъртън и останалия багаж.

— Той няма да дойде.

Брат му подскочи от изумление.

— Ей, а как ще се прибера?

— Това не е мой проблем. Чук-чук, братле.

---

[1] Пророк от Стария завет. — Б.р. ↑

Хенри стоеше до Джей и Сара и наблюдаваше как хеликоптерът се издигаше от ливадата, където доскоро бяха пасли трийсет и пет крави и телета.

— Може и да стъпихме на Луната, но така и не изобретихме безшумни хеликоптери — извика той, като придържаше шапката върху главата си, докато посребрената му коса се развяваше около ушите.

— Можем да ги направим дори невидими — отвърна Джей, споходен от спомени, — само дето е много скъпо.

— Но си струва — измърмори другият.

Сара въздъхна, когато машината бързо се превърна в малка точка на фона на отрупаното с облаци небе.

— Беше много красиво пътуване. Напомняше ми на някои от картините на Къстър. Дали е използвал хеликоптер, или малък самолет?

— Вероятно — каза Джей и взе два от кашоните, стоварени до тях. — Преди майка ми да се разболе, Джей Ди обичаше да гледа ранчото от високо. Когато двамата с Къстър не са били скарани, може би са го правили заедно от време на време.

Сара извади телефона си и започна да си води записки.

Той погледна напрегнатото ѝ лице и хвърлящата отблясъци на слънцето тъмна коса. Усмихна се и се отправи към пикапа, който Хенри беше докарал на пасището.

— Какви са тези неща? — попита я управителят.

Тя отвори уста да му каже, че са бележниците и скиците на Къстър, но си спомни какво беше отговорил Джей, когато Бъртън му беше задал същия въпрос.

— Стари документи от времето на майка му — отвърна вместо това, което беше вярно в по-голямата си част. — Спомена нещо за възстановяване на фамилната история.

— Дяволска загуба на време. — Мъжът взе една кутия и също тръгна към пикапа.

Сара написа набързо още няколко думи и се наведе за следващия кашон. Джей вече се беше върнал и ги беше вдигнал наведнъж. Възхити се на силата му и си спомни стряскащите чувствени начини, по които умееше да я използва.

Като се огледа, за да се увери, че няма кой да я чуе, каза:

— Хенри ме попита какво има вътре. Отговорих му същото, което и ти на Бъртън.

— Добре.

— Защо не искаш да знае?

— Той е клюкар — меко отвърна Джей. — Не е необходимо да разгласяваме на целия свят, че сме открили нещо, което може да се окаже ценно, при това много по-дребно от картините на Къстър.

— О!

— Ще взема единия — обади се Хенри миг по-късно. — Освен ако не искаш да се изфукаш пред хубавата дама.

Джей му подаде най-горния кашон.

По време на кратката разходка до пикапа и още по-краткото пътуване до дома двамата мъже говореха само за ранчото — какво трябваше да се поправи най-напред, кои крави бяха прекалено стари, за да бъдат заплодени, и дали биковете щяха да се справят със следващия оплодителен сезон. Сара прегледа набързо снимките в телефона си, като ги групираше мислено по параметри като разстояние и пространство, небе и планини. Ръцете я сърбяха да грабне таблета и да направи опис на картините по дати, заглавия, теми и да постави личната си оценка — добра, по-добра, най-добра. После щеше да...

— Тук ли искаш да работиш, или в къщата?

Стресната, тя вдигна глава и потъна в развеселените морскосини очи. Огледа се наоколо. Хенри го нямаше, а Джей се беше облегал на отворената врата на пикапа.

— Извинявай — измърмори смутено. — Има толкова много работа по картините, по записките, по планирането на книгата, рекламата и...

Той се наведе и докосна устните ѝ в бавна, поглъщаща целувка. След малко се отдръпна неохотно.

— Остави малко време и за нас.

— О, да — облиза се тя и се засмя: — А кога ще спим?

— Когато вече не можем да стоим будни.

— Става.

— И не отговаряй на никакви обаждания, освен ако не си сигурна кой те търси — добави той.

— Какво?

— Репортерите. Мога да ги държа далече от земите си, но не мога да направя нищо с телефоните. Двойно убийство в ранчото на Върмилиън ще накара новинарските хрътки да точат лиги.

Напомнянето за внезапната кървава смърт я накара да замръзне на място.

— Правилно. Никакви телефони.

Той докосна с ръка бузата ѝ.

— Съжалявам, че се замеси в тази история.

— Аз също. Но и двамата ще го преживеем. — Въздъхна дълбоко. — Работата помага. Както и правенето на лю... на секс.

— Правил съм секс и преди — каза Джей. — Това беше нещо много по-хубаво. А сега влизай вътре, преди да съм те целунал отново, а Хенри да е започнал да се държи с мен като бавачка.

Сара се опита да си представи грубоватия управител в тази роля. И не можа.

— Къде прибра кашоните?

— В твоята спалня.

— Добре. Ще...

— Искаш ли да излекувам тази крава с бодлива тел? — подвижна откъм задния вход Хенри.

— Веднага идвам — отвърна Джей.

— Бавачката — засмя се Сара. — Никога не бих допуснала. И около Джей Ди ли се суетеше така?

— Само накрая. Въпреки възрастта и опита ми Хенри ме смята за хлапак, който е постъпил във военно училище и не се е прибирал у дома дълги години. Досадно е понякога, но му дължа много. Той държеше ранчото на повърхността, когато баща ми се разболя, а аз бях в чужбина.

— Това означава ли, че ще спя сама?

— Ти как мислиш?

— Ами че ще ти се наложи да изслушаш една дълга лекция от бавачката си Хенри.

— Стига да не съдържа думите „чук-чук“, ще я издържа с безизразно лице и ще си спомням какво е усещането да те положи върху...

Задната врата хлопна отново. Управителят приближаваше към тях.

— Аз изчезвам — заяви Сара. — Забавлявай се с кравата.

Мина покрай възрастния мъж, кимна, качи се по стълбите и отвори кашоните. Но първо свали снимките от телефона на таблета, заедно със записките, които беше нахвърлила.

Тогава до обонянието ѝ стигна пикантна миризма на готвено. Въпреки че не би трябвало, внезапно усети глад. Картонените кутии вече не ѝ се струаха толкова любопитни, колкото източникът на аромата, възбудил апетита ѝ. Проследи го до кухнята, където жена в дънки и блуза сипваше подправки в огромно гърне, клокочещо на печката.

— Здравсти, аз съм Сара. Ще получа ли удар с дървената бъркалка, ако опитам това, което готвиш?

Едрото тяло на готвачката се разтресе от кръшен смях. Обърна се усмихнато и извади чиста лъжица от близкото чекмедже.

— А пък аз съм Елена. Дъщеря ми Риа работи на горния етаж.

— Значи, затова стаята ми изглежда толкова уютна — отбеляза Сара, като взе прибора. Бръкна в гърнето, духна няколко пъти и опита съдържанието. — Трябва да ѝ благодаря.

— Няма нужда. Това е наше задължение.

— Добре свършената работа заслужава както добро заплащане, така и благодарност — заяви гостенката и предпазливо облиза лъжицата. — Хммм. Прекрасно, прекрасно чили. Не мога да си поръчам такова в града. — Избърса устните си и се усмихна на Елена: — Кога е вечерята?

— Това е обядът — посочи към гърнето жената. — За вечеря съм приготвила любимите на Джей печени ребърца, двойно изпечени картопки и пресен зелен фасул. Тъй като Инга, бог да я прости, винаги печеше пая, за десерт ще има плодов сладкиш и сладолед.

— Специалитети по поръчка. Оценявам го. И в случай че се чудите, тук съм да помогна на Джей да се оправи с картините на Къстър, колкото и време да отнеме това.

— И аз така чух в града. О, тоя човек Къстър. — Елена поклати глава. — Когато не рисуваше, създаваше само проблеми.

— Вие помните ли го?

— Бях момиче на четиринайсет и гледах никога да не оставам сама с него, след като Виржиния... мисис Върмилиън почина. Истинско облекчение беше, когато си замина. Постоянно преследваше мис Нюман, макар да знаеше, че беше сгодена за Джей Ди.

— Вероятно е било привличане — сухо отбеляза Сара. — Според онова, което научих за него, той е бил шут и женкар от световна класа и е плюел в ръката, която го е хранела. Няма е никакъв шанс с Лиза. За тази жена всичко се свежда до парите.

Елена я изгледа отстрани.

— Бързо схващате.

— Там, откъдето идвам, да не учиш бързо, означаваше да бъдеш настъпан два пъти от дойна крава.

— Тези крави — изкриви лице в гримаса жената — само чакат възможност да те пернат с твърдата си вмирисана опашка. Спомням си как доях нашата като малка.

— Гадни добичета. Но пък маслото си заслужава да изтърпиш негодите.

Задната врата се отвори и после се хлопна отново под порива на вятъра. Няколко секунди по-късно в кухнята влезе Хенри.

Сара вече се качваше обратно по стълбите. За разлика от Джей, нямаше дългогодишни мили спомени, които да правят лекциите на „бавачката“ по-поносими.

Отвори първия попаднал ѝ кашон и започна да вади книгата. Изненадващо, в кутиите, които беше мислила, че са на семейство Солванг, откри документи, свързани с Къстър. Прерови всички шест и се спря на онзи със записките на художника. Не след дълго вече ги сортираше върху безупречно опънатото легло. Най-много я заинтригува купчината с размислите на Къстър за картините, които беше нарисувал, искаше да нарисува или беше изгорил. Наблюденията му върху ранчото образуваха втората, третата съдържаха коментари за хората и политиката, а останалото натрупа на грамадна камара, която все още не знаеше как да разпредели.

Порови се в чантата си за кламери и намери достатъчно, за да захване най-важните документи.

Телефонът на долния етаж извънтя. И отново. И отново.

Или в ранчото нямаше автоматичен секретар, или някой го беше изключил. Познавайки Джей, можеше да се обзаложи, че го беше направил именно той.

Чудя се как ли приема личните си обаждания. И дали изобщо си прави труда.

— Най-вероятно постъпва като мен — измърмори и започна да прибира обратно книжката. — Който ме познава, ме търси на мобилния. Другите остават разочаровани.

Сякаш го повика — собственият ѝ телефон звънна. Извади го механично от джоба си и понечи да приеме разговора. После забеляза, че изписаните на дисплея цифри бяха непознати, и остави да бъде пренасочен към гласовата ѝ поща. Много бързо се досети, че някой от офиса на шерифа беше разпространил номера ѝ.

Обажда се мистър Сетлър от „Джаксън газет“. Бих искал да поговоря с вас за трагичната смърт на...

Натисна бутона, за да изтрие съобщението. Въпреки ниското напрежение, включи апарата да се зарежда и се зае със следващия кашон. Тук бяха скиците на Къстър. Колкото и да ѝ се искаше да ги подреди върху леглото и да ги разгледа на подходяща светлина, не го направи. Маркира капака и ги отдели настрана. Щом се захванеше със самите картини, нямаше да се подаде на повърхността в продължение на седмици.

Кога ли ще ги докараме от Рибарското селище?

Мисълта за всички онези творби, изоставени на толкова несигурно място, непрекъснато я гризеше.

Все пак са оцелели там десетилетия. Ще издържат, докато с Джей ги приберем утре.

Телефонът на Джей забръмча в джоба му. Изруга под носа си и го извади, готов да отхвърли поредното обаждане от някоя медия. После видя номера и натисна зелената слушалка.

— Какво има, Пер?

— Бъртън казва, че ранчото ще ми плати да го прибера у дома. Тъй като си на линия, реших да попитам лично човека, който подписва чековете.

— Сладка моя, свещеният брат може да плати всеки полет, който може да си позволи.

— Така си и мислех.

— Благодаря, че провери предварително. Задължен съм ти.

— Не, не си. Това е моят начин да си го върна на твоя сладък свещен брат, задето ме сграбчваше за бедрото, а и по-нагоре, всеки път, когато хеликоптерът променяше курса си или надморската височина.

— Позволил си е да те опипва в присъствието на шерифа на борда?

— Е, не точно да ме опипва, но достатъчно, за да изпитам удоволствие да го оставя блокиран долу. Благодаря ти, Джей. Ти си от добрите момчета.

— Защото не се натискам с пилота си?

— И заради това. Получих три поръчки за прелитане над Рибарското селище. Отказах ги.

— Медии?

— Да.

— Поразходи ги до там. Но им вземи двойно. Не, тройно. После иди да си купиш нещо, което много си искала, но не си могла да си позволиш.

— Сигурен ли си?

— Да. Някой така или иначе ще натрупа състояние от градските момчета и момичета. Поне да е човек, когото харесвам.

— О, благодаря, Джей. Ти наистина си един от добрите.

— Ти също.

Прекъсна разговора и прибра телефона в джоба си. *Приятно ми е да долавам отново усмивка в гласа на Рег. Бившият ѝ съпруг е същинско говедо. Слава богу, че нямат деца, които да страдат.*

Отиде при коня си, метна се на седлото и тръгна между пръснатите животни, оглеждайки се за някое, което можеше да има нужда от медицинската му чанта. Липсваше му леката и грациозна походка на Ембъл, но едрата кобила, която яздеше, имаше усет за кравите и кротък нрав. Набързо провери цялото стадо и скоро беше на път обратно към ранчото.

И към Сара.

По-кратко, каубой, каза си той. Знаеш, че не можеш да направиш нищо, за да я задържиш тук. Във всеки случай не повече, отколкото когато се молеше майка ти да оздравее. Животът е такъв, какъвто е, и справедливостта няма нищо общо с него.

И сякаш за да подчертае последната мисъл, телефонът му отново завибрира.

— Исусе Христе, човек може да си помисли, че са пристигнали чужденци — измърмори ядосано под носа си и извади апарата.

Беше Бъртън.

Прие обаждането с въздишка. Преди да успее да каже дума, брат му заговори:

— Пилотът ми каза, че е ангажирана през следващите три дни.

— Наеми някой друг — предложи Джей. — Между Джаксън и Йелоустоун доста фирми предлагат въздушен превоз.

— Имаш ли представа колко струва превозът с хеликоптер? — повиши глас другият.

— До последното пени. Ако не искаш да платиш, можеш да се прибереш с полицаите.

— Те се присмиват на дрехите ми.

— Разкопчай кремавото яке и всичко ще бъде наред.

— Но...

Джей прекъсна връзката.

Колкото и да си повтаряше, че трябва да бъде търпелив с доста по-малкия си брат, част от него скърцаше със зъби от безкрайните капризи на разглеzenia младеж. Въпреки това съвестта го гризеше.

Не е негова вината, че е син на Лиза.

А какво е нейното извинение? Дали е била отгледана от лоши родители? Ами тяхното оправдание? И те ли не бяха случили на семейство? И така назад и назад, чак до Райската градина?

Къде свършва нишката?

Например Сара. Нищо от онова, което казва, не ме навежда на мисълта, че е имала леко детство, но се е изправила на крака и не хленчи против живота.

Рег е била принудена да се лови за мръсния край на пръчката няколко пъти, но въпреки това не се оплаква, че съдбата е несправедлива.

А аз непрекъснато търся оправдания и най-вече за Бъртън.

Подкара в тръс кобилата обратно към оградата на пасището, където държаха конете, които щяха да яздят на следващия ден. Погрижи се за нея автоматично, пусна я в заграждението и отнесе седлото в плевнята, преди да тръгне към къщата.

Сара е тук.

Отказа се от опитите да се убеждава, че не го е грижа. Животът беше пълен с неочаквани обрати. Смъртта беше една и съща и слагаше край на всичко. Сара беше тук и щеше да ѝ се радва, докато можеше. Ако това не се харесваше на Хенри, просто щеше да му се наложи да се премести в къщата за гости, която беше обитавал през цялото време, когато Лиза беше живяла в ранчото.

След броени минути изкачваше стълбите към стаята ѝ. Вратата беше откритата, затова само я бутна леко назад. Сара седеше с кръстосани крака на леглото и четеше някакъв лист от кашона пред нея. Останалите бяха разпределени на купчини по логика, известна единствено на нея.

— Мога ли да ти помогна? — попита той.

— Имаш ли някаква представа от стенограмите на Къстър?

— Нещо като старите стенографски тетрадки?

Сара вдигна листа.

— Нещо като „ОР. Р. е ужасен“.

Джей протегна ръка. Тя му го подаде без колебание и не откъсна очи от него, докато намръщен разглеждаше загадъчните букви. Датата сочеше последните месеци от продължителното боледуване на майка му.

— Инициалите появяват ли се и в други документи? — попита той.

— Редовно. Често са предхождани от ПГДЖД.

Затвори очи и си спомни майка си. Висока, тъмнокоса, поразителна, със смях, който можеше да озари целия свят. Приветлива и мила, но държаща на изисканите маниери и добрите оценки, не преставаше да се усмихва, докато проверяваше лицето му за наболия мъх, за който само момче, рано навлязло в пубертета, би могло да мечтае.

Все още му липсваше и тази болка никога нямаше да го напусне, защото беше станала част от него.

— Дай да погледна нещо около тази дата — каза накрая — и няколко години по-рано, ако има такива.

Сара се протегна към едната купчина книжа, прихванати с кламер.

— Тези са отпреди раждането ти и пет години след това.

— Откъде знаеш кога съм роден?

— Пише го в един от листовите, които държиш.

Прегледа документите бързо, делово, оставяйки думите да събудят спомени, отдавна погребани под отминалите години. По-дълго се задържа на съобщението за раждането си.

— ПГДЖД е на седмото небе. Заради МПГДЖД — Той се засмя. — Това е съвсем просто. Джей Ди е щастлив, че най-после имат дете.

— Така ли? — Тя се наведе напред, за да надникне над рамото му. — Не го разбрах. — Погледна листа, намръщи се и отново се обърна към него: — Преведи ми го, моля те.

— Спомняш си, че Джей Ди и Къстър много се караха.

Сара кимна.

— Като малък непрекъснато се чудех защо Къстър си мърмори: „ПГДЖД“. Попитах мама какво означава и тя се разсмя. Каза, че молел бог да му помогне да се справи с баща ми.

— Нещо като „Прокълнатият от Господ Джей Ди“? — сухо попита тя.

— Както ти казах, те се караха като две кучета за един кокал, само дето така и никой не разбра какво точно представляваше този кокал.

— Значи, МПГДЖД означава...?

— Малкият и всичко останало.

— Нищо чудно, че Къстър е използвал съкращения. Значи, майка ти и баща ти дълго не са могли да имат дете?

— Никога не говореха за това. От малкото случайно изпуснати думи на Джей Ди разбрах, че проблемът е бил у нея. Фактът, че Бъртън се появи толкова скоро, го потвърждава.

— Все пак двамата с Лиза имат само един син — отбеляза Сара.

— Това беше единственият повод за скандали между тях. Той искаше още. Но тя не.

— И с едно го е вързала. За какво са й повече деца? — Чу собствените си думи и се намръщи. — Прозвуча ужасно. Исках да

кажа...

— Улучи още от първия път — прекъсна я той. — Беше си уловила богат мъж и го бе сложила като трофей на стената на спалнята. После вече можеше да се наслаждава на резултатите от упорития си труд.

От студа и отчуждението в гласа му по гърба ѝ плъзнаха тръпки.

— Ти наистина никога не си я харесвал, нали?

— Джей Ди я обичаше. А само това имаше значение.

— Добра съпруга ли му беше?

— Не я е хващал с друг, ако това питаш. Всъщност не съм изненадан. Нямахме голяма полза от бедните мъже.

— И жени — прибави тя.

— Точка за красивата дама. Единственото, към което някога се е стремил, са парите и възхищението. Но това няма да ни помогне с документите. Имаш ли нещо против да продължим?

Сара се отмести встрани, за да му направи място на старото двойно легло. Надничаше над ръката му, като се опитваше да види какво прави с листовете, запълнени с карикатури и разтегнат почерк, разкриващ също толкова разтегливите размисли на Къстър.

— Значи, ДЖ е баща ти.

— Зависи от контекста. Може да означава също Джини. Майка ми се казваше Вирджиния. Наричаше я Света Джини, задето живеела с Джей Ди.

— Позволявал си е такива забележки пред съпруга ѝ?

— Многократно. Но като го спомена... — Той поклати глава. — В паметта си съм натрупал толкова много неща, които не съм разбирал. Майката на Джини, моята баба, наричаше Къстър и Джей Ди Мат и Джеф^[1]. Подхождаше им. Къстър като нищо може да идва от някоя лудница. Баща ми беше по-интелигентен от Джеф, освен когато си изпускаше нервите. Тогава оглупяваше като всички останали мъже.

Сара взе таблета и започна да си води записки.

— Значи, СДЖ може да означава Света Джини. Някаква идея за ОР?

— Може да е „Отивам да рисувам“.

— По-правдоподобно е от „Отивам на разходка“, което беше моето най-добро предположение.

Джей се усмихна.

— Жаргонът ти не е актуален от години.

— Подробности. — Облегна се на ръката му. — Каква е тази история с купуването на бебе?

— Майка ми е искала да си осиновят. Джей Ди категорично отказвал. В рода ни има една приказка, толкова стара, че сигурно идва от лодката, с която са пристигнали първите Върмилиън. По-добре едно пиле, отколкото десет кукувици.

— Което означава?

— По-добре едно собствено дете, отколкото десет чужди.

— Добрият стар патриархат — подметна тя. — Не детето, а кръвта е била от значение.

— Когато земята е свързана с кръвта — отвърна той, като остави следващия лист, — нещата наистина стават сериозни. Очевидно моят прапрапрапрадядо е открил, че две от петте му деца всъщност не са били негови.

— Опа!

— Бил бесен. Именно той написал първото завещание на Върмилиън. Лишил от наследство съпругата и двете деца. След него всички мъже задължително добавят клаузата за задължителна кръвна връзка. Естествено, преди да открият генетичните тестове, никой не е можел да бъде напълно сигурен.

— Ти правил ли си си?

— Да, преди да получа наследството.

— Доста сурово — заяви тя. — Едно дете се признава само ако е от твоята кръв. Джей Ди да не би да е носил колана на целомъдрието?

— Майка ми така или иначе щеше да му го сложи.

Сара се разсмя.

— Сигурно много щях да я харесам.

— А пък тя щеше да те обикне. Винаги бе мечтала да има дъщеря, която да научи да язди, да готви и да пее старите песни, в които се говори за любов, разбити сърца и смърт.

— Повечето от новите са на същите теми.

— Хората не се променят много — отбеляза той. — Това е едновременно добра и лоша новина.

— Доколкото разбирам, не вярваш в усъвършенстването на човека.

— Ако беше възможно, досега щеше да се е случило. Щом не е, значи, е невъзможно. — Остави на леглото още един лист.

— Нищо чудно, че не обичаш градовете — каза тя, хвърляйки поглед над рамото му. — Там хората са склонни да създават много правила, които имат за цел да направят всеки по-добър, отколкото би бил без тях.

— И действа ли?

Жената се разсмя.

— Почти както очакваш.

— Ако изобщо върши някаква работа, то тя се дължи на хората, а не на правилата. Бил съм на места, където единственото правило е оцеляването. И там живеят добри хора. Правилата нямат нищо общо.

— И Джей Ди ли мислеше така?

— Не. Майка ми беше изключително прагматична. Джей Ди си беше Джей Ди. Беше образован, но не си падаше по книгите. Въпреки това, докато тя умираше, всеки ден ѝ четеше поезия.

— Точно когато реша, че започвам да разбирам някого — измърмори под носа си Сара, — откривам нещо, което хвърля всичко през прозореца.

Усмихвайки се, Джей си открадна целувка.

— Майка ми и баща ми бяха обикновени хора, скъпа. Правеха грешки, учеха се от тях, караха се, смееха се, плачеха, любеха се — минаха през целия натрупан човешки опит. Само защото бяха мои родители, не означава, че са живели само и единствено заради мен. Имаха живот, който не беше свързан с детето им. Някога не гледах на това по този начин, което не го прави по-малко вярно.

Сара си помисли за своите родители, които живееха ден за ден и се справяха, както можеха.

Като нея.

Само че аз направих избор, какъвто майка ми никога не е имала, защото решението ѝ да се омъжи за беден млекопроизводител я е оставило с твърде малко възможности след това.

Браво на мен. Сега въпросът е дали ще позволя на нейния избор да продължи да направлява живота ми.

Напълно неподвижна, тя се взираше в документите в ръцете си, без да ги вижда, а мислите ѝ се мятаха като топка за пинг-понг върху темата с избора.

— Ехо? — потупа с пръст върху листовете Джей. — Има ли някой вкъщи?

— Извинявай — каза му разсеяно и пусна книгата. — Бях се замислила.

— Но не за нещо приятно, ако се съди по изражението ти.

— Всъщност не беше и неприятно. Просто неочаквано.

Той се изправи и я повлече със себе си. Преди да успее да запази равновесие, я вдигна на ръце и я целуна така, сякаш беше вода на сред пустинята. Когато най-после се отдръпна, жената се беше вкопчила в него и попиваше силата му, предлагайки в замяна дъха и глада си.

— Хайде — каза ѝ. — Достатъчно се ровихме в миналото. Денят беше дълъг. Не знам за теб, но аз бих дремнал преди вечеря.

— Да дремнеш? — Тя се усмихна. — Така ли му викат вече?

— Почакай, докато ме чуеш да хъркам.

— Помниш ли как не искаше да преброя ребрата ти?

— И все още не искам.

— Тогава недей да хъркаш.

Сара не знаеше кога беше заспала. Усещаше само, че ръката на Джей и мъжката му миризма я обгръщаха. Или по-скоро тя се бе обвила около него. Може би просто бяха като чаршафите — топли и заплетени един в друг. Чувстваше се сякаш без кости, преситена и съвсем спокойна след бавния, страстен секс. Само защото имаше възможност, прекара език по мускулите и се наслади на влагата и солта върху кожата му.

Тогава усети, че бицепсите му се стегнаха силно, сякаш беше стиснал дланта си в юмрук.

— Джей?

— Заспивай отново, скъпа. Има поне час до вечерята.

— Пак ли нещо не е наред?

Знаеше, че го пита дали го притеснява нещо друго, освен убийствата. Поколеба се, после ѝ показа съобщението, което бе получил на телефона си от Лиза.

„СПЕШНО. ЧАКАЙ МЕ ПРЕД «ПРИ РОТ» ИЗВЪН
ДЖАКСЪН УТРЕ В ДЕВЕТ СУТРИНТА. СИГУРНО ЩЕ
ИСКАШ ДА ЧУЕШ КАКВО ИМАМ ДА ТИ КАЗВАМ

ПРЕДИ АДВОКАТИТЕ ТИ. ДОВЕДИ И «ГОСТЕНКАТА» СИ.“

— Мислех, че в артистичните среди се носят най-много клюки — отбеляза Сара. — Изглежда, сред лозята на Уайоминг нещата се случват още по-бързо. Разбира се, Лиза има вътрешни източници. Дали Бъртън не иска да ти го върне заради хеликоптера?

Джей изключи телефона и го остави на края на масата.

— Ще разбере утре.

— Ние ще разберем. Включва и мен в заповедта.

— Което не означава, че трябва да те излагам още веднъж на отровния ѝ език. Изборът на място за срещата ми подсказва, че няма да е много приятна.

— Защо?

— „При Рот“ е крайпътно заведение, което Къстър редовно използваше за изясняване на отношенията си с Джей Ди. Честно казано, мястото е съвсем подходящо за жена с устата на Лиза.

— Аз съм голямо момиче — възрази Сара. — Мога да се справя и с най-добрата от кучките. Но защо съобщение. Защо просто не ти се е обадила?

— Защото не е искала да чуе онова, което аз имам да ѝ кажа.

— Затова са адвокатите. О, точно така. Сега, когато тя плаща, вероятно върши по-голямата част от подготвителната работа.

Той се усмихна по-скоро мрачно.

— Най-малко две хиляди долара на седмица за адвокатите ѝ наистина ще орежат значително джобните ѝ пари.

— Уф. Нищо чудно, че ще дойде на срещата лично.

Той се протегна в опит да отхвърли част от напрежението, предизвикано от съобщението на Лиза.

Учудващо силните пръсти на Сара започнаха да разтриват раменете му:

— Бих могла да мразя тази жена само заради мъката, която ти е причинила.

— Не си пилей енергията — отвърна той, като се въртеше и наместваше под ръцете ѝ.

— Легни по корем, войнико.

Започна да разтрива гърба му, като се възхищаваше на линията на гръбнака и мускулите, спускащи се към ханша. Постепенно тялото му се отпусна, докато най-сетне усещането, че докосва скала, изчезна. Усмихна се, прокара пръст по прешлените, после леко го захвапа по бузата.

— Това пък за какво беше?

— Просто да те държи буден.

Джей се размърда и неочаквано тя се озова легнала по гръб, с разтворени колене, докато той я дразнеше толкова горещо, че едва успя да му зададе задъхано въпроса:

— Ами... вечерята?

— В най-отдалечените щати изяждаме първо десерта си.

---

[1] Матю (Мат) Муур Харди и Джефри (Джей) Ниро Харди — братя, професионални американски кечисти. — Б.р. ↑

19.

Денонощният крайпътен бар „При Рот“ беше претърпан с останки на „Хот родс“^[1], отломки от неуспешно завършили гонки и белези, закърпени набързо и излъскани до студен блясък. Над рецепцията се спускаше плетеница от хромирани ауспуси, подобно на сребърни змии, които блестяха с отразената светлина на утрото. Сервитьорките бяха облечени като за среднощен купон. За разлика от хромираните останки, денят не правеше голяма услуга на хората. От всички ъгли крещяха телевизори, включени на различни спортни програми. Само закъснелите или подранили пияници на дългия бар им обръщаха внимание.

— Обзалагам се, че отзад има една-две стаи за карти — подхвърли Сара, като си играеше с чашата кафе с една ръка. Другата беше вплетена в пръстите на Джей.

— Печелиш — отвърна той.

— Законни ли са?

Откъм задната част на основния ресторант се чуваше тракане на билиардни топки, съпроводено с грубите ругатни на губещия. Ако се съдеше по гласа, жената не се беше прибирала у дома от снощи.

— Ако нещата загрубеят много, шерифът реагира — обясни Джей. — В противен случай чака съвестните граждани да се оплачат. Повечето момичета са полупрофесионалистки, което, като се прибави и незаконният хазарт, носи огромни печалби.

— Под полупрофесионалистки да разбирам ли проститутки на половин работен ден?

— Аха. По обяд правят голям оборот с шофьорите на камиони.

— И твърдиш, че мястото на Лиза е тук, а?

— Джей Ди и Къстър са я срещнали в подобен бардак в Невада.

— Джей погледна нетърпеливо часовника си. — Още три минути и си тръгваме.

Сара се огледа наоколо. Нищо не се беше променило към по-добро.

— Странен избор за среща. Не мисля, че завръщането тук е много приятно за нея. Освен ако храната не е по-добра от кафето.

— Ако изобщо е тръгнала да яде нещо, това сме ние.

Входната врата се отвори и пропусна още враждебна светлина в тъмното помещение. Сара погледна Лиза. По-възрастната жена беше в черни дънки, тюркоазено сако и пуловер в подходящ нюанс на същия цвят. Тънките като игли точета на черните кожени ботуши отекваха върху каменния под със звук, подобен на чупене на кости. Беше оставила диамантите у дома и бе заложила на стари, изискани, масивни индийски бижута. Устните и ноктите ѝ бяха в светофарно червено.

— С тия дрешки би могла да плаща на адвокатите си цял месец — тихо процеди през зъби Сара.

— Знам. Ранчото е платило за всяка една дрънкулка. Бижутата са принадлежали на семейството ми цели три поколения. Мама ги обожаваше. Слагаше ги при всяка възможност и говореше за внучката, която един ден ще им се наслаждава. — Джей повдигна рамене. — Когато печелиш нещо, губиш друго.

— Съжалявам — прошепна тя.

— Аз също. Лиза искаше „индийските боклуци“ само защото се бяха превърнали в нещо като запазена марка на първата му съпруга. Днес ги носи, за да ми припомни кой спечели точно тази битка.

— Кучка.

— О, да.

Най-големият враг на ранчото на Върмилиън спря до масата им. Можеше да надуши миризмата на стар алкохол в дъха ѝ и се запита дали не беше стигнала етапа, в който се потеше обилно, защото черният ѝ дроб вече не можеше да се справя.

— Добро утро, Джей — поздрави жената, загледана в сплетените им ръце. — Мис Медина.

Той кимна и... не се изправи.

Сара просто не откъсваше очи от нея. Ако той беше оставил изисканите си маниери днес, щеше да го подкрепи.

След кратко колебание Лиза седна така, сякаш беше построила мястото със собствените си две ръце.

— Доматен сок — поръча на сервитьорката, застанала на крачка зад нея. — Нищо друго.

Жената погледна неуверено към мъжа в малката им компания.

— Хапнахме вкъщи — каза ѝ Джей. — Имаме нужда само от кафе.

Тя плъзна длани по опънатата около ханша ѝ къса пола, привличайки внимание към неочаквано хубавия си задник.

— Както искате, сър. Не дължите нищо за кафето и... за каквото и да било друго. Шефът каза, че е минало доста време, откакто за последен път е виждал тук някой Върмилиън.

— Бог да го благослови — отвърна невъзмутимо Джей.

Сара едва сподави смеха си при буквалното повторение на думите на шерифа.

След продължителен поглед през рамо сервитьорката се отдалечи да донесе доматения сок.

— Е — подхвана бодро Лиза, — за какво ще говорим?

Очите ѝ горяха, докато седеше абсолютно неподвижно в очакване на реакцията им.

— Нямаме време да си играем игрички с теб — срыза я равно той. — Там има едно ранчо, което трябва да се управлява.

— Ти предложи срещата. Давай по същество — намеси се с леден глас Сара, без да си направи труда да прикрие неприязънта си.

Лиза остави тишината да става все по-плътна, докато сервитьорката не постави пред нея висока чаша с гъста червена течност. Шокиращият контраст с живия цвят без каквито и да било хитрости я караше да изглежда като бледа имитация на живота. Без токчетата си тя се чувстваше крехка, почти нищожна.

Не се хващай, посъветва го мълчаливо Сара. *Подобно на сълзите, това е най-старият трик в женския репертоар.*

— Така ли ми се отблагодарявате за това, че ви правя услуга? — попита с дрезгав глас Лиза.

Отпи голяма глътка, оставяйки върху ръба на чашата отпечатък от червило, по-червено от доматения сок. Попи устните си със салфетка, върху която се появи втори кървав полукръг.

Джей я гледаше като отровна змия, каквато всъщност беше.

— Нямате ли въпроси? — попита тя. — Какво разочарование.

В отговор получи само мълчание.

Лиза впери в него очи, които бяха някак стъклени, неясни и в същото време злоещо настойчиви.

— Адвокатите ми казаха, че имаме голям шанс да обжалваме и да отменим предишното решение по делото за Къстър.

— На основание на какви доказателства? — попита Джей, като си играеше разсеяно с лъжичката от кафето.

— Конфликт на интереси. — Тя се усмихна като дете, но погледът, който отпрати към другата жена, съвсем не беше невинен.

По врата на Сара плъзна хлад.

— Какъв конфликт?

— Ти. Очевидно си излъгала в оценката на картините в полза на любовника си.

— Глупости — срязва я той. — Преди съдията да обяви решението, ние дори не се бяхме виждали.

— Бъртън е говорил с последните ти клиенти. Семейство Чен — заяви Лиза, като отбягваше да погледне Сара в лицето. — Казаха са му, че страшно си бързала да заминеш за Уайоминг.

— Вече бях прекарала в Атланта няколко месеца. Давай по същество. — Тонът ѝ беше спокоен, но онова, което виждаше в лицето на другата, предизвикваше у нея желание да избяга.

Дали Джей е наясно, че бившата на баща му е луда не само по модата?

— Но е трябвало да останеш още две седмици — повиши глас Лиза. — Обаче си се втурнала насам, за да останеш известно време насаме с клиента си. Това ли беше хонорарът ти, или се надяваше и на част от парите на Върмилиън?

Ноктите на Сара се впиха в ръката на Джей с мълчалива настойчивост да я остави да се справи сама с положението.

— Недей да съдиш по онова, което би направила ти на мое място — отвърна ѝ равно.

— И в леглото ли мърка като котка? — обърна се към него Лиза.

— Какво искаш? — попита я той спокойно, но очите му ѝ обещаваха ада. — Още пари?

— Искам всичко — отсече тя, без повече да крие порочната ярост, която я превръщаше в животно. — Джей Ди ме изхвърли като вчерашен боклук.

— Отрупана с диаманти и дрехи по последна мода? Опитай пак.

— Искам всичко, което той обичаше повече от мен. Ранчото, картините на Къстър, всичко.

— И после какво? — намеси се Сара. — Очакваш черната дупка в душата ти да се запълни като с магия? Новините се разчуват бързо, сестро. Не става по този начин. Няма да бъдеш по-щастлива...

— Млъквай! Нямам нужда от поученията на някаква курва!

— Ако курвите бяха умни, ти нямаше да си тук — срязва я Джей. — Но не си, затова се оказахме на това място. Можеш да прекараш остатъка от дните си в опити да се изпикаеш в кафето ми или да намалиш загубите и да се радваш на приятния си живот.

— Ще те науча аз теб — закани се тя. — Обещавам ти. Също като Джей Ди.

— Вече разбрах защо се е развел — каза той. — Това е всичко, което си струваше да науча.

— Аз ще бъда уважавана. — Викът ѝ увисна във внезапно притихналата стая.

— Не и преди да пораснеш. — Колкото и да беше леден, тонът му можеше да я изпепели. — А сега искаш ли да обсъдим още нещо?

— Махни това изражение от лицето си — изсъска тя и ръцете ѝ се разтрепериха върху чашата.

Джей се усмихна бавно.

— Така по-добре ли е? — Не, не беше.

Сара стисна предупредително ръката му. Дразненето на една полудяла жена нямаше да доведе до нищо, освен до грозна сцена.

Може би затова е избрала това място извън града, каза си тя. Тук всичко, по-малко от бой с ножове, ще остане незабелязано.

Тази мисъл ѝ напомни за старите Солванг, съсечени и окървавени, мълчаливо очакващи някаква справедливост.

Неочаквано дълбоко в душата си усети умора от Лиза и постоянните ѝ опити да изпразни до дъно джобовете на Върмилиън.

— Ще увеличиш издръжката ми със сто процента — говореше другата.

— Вече получи повече, отколкото ранчото може да си позволи — отвърна ѝ той.

— Напротив, можеш. Имам чудесна идея как да печели повече.

— Да не би да се познаваш със собственика на кокошката със златните яйца, който я убил, защото искал още и още? — подсмихна се с неприкрит сарказъм Джей.

Пръстите на Лиза се вкопчиха в стъклената чаша.

Едва сега Сара забеляза, че нокътят на единия от палците на по-възрастната жена беше изгризан до кожата. Засъхналата кръв по края беше по-тъмна от лака.

— Бъртън ще влезе във владение на своята четвърт веднага — заяви тя.

— Не.

— И още нещо — продължи, сякаш не го бе чула.

Той я гледаше с очите на военен ветеран, какъвто всъщност и беше.

— Тъй като всичко казано дотук беше въздух под налягане, давай напред.

— Ще получа и Музата.

— Не можем да докажем, че съществува — обади се Сара. — Няма как да ви даде нещо, което никога не е виждал.

— Къстър я нарисова за мой приятел — настоя другата. — Аз го наблюдавах. Ще взема портрета, иначе няма сделка.

— Водили сме този спор и преди и ти го изгуби по всички линии — каза Джей и сложи шапката си. — Отговорът не се е променил. Не.

— Това беше преди Сара — подхвърли Лиза припряно, остро. — Какво според теб ще направи новият съдия, щом научи за тъй наречения експерт, който се чука с теб по пътя към богатствата на Върмилиън?

— Нито дума от решението няма да се промени — отсече той. — То се основава на закона, а не на клюката.

— Може би. Но — примигна свенливо тя — дали професионалната репутация на курвата ти ще преживее мълвата?

Ето я най-последната причина, заради която ги беше извикала тук. Беше си въобразила, че разполага с достатъчно голям лост, за да измъкне повече пари от Джей.

— С репутацията ми всичко ще бъде наред — заяви Сара. — Имам дълъг списък от доволни клиенти, които ще ме държат достатъчно заета.

— Още щом Гай Бек се заеме с теб — усмихна се като череп другата, — всички ще престанат да те търсят.

— Клиентите ми го познават добре. Каквото и да каже той, няма да ги притесни — излъга без колебание. *Проклетата да съм, ако стана причина да разори ранчото на Върмилиън.*

— Картината съществува — обърна се Лиза към Джей. — Дори беше спомената в разписките.

— Там се говореше само за портрет — отвърна той. — Нямахте посочено име.

— Ако не можете да откриете Музата, то е, защото я криете.

— Или пък Къстър я е изгорил, преди да си тръгне — прибави Джей.

— Никога не би го направил! Имате седмица да я намерите. След това ще наема адвокати и ще се обърна към Гай Бек да съсипе репутацията на мис Медина.

С периферното си зрение Сара забеляза лъжичката за кафе, която проблясваше всеки път, когато той я обръщаше между големите пръсти на едната си ръка.

— Твоят тъй наречен конфликт на интереси е прекалено хилав аргумент, за да възобнови делото — каза накрая.

— Не по-хилав от останалите ми ходове, които го проточиха с години — отвърна тя. — Господи, беше толкова хубаво да знам, че плащаш на адвокатите ми да те връзват на възел. Жалко, че не можах да те принудя да продадеш ранчото.

— Подцени ме от самото начало — изръмжа Джей. Очите му хвърляха искри изпод периферията на шапката, лъжичката проблясваше в дланта му.

— За което и досега се проклинам. Искаше ранчото само за себе си, но брат ти имаше свои идеи за това колко струва и как да извлече максимална полза от него. Той заслужава да му се даде шанс.

— И ще го има. След седем години.

— Не. Веднага!

Лъжичката се огъна и той я захвърли на масата.

— Аз приключих — обърна се към Сара. — Да си вървим.

— Почакайте — настойчиво извика Лиза. — Мога да държа интереса на сина си далече от ранчото. Върти е реалист. Ти си романтик. Но именно защото вижда нещата такива, каквито са, може да бъде пренасочен по-лесно от теб. — Кръстоса ръце на масата и се наведе към него: — Дай ми два пъти по-голяма издръжка и Музата. Ще видите, че никой повече няма да реже оградата, да отклонява потока или да оставя химикали след себе си. Няма да поискам нищо повече от вас. Никога.

Устните на Сара се опънаха в тънка линия върху зъбите ѝ.

— Всяко момче обича майка си, нали така?

— Той може да ме обича или да ме мрази, но ще ме слуша, ако иска да харчи пари.

— Ще го изискам в писмен вид — заяви Джей, любопитен колко далече щеше да стигне Лиза. — Ти получаваш двойно по-висока издръжка и Музата. Срещу това варварските набези над ранчото престават, приключваш с постоянните си претенции и обещаваш, че няма да съсипе професионалната репутация на Сара.

— Не! — гневно се намеси тя. — Не ѝ позволявай да ме използва срещу теб!

Пръстите му се обвиха около нейните под масата.

Погледна го и забеляза лекото отрицателно поклащане на главата му.

— Но...

Ръката му стисна дланта ѝ по-силно. Тя измърмори нещо неразбираемо, облегна се на стола си и потъна в мълчание.

— Няма да получиш нищо писмено — отсече Лиза, — защото можеш да ме обвиниш в изнудване.

— Каквото си е. Точно затова няма да мине пред мистър Ейбрахамсън и мистър Уилки от кантора „Ейбрахамсън и Уилки“ — двама от най-скъпите адвокати в Уайоминг. Тази среща ще ти струва около пет хиляди, без да включваме кафето.

— Споменах ли, че ти ще плащаш за всички юридически услуги? — попита жената с широко отворени очи.

— Като изключим, че забрави да ме уведомиш за нещо толкова важно, пред нас няма друго, освен отвратително кафе.

Лиза махна с ръка и годежният ѝ пръстен проблесна в мрака.

— Мога да си позволя да бъда щедра, след като се разбрахме за адвокатите.

— Все още не съм се съгласил с нищо — напомни ѝ той.

— Обмисли го ден-два. Ще осъзнаеш, че не си струва да се бориш за обречена кауза. Все пак, каквото и да решиш, крайният срок си остава две седмици. — Отмести рязко стола си назад и се изправи. — Уведоми ме, когато намериш портрета. Дотогава всички средства остават в играта.

И тръгна към изхода.

— Чу ли за Рибарското селище? — нехайно подхвърли Джей.
Жената застина на мястото си и се обърна.

— Ужасно, наистина ужасно.

— И, естествено, не знаеш нищо. Нали?

— Сигурно не мислиш, че имам нещо общо с тази мръсна работа? Засрами се.

— Картините, които толкова много искаш, можеха да бъдат откраднати оттам. Помислила ли си за това?

— Върти каза, че нищо не е изчезнало.

Той се усмихна мрачно.

— Ние мислим, че е така. Не можем да докажем обратното.

— Това си е ваш проблем.

— Като убийствата? — не издържа Сара. — Нищо не е твой проблем, така ли?

— Не е необходимо да убивам когото и да било, за да получа каквото искам — нетърпеливо възрази другата. — Достатъчно ми е да познавам слабостите на хората. Тогава ще правят всичко, каквото им наредя. Вие ще приемете условията ми и ще се радвате, че сте имали тази възможност. — И отново им обърна гръб. — Съобщете ми, щом намерите портрета.

Токчетата ѝ отекнаха из помещението, докато оставяше хрома, телевизорите и лошите спомени зад себе си.

За първи път в живота си Сара разбра защо хората изпитват желание да убиват.

— Задръж парата, докато се качим в пикапа — обади се Джей.

— Чувствам се ужасно, че ме използва, за да те изнудва — процеди през стиснати зъби тя. Ръцете ѝ трепереха от гняв, затова ги сви в юмруци. — Ако не бях аз, щеше да ѝ кажеш да си изяде...

— Точно така — прекъсна я той, изправи се и я поведе към вратата. — Тръгваме си.

Когато стигнаха до пикапа, вече бе успяла да овладее емоциите си. Донякъде.

Джей се настани зад волана и включи двигателя с такова спокойствие, сякаш току-що беше излязъл от железарски магазин.

— А сега се отпусни малко и помисли — подхвана той, докато напускаха паркинга. — Заплахите на Лиза не са нищо повече от стрелба на сляпо, но докато си вярва, че ме държи за топките, ще

продължи да я кара постарому. Поне през следващите две седмици. Трябва да действаме така, сякаш наистина сме притеснени.

— Стрелба на сляпо? — учуди се Сара.

— Един годежен пръстен на ръката ти ще пресече бързо ключките.

Тя мълчаливо обмисляше думите му. Накрая попита:

— Повярва ли й за семейство Солванг?

— Тази жена е много неща и нито едно от тях не е по вкуса ми. Но убийство срещу заплащане? Нужни са солидни връзки, за да стигнеш до такива хора. Тя ги няма. Изнудване? По дяволите, да, ще го направи и ще се смее през целия път до банката.

Сара се намръщи.

— Защо желае Музата толкова много, че е готова да стигне до заплахи?

Той сви рамене и пое по главния път.

— Помниш ли какво ми каза за оригинала на Спайдър?

— Да.

— Може би този портрет е същото за Лиза. Освен това е нейният начин да забие нож в мен и да го завърти. Отказвам й, но тя така или иначе получава най-скъпата картина.

— Ако й се удаде възможност, ще фалира напълно ранчото и няма да престане да се смее — отбеляза Сара. — И вината за това ще е моя.

— Глупости. Ще преживея и тази престрелка. Войната на Върмилиън срещу Нюман започна много преди да се появиш и вероятно ще продължи дълго след като си заминеш.

Каквото и да бе имала намерение да каже, се разпръсна пред лицето на неоспоримата истина.

Тя щеше да си тръгне.

Той щеше да остане.

В пикапа настъпи тишина, нарушавана единствено от звука на мигачите, докато завиваше към отбивката.

— Разполагаме поне със седмица, преди Лиза да изгуби търпение — обади се накрая Джей. Поне така се надявам. — В описа се споменава портрет с размери един и деветдесет на два и трийсет, така че сме принудени да допуснем, че е същият, който тя иска.

Сара затвори очи и се опита да приеме загубата на онова, което Джей беше намерил на старите бойни полета. Въпреки думите му, че трябва да се преструват, че продължават напред, се чудеше дали това беше цялата истина и дори част от нея.

— След като знам, че Къстър не е занесъл нито една от работите си в Роаноук... — подхвана Джей.

— Как можеш да си сигурен? — бързо попита тя.

— Остави четките, боите, стативите и всичко останало. Тръгна с дрехите на гърба си. Пътувал е на стоп. Не мога да си го представя на пътя с огромно платно под мишница.

— Какво е станало с вещите му?

— Сигурно са опаковани някъде. Или пък са изгорени. Къстър не беше единственият, който знаеше как се пали огън. Джей Ди го правеше доста често. — Джей погледна Сара. Лицето ѝ беше напрегнато, зачервено, челюстта ѝ беше стегната. — Мисли за намирането на портрета като за победа за изкуството и собствената ти кариера. Всяка една от тези две причини си струва търсенето. Забрави за Лиза.

— А ти какво печелиш? — попита тя.

— В какъв смисъл?

— Под привидното си спокойствие си готов всеки момент да изригнеш.

Отново мълчание.

— Не е само Лиза — каза накрая мрачно. — Щях да съм много по-щастлив, ако нямах чувството, че Рибарското селище по някакъв начин е свързано със случващото се.

— Каза, че не вярваш тя да е замесена.

— Не вярвам. — Ръцете му се стегнаха върху волана. — Но ми се струва, че се бия на прекалено много фронтове, за да спечеля на който и да било от тях. Прекарах няколко дни в опити да премахна поне първия — Музата, и да се впусна в най-важната битка — откриването на убийците.

И, помисли си с ярост, ако всичко е свързано с Рибарското селище, ще се окажа много близо до проклетите кучи синове.

— Тя никога няма да престане да те изнудва — подхвърли Сара. — Знаеш го, нали?

— Лиза бърза, защото вярва, че щом си тръгнеш, опорните ѝ точки ще изчезнат заедно с теб.

Реалността беше точно толкова неприятна на вкус, колкото и кафето в крайпътния бар, но Сара беше принудена да приеме жестоката истина. Случващото се между нея и Джей не беше дългосрочно обвързване.

— Бих я нарекъл с много имена, но глупачка не е сред тях — продължаваше той. — Сторило ѝ се е, че е видяла момента и оръжието, и нанесе удар. Защо не? За нея това е печеливш ход. Повече пари, може би картина на Къстър и сладко отмъщение, за да успокои онова, което я гложди отвътре. Какво повече би могла да иска?

— Сигурна съм, че ще разберем.

---

[1] „Горещи пръти“ — стари, класически американски автомобили с големи двигатели, модифицирани за достигане на максимално голяма скорост. Предполага се, че името им се дължи на скоростния лост. — Б.пр. ↑

20.

Сара почти не забеляза красотата на надиплената с облаци слънчева светлина. Беше прекалено заета да мисли за изчезналата картина и двойното убийство, когато Джей спря пред входната врата на къщата в ранчото.

— Ще си тръгна — заяви в тишината.

Не!

Но той запази бурната реакция за себе си.

— Лиза ще се опита да съсипе репутацията ти просто защото има тази възможност.

— Как можем да сме сигурни, че Бек вече не е разпространил ключката? — попита Сара.

Той изключи двигателя.

— Някой обаждал ли се е?

Нямаше нужда да проверява телефона. Продължаваше да го държи в ръка, откакто беше прегледала съобщенията си преди три минути.

— Не — каза накрая.

— Значи, името ти е неопетнено. Поне един от конкурентите ти щеше да звънне досега и да разиграе познатата пиеса: „О, не е ли ужасно това, което ти се случи!“.

Не можеше да спори. Сама разчиташе на човешката природа да ѝ подсказва момента, в който мълвата щеше да плъзне.

Тогава ли Джей ще ми даде годежния пръстен, който ще накара Лиза да се задави?

Идеята я притесняваше на твърде много нива, за да можеше да ги назове.

Той се наведе над скоростния лост и я целуна в ъгълчето на устата. Мислите, накарали я да се намръщи, мигом се изпариха. Сложи ръка на бузата му, все още гладка след сутрешното бръснене.

— Помни — каза той, — ние само се преструваме на притеснени.

— Добре. Ще престана да се тормозя. — *Засега*. Захапа леко долната му устна. — Успяваш да ме разсееш с такава лекота.

— Миличка, ти ме разтоварваш с всяко поемане на въздух. И ако не сляза от пикапа веднага, доказателството ще се отпечата върху панталона ми, за да могат да го видят всички.

— Споменавала ли съм колко много харесвам дънките ти?

— Не ми помагаш.

Все още се усмихваше, като се стараеше да не поглежда към него, когато той отвори вратата откъм нейната страна.

Хенри ги очакваше пред къщата.

— Е, колко лошо беше?

Въпросът напомни на Сара предупреждението на Джей, че старият управител е клюкар.

Така че ще се опитам да изглеждам притеснена. Защото наистина съм.

— Достатъчно — отговори Джей. — Прибра ли кутията с доказателствата от съда? В цялата суматоха вчера забравих да те попитам.

Хенри започна да задава друг въпрос, но погледна изражението на Джей и премисли.

— Сложих я в кабинета до бюрото ти. Обади се шериф Куки. Дугън и Валънтайн са в затвора в Коуди. Пияни и неадекватни.

— От колко време са там?

— Достатъчно дълго, за да са убили двамата Солванг.

Джей свали шапката и я изтръска в бедрото си.

— В най-добрия случай това беше единствената възможност да го е направил някой отвън. Благодаря, Хенри. Би ли останал близо до къщата? Може да ми потрябват спомените ти за Къстър.

Управителят нахлузи влажното от пот бомбе на главата си.

— Ще отскоча да нагледам конете, които ще използваме утре. Наближава времето да им сменим подковите.

— Да, някои са доста изтънели — отбеляза Джей и добави мислено ковача към списъка с домашни задачи в съзнанието си.

— Аха. — Хенри се отдръпна от входа и прибра дългата си, посивяла коса зад ушите. — Руб и Уилетс вече се връщат. Ще пристигнат около обяд.

— Трябва да са тръгнали по стръмната пътека.

— Аха — повтори управителят, затръшна вратата и изчезна. Миг по-късно до тях стигна приглушеният му глас: — Ще се върна веднага щом свърша с конете.

— Стръмната пътека? — учуди се Сара.

— Краткият път — поясни Джей. — Не става за кравите, но е идеален за добри коне.

— Мислех си, че се намирам напред дива пустош. Оказва се, че тук има повече пътеки, отколкото в Централ парк.

Усмехнат, той прекара пръсти по лицето ѝ.

— Идеята, че е недокосната от човешка ръка, си е все същата. Просто идея. Хората са се заселили в Новия свят много, много преди Колумб да се препъне в него на път към Индия. Където и да отидеш, други вече са били там.

— Стига да не оставят боклуци, нямам нищо против.

— Като стана въпрос за боклук, хайде да подредим кутията с доказателствата.

— Достатъчно голяма ли е, за да побере Музата? — попита тя капризно.

— Не, освен ако не е сгъната до размерите на стандартен документ.

— Още една мечта умира.

Той улови ръката ѝ и сплете пръсти в нейните.

— Имаш нужда от по-издръжливи мечти.

Сара стисна леко дланта му.

— Работя по въпроса.

Последва го в стаята, която беше превърнал в свой офис. В средата на бюрото му беше поставена разкъсана картонена кутия. От външната ѝ страна бяха налепенни различни стикери с кодове на пазачите на вещественни доказателства.

Когато я отвори, от нея веднага се разсипаха няколко листа. Беше буквално претъпкана с книжа.

— Стикерите ме наведоха на мисълта, че документацията вътре е изрядно подредена — възропта тя.

— Взели са само онези, които са били важни за делото.

— И са нахвърляли останалите обратно вътре. Схванах.

— Тук някъде трябва да има една счетоводна книга — каза Джей. Порови внимателно, намери я и я измъкна. — Заповядай.

Сара я взе, седна и започна да преглежда редовете и колоните.

Той отиде да донесе кафе, което да става за пиене, и установи, че трябва да го приготви сам. Когато се върна с двете вдигащи пара чаши, тя не беше помръднала.

Зад кухнята вратата се отвори и отново хлопна. Хенри се беше прибрал.

Пръстът ѝ се плъзна по един зачертан ред.

— Какво е това? 5 май 1993. Да не би да празнувате Синко де Майо^[1]?

— Не и когато бях малък.

Улови ръката му и го дръпна по-близо.

— Е?

— Няма как да знам, докато не ме оставиш да го прочета — отвърна той.

— За какво е тая суетня? — обади се от прага Хенри. Наблюдаваше Джей по начина, по който Скунк гледеше Кинг Коуб. — Мислех, че сте приключили с ровенето в прашните кашони. Какво, по дяволите, иска пак тая кучка Лиза?

— Сега сме в извънсъдебната част на играта — отвърна Джей.

— В тази — опита се да привлече вниманието му Сара. — Първо е написано, после е зачертано дебело. Касае се за сума в размер на пет хиляди долара. И не е случайна грешка.

Джей разгледа листа отблизо.

— Пише още „в брой“.

— Доста пари — отбеляза тя.

— Не и когато купуваш жива стока. — Без да вдига поглед, попита: — Имаш ли някаква представа, Хенри?

Възрастният мъж се наведе напред, извади чифт очила с телени рамки и погледна през тях към измачкания документ.

— Ами да, разбира се, че си спомням датата. Беше по времето, когато Къстър най-после разбра, че не е добре дошъл тук. На Джей Ди му беше дошло до гуша да го търпи под покрива си, докато той ухажваше оная въртиопашка. Нещо като, както вие сега го наричате, прощален подарък.

— Или му е платил да не се връща повече — подхвърли Джей.

— Все същото.

Сара въздъхна шумно и почука с нокът върху плътната линия:

— Но не е онова, което търсим.

— Не, освен ако не са парите, с които е купил картината — отвърна той.

— Без разписка няма как да сме сигурни — мрачно отбеляза тя. — Сумата е същата, която Джей Ди е плащал за останалите му работи, но това не е достатъчно, за да ме убеди. — Още по-малко пък Лиза.

Джей потропа с пръсти по масата. Звукът отекна из кабинета и бе погълнат от старите книги и ръчно направените рафтове.

— Не Джей Ди е зачертал реда — каза Сара, преглеждайки отново листовите. — Всяка друга договорена покупка, независимо дали служебна, или лична, е отчетена. Архивът му е малко странен, но в никакъв случай не хаотичен.

— Вярно — съгласи се управителят. — Много държеше да пази тези записки в тайна и вероятно затова Джини никога не разбра колко много харчеше за изкуство.

— А пък аз си мислех, че именно тя си е падала по работите на Къстър — каза Сара.

— Да харесваш нещо и да плащаш за него огромни суми в брой, са две различни неща — изсумтя Хенри.

Джей започна да рови из съдържанието на кутията в търсене на разписката за портрета.

— Впрочем какво преследвате вие двамата? — попита след минута управителят. — Току-виж се окаже, че мога да ви бъда полезен.

Тя погледна крадешком към Джей. Той кимна с глава също толкова незабележимо.

— Издирваме рисуван от Къстър портрет, наречен Муза. Доколкото ни е известно, правен е малко преди двамата с Джей Ди да се скарат и да се разделят завинаги.

— Което означава по времето, когато баща ми се ожени повторно — допълни Джей. — Затова двете неща се сливат в спомените ми.

Хенри кимна и се замисли.

— Портрет? От името се досещам, че е на жена. Освен ако сега вече нямат и мъже за музи.

— Все още не съм чувала за подобно нещо — усмихна се Сара.

Джей разтърка носа си, за да освободи натрупаното в скулите напрежение. Искаше му се да върши нещо, вместо да стои, да се рови в стари книжа и да се преструва на притеснен.

— На мъж или на жена — каза той, — този портрет ни е нужен. Трябва да има някаква причина, поради която Лиза иска да го получи на всяка цена.

— Ама и тя не се отказва — подметна Хенри с изражение, подсказващо, че с удоволствие би се изплюл.

— Лиза? — попита Сара.

Мъжът отново кимна.

— Когато единственото, което притежаваш, е повехнала красота и животинска хитрост — отбеляза тя, — отказът не е избор. — Зарови се още по-дълбоко в кашона и откри окъсана папка. Отвори я и набързо прегледа документите. — Това пък какво е?

— Част от боклуците, оставени от Къстър — предположи управителят. — Джей Ди се заинати да запазим всичко, докато ни изпрати новия си адрес.

— Което той така и не направи — вметна Джей. — По-късно намерихме много разписки. Но на повечето от тях пишеше „подарък за Джини“.

Сара отвори папката и прочете на случаен принцип няколко страници, за да добие представа за съдържанието ѝ.

— Разписка... Разписка... Изрезка от вестник... Виж ти, не знаех, че Къстър е участвал в родео с мустанг. Второ място, без седло. Клиентите ми ще скочат на това като мухи на сметана.

— Правеше и хербарии — отбеляза Хенри и забодде пръст в пъхнато между страниците изсъхнало цвете. — Това тук изглежда малко странно.

— Имаше ли любими цветя?

— Не и от градината на Джини — засмя се старецът. — Тя му се нахвърли като майка мечка, когато една пролет го свари да къса лалета.

Сара спря, после продължи да преглежда папката. Натъкна се на пачка слепени един за друг документи, вероятно от петна от боя. Можеше да си представи как художникът е бил прекъснат по време на работа, за да подпише разписка или нещо друго. Най-горният лист беше квитанция за маслени бои и четки. Сумата беше няколко хиляди.

Платени от Джей Ди.

— Тук има доста информация, която ще ми бъде от полза за книгата — отбеляза тя. — Но нищо за картина, наречена Муза.

С бързи, нетърпеливи движения се опита да върне всичко обратно в папката.

Пачката слепени документи се изплъзна от пръстите ѝ и глухо тупна върху бюрото. Някои от листовете се отделиха. Обзета от любопитство, внимателно разлепи и останалите. Един от тях се оказа сгънат на две, заедно с още няколко по-големи.

Когато го разгъна, видя нахвърляна с молив скица на лице, нарисувана с резки прави и извити черти.

— Хмм — изсумтя Хенри. — Изглежда като да го е рисувало дете.

— Едно много, много талантливо дете — каза тя разсеяно.

— Това е началото на предварителната скица. Почти драсканица, наистина. Но погледнете дивата свобода в нея. Основната форма е грациозна, даже ефирна, но...

— Какво? — тихо попита Джей.

— Ами, главните линии са нахвърлени с лекота, но детайлите доста са го затруднили. Очите са едва загатнати, въпреки че са сърцето и душата на всеки портрет. Очевидно му е било трудно да ги гледа. А може би просто му е било невъзможно да разчете онова, което е видял.

От страницата към тях се вираше разголеният призрак на женско лице.

— Познаваш ли я? — обърна се Сара към Джей с широко отворени от учудване и надежда очи.

— Със сигурност мога да кажа само, че не е майка ми — отвърна той. — Веждите не са нейните.

— Хенри? — продължи тя.

Управителят отново извади очилата и се наведе над скицата.

— Не прилича на никоя, която съм познавал. Къстър сигурно е бил много пиян или дрогиран, за да свърши работата както трябва.

— Дрогиран? — отново се обърна към Джей тя.

— Дрогиран — потвърди той. — Винаги съм мислел, че стаята му мирише странно от боите. Но след като отидох в гимназията, вече не бях толкова наивен.

— Джей Ди нямаше ли нещо против слабостта му към „билките“? По онова време марихуаната е била забранена от закона.

— И все още е — напомни Джей.

— Предупреждаваше го, че ще му скрита задника, ако го хване да пуши нещо друго, освен тютюн — обясни Хенри.

— И след първия път — под навеса за дърва, Къстър най-после му повярва.

— Джей Ди е наричал Къстър? — невярващо попита Сара.

— Не може да се каже, че го е наричал, когато там се е въртял кожен каиш — подсмихна се управителят. — Беше си направо бой с камшик.

— Напомни ми непременно да те запиша с диктофон. Ти знаеш за Къстър повече от всеки друг жив човек.

Хенри повдигна рамене.

— Онова, което един управител не вижда лично, го чува достатъчно скоро от клюките между работниците.

Тя обърна листа с надеждата да открие някакви записки на гърба му. Вместо това разбра как скицата се беше озовала в кутията с разписки. Не ѝ беше трудно да разпознае разкривения, дребен почерк на художника. Мастилото беше избледняло, но все още се разчиташе.

Джей се наведе толкова близо до нея, че можеше да усети ударите на сърцето му. Дъхът му опари бузата ѝ, когато зачете на глас:

— Официален документ за продажбата на Изумрудена самота, последното тъпо парче от пейзажната ми живопис, която глупакът Джей Ди Върмилиън скри толкова добре, че не можах да я изгоря на тази дата. Май 1993. — Засмя се тихо. — Къстър звучи наистина доста ядосан. И пиан, най-вероятно. Но погледнете тук. Пише „Подарък за Джини“ с почерка на баща ми.

Сара отново обърна листа и погледна недовършеното лице.

— Съществува голяма вероятност това да е първата рисунка за портрета, наречен Муза — отбеляза замислено, — но не е доказателство, че действително е нарисувал картината. Скицата е само това — начало, а не край.

Джей потърка бузата си в нейната.

— Но за нас е начало, скъпа. И е повече, отколкото имахме досега. — Изправи се и погледна Хенри. — Ако се съди по врявата отвън, Руб и Уилетс са се върнали с кучетата.

— Ще се погрижа. Да ги изпратя ли в Рибарското селище утре, за да приберат онези картини с пикапа?

— Не — припряно реагира Сара. И после към Джей: — Бих искала лично да наблюдавам повторното им опаковане, ако нямаш нищо против. Дори най-малката повреда може сериозно да подбие цената им.

— Значи, ще ги продавате? — попита Хенри.

— Засега все още го обмисляме — уклончиво отговори другият.

Управителят кимна, сложи си шапката и се отправи към задната врата.

— Защо не му разказа и останалото? — прошепна Сара.

— Останалото от какво?

— Че бъдещето на ранчото зависи от тези картини. Особено от Музата.

— Той не може да ни помогне с нищо — отвърна Джей, — така че какъв е смисълът да го товаря допълнително? Лиза е оръдие, движещо се свободно из палубата. Рано или късно ще гръмне.

Това ли се е случило в Рибарското селище? Кучката е изгубила контрол?

Поклати глава от собствената си мисъл. Мащехата му не би могла да използва нож за нищо друго, освен да разреже пържолата си.

— За всичко съм виновна аз — каза Сара и гласът ѝ пресекна.

Джей се послуша. Не можеше да бъде сигурен, че Хенри си е тръгнал. Ще продължа да разигравам пиесата с тревогата.

— Дори двамата с теб никога да не се бяхме срещнали, тя щеше да се заяде за нещо друго — опита се да я успокои той. — Може би нещо от миналото, с което да ни изнудва. А Бъртън нямаше да се откаже от намерението си да продаде земята на всеки, склонен да среже оградата, за да я огледа. Но вече нищо от това няма значение.

— Какво имаш предвид?

— Дори да знаех какво ще се стовари върху главата ми заради срещата ни, пак щях да тичам към теб. По дяволите, може би дори още по-бързо, ако имах представа какво ни очаква.

Тя обви ръце около него и го прегърна силно.

— Аз... — Поклати глава и опита отново: — Аз...

— Не плачи — измърмори Джей. — Мислех си, че ще преживея всичко, без да ми се отрази по някакъв начин, но тогава ти се появи в живота ми и осъзнах колко много от себе си съм оставил в чужбина.

Лиза може да ме съди и да ме изнудва, докато адът замръзне, но никога няма да съжаля, че те срещнах.

Без да го пуска, сякаш я обвиваше живителна слънчева светлина, Сара най-последно въздъхна и прие думите му.

— Ти си добър човек, Джей Върмилиън. Много добър. Господи, не бих се отказала от удоволствието да удуша онази кучка.

— Тя не заслужава да влезеш в затвора заради нея. Точно затова продължава да се движи свободно.

Нещо в тона му я накара да разтвори широко очи.

— Ти също си мислил за това.

— Малко след като се върнах, да. Адвокатите смучеха толкова много пари, че ранчото загиваше. А аз знам много различни начини за убиване.

Дълго стояха притиснати един към друг, докато накрая той се отдръпна само толкова, колкото да повдигне брадичката ѝ.

— Усецам, че си се замислила.

— Може би Хенри гори боклука.

Джей се засмя.

— По дяволите, мила. Ти си идеална за мен. Преди да се появиш, почти бях забравил да се смея.

Тя докосна трапчинката на брадата му с език.

— Харесва ми звукът на смеха ти. Дали да не те погъделичкам?

— Не забравяй, че отмъщението е жестоко.

Сара въздъхна.

— Допускаш ли, че може да е на тавана?

— Отмъщението?

— Музата.

— Ако имахме таван — отвърна той, — вече щях да съм проверил. Претърсих цялото ранчо, когато Лиза започна набезите си. В случай че портретът беше някъде тук, отдавна щях да съм го открил. Същото се отнася и за Рибарското селище. Но нищо не ни пречи да огледаме пак, когато се върнем да вземем картините.

— И ако не е и там...? — Тя прехапа устни.

— Не се притеснявай — каза ѝ, като сниши глас. — Просто ще изгубя няколко дни заради глупостта на Лиза. Ще започна със сградите в града, собственост на ранчото, които не са споменати в иска ѝ, затова така и не съм стигнал до тях. Колкото до тази къща, баща ми закачаше

работите му навсякъде, освен в баните. Когато му омръзнеше да ги гледа, ги сменяше с другите от Джаксън или ги изпращаше на съхранение в Рибарското селище.

— Мислиш ли, че в града може да има още негови творби?

— Къстър е живял в ранчото цяло десетилетие, преди да се родя, и го напусна малко преди да навърша тринайсет. Достатъчно време да нарисова стотици пейзажи. И да ги изгори.

— Някои сигурно са го заслужавали — отбеляза тя. — Нито един художник не може да бъде във форма постоянно, да не кажем и през по-голямата част от времето. В много частни колекции висят картини с родословие от световно ниво, но всъщност не са нищо особено.

Джей погледна часовника, който толкова мразеше да носи и слагаше единствено когато отиваше в града. С нетърпеливо движение го разкопча и го хвърли върху бюрото.

— Хайде да блокираме Рибарското селище.

Сара застина. Една мисъл не преставаше да я преследва, но не искаше да тревожи Джей, като я споделеше с него.

— Какво има? — попита той тихо.

— Шериф Куки спомена за засада — каза неохотно. — Ами ако те... Какво ще стане, ако...?

— Възможно е да опитат отново — кимна мъжът — Но може да се случи в ранчото, в селището, в града. Навсякъде.

Тя потръпна.

— Не съм свикнала да бъда преследвана.

— Но аз съм. Затова винаги нося оръжие.

---

[1] Национален празник на Мексико в чест на победата на мексиканските войски в битката при Пуебло на 5 май 1862 г. Отбелязва се и в някои американски щати. Известен също като ден на свети Патрик. — Б.р. ↑

21.

Пейзажът в късния следобед беше едновременно пуст и красив на фона на оловносивото небе. Плътните тъмни облаци се движеха прекалено бързо, за да имат време да изцедят от себе си дъжд или сняг. Придържайки се към билото на планината, големият камион „Форд“ теглеше затворено черно ремарке и пъплеше едва-едва по калния път.

— Надолу е много по-страшно, отколкото нагоре — отбеляза Сара.

— На връщане ще бъдеш от другата страна и ще можеш да гледаш пейзажа — отвърна Джей, като насочваше нещо камиона и ремаркетото.

— На връщане — повтори тя. — Кой е построил този... Е, предполагам, че това трябва да минава за път?

— Братята Уайс за сметка на Върмилиън преди около двеста години. Не мога да си представя да прекарвам крави по него, но за тежки машини е добър.

— Животните не усещат световъртеж — заяви Сара, като огледа разбитите скали, приличащи на извадени зъби.

Телефонът му измуча като Кинг Коуб. Той започна да го търси из множеството джобове на работния си панталон, който беше част от военна униформа — бе започнал да го предпочита пред дънките, когато не яздеше. Шумното разделяне на лепенките почти се губеше сред друсането по неравностите на пътя и мученето на телефона.

Сара улови волана с лявата си ръка.

— Благодаря — каза ѝ той и прие обаждането: — Да, Хенри? Какво има?

— По дяволите, Джей, аз ти звънях, звънях...

— Здравсти, Бъртън. Другия път опитай с радиостанцията. Мобилната мрежа има обхват само на някои места, освен когато се движиш по хребета, което нямаше как да не знаеш, ако прекарваше повече време в ранчото.

— Къде си, дявол да те вземе?

— На стария път на Уайс. Какъв е проблемът?

— Някой е разбил склада в Джаксън — извика брат му.

— Какво? — Джей натисна предпазливо спирачката и спря, докато слушаше.

— Срязали са катинара и са го сложили прилежно отстрани. После са преровили всичко и са взели каквото им е харесало.

— Какво липсва? Кога е станало?

— Рано тази сутрин — високо отговори Бъртън. — И все още не знаем какво е откраднато. Шерифът иска да дойдеш и да провериш, като вземеш и опис.

— В момента се намирам на един черен път доста далече от града. Ти се оправяй с Куки.

— Връщаш се в Рибарското селище, а? Пак ще има страстна нощ.

— Намери си нещо и ти и ще престанеш да се интересуваш от личния ми живот — срязва го Джей. — А сега ми дай Хенри, преди да съм забравил, че сме роднини.

— Той загрява колата, за да можем да свършим някаква сериозна работа. Може би трябва да се замислиш да направиш същото. Не бързай да се връщаш.

Линията заглъхна. Джей изсъска нещо под носа си и прибра телефона обратно в един от джобовете.

— Беше Бъртън — съобщи той.

— Чух. Това момче не може ли да се оправя с регулатора на звука?

— Поне аз не съм забелязал. Складът ни в Джаксън е бил ограбен.

— И това чух — каза безрадостно тя. — Навсякъде ни преследва лош късмет. — *Или лоши хора.*

Но не изрече последните думи на глас. Джей и така си имаше достатъчно грижи.

— Затова няма да ходиш никъде без мен — отсече той.

От тона му й стана ясно, че капитанът беше отново на поста си.

— Това заповед ли е?

— Да, докато не разбере какво става.

Тя се наведе към Джей. Вече по-близо до него, доколкото позволяваше предпазният колан от окъсаната седалка на стария,

очукан камион, плъзна длан между якето и ризата и се наслади на мъжката му топлина.

— Обирът не е съвпадение, нали? — попита тихо.

— Вторият път може и да е съвпадение — отвърна ѝ с овладян гняв. — Третият вече е обявяване на война.

Това, което наистина го притесняваше, беше, че такъв вид войни се водеха от аматьори. Непредсказуеми като пролетни лавини и също толкова склонни да убиват. Начинът, по който бяха умъртвени старите Солванг, без причина, а само заради самата жестокост, потвърждаваше кървавата истина, че животът беше крехък, а смъртта — окончателен край на всичко.

Вдигна крак от спирачката. Тежкия камион отново запълзя по калния, неравен път. На билото, където земята се стелеше надолу във всички посоки, внезапно го обзе нереалното усещане, че се движи върху вкаменените останки на огромно животно, загинало при сътворението на света.

След километри неравно пътуване натисна бутона и свали прозореца откъм своята страна. Леденият въздух нахлу в кабината като мълния.

Сара го изгледа отстрани и вдигна яката си.

— Отивам да проверя теглича — каза ѝ, като спря и изключи двигателя. — Долавям странен шум.

— Мога ли да ти помогна?

— Просто стой кротко на топло. Няма да ми отнеме повече от минута.

Преди да слезе, той извади пушката, но я остави на задното стъкло на багажника.

Сара застина толкова неподвижно, че започна да трепери от напрежение. Тогава си заповяда да диша. Той носеше оръжие и в Рибарското селище, а нищо не ни се случи. Всичко сега е зад нас. Картините на Къстър са добре опаковани и подредени в ремаркетото отзад.

Всичко е наред.

Джей се върна в кабината и включи двигателя. Но остави прозореца спуснат, докато пое отново по пътя.

— Нещо нередно с теглича? — попита тя.

— Нищо. — Поколеба се и добави: — Стори ми се, че чух хеликоптер. Но заради виенето на вятъра и трясъка по пътя няма как да съм сигурен. Може да си въобразявам.

Тя се опита да не трепери от студ. Думите му бяха студени. Просто информация. Никаква емоция.

Капитан Върмилиън се беше върнал и беше на поста си.

— Но не ти се вярва — позволи си да каже все пак.

Той не ѝ отговори. Лицето му си беше същото, но вътрешният радар се беше включил и проучваше наоколо, опитвайки се да засече врага. Небесносините очи бяха тревожни и напрегнати.

Внезапно наклони глава и се послуша внимателно.

Сара не чуваше нищо друго, освен тракането на ремаркетото и свистенето на вятъра, който се опитваше да уговори облаците да си устроят буреносен празник.

— Трябва да си или луд, или много отчаян, за да се качиш на хеликоптер в такъв ден — каза той. — Силният вятър и въздушните джобове са смъртоносни, когато летиш ниско.

— Ниско?

— Съвсем близо до земята, извън обхвата на радарите. Шумът е оглушителен и отеква като адски рев из каньоните.

— Може да е изпаднал в беда. — Тя се наведе към прозореца и погледна нагоре.

— Не е изключено. Кажи ми, ако го забележиш преди мен.

Пътят се извиваше надолу, а пейзажът около тях започна да се променя — скалистите склонове отстъпваха мястото си на възвишения, осяяни с трепетлика и бор. Облаците бяха в оловносиво, преминаващо в долния им край в тъмносиньо и черно. Вятърът огъваше и тревата, и дърветата с еднаква лекота.

Седна изправена на седалката и отвори прозореца.

— Чувам го... — подхвана, но той я прекъсна:

— Аз също. Двигателите. Откъде според теб идва звукът?

Тя се послуша и се намръщи.

— Отзад, може би по-скоро от дясната ми страна. Не мога да определя. Звучи някак странно, различно от хеликоптера на шерифа.

— Това е ехо — отвърна той. — Шумът се удря в склона на планината. Но той е нисък, затова се връща бързо.

Докато говореше, погледът му обхождаше терена в търсене на прикритие. Нямаше нищо достатъчно голямо, което би могло да ги скрие изцяло, освен гъста горичка на около километър разстояние. Но със скоростта, с която се движеха, все едно че се намираше на луната.

Нямаше да успеят да се доберат до дърветата, преди хеликоптерът да ги настигне.

Джей натисна педала на газта бавно, равномерно. Пътят се съпротивляваше на всяка крачка и караше камиона да се клатушка и да залита ту на едната страна, ту на другата. Все пак увеличи скоростта, докато Сара се друсаше и се опитваше да се улови за всичко, което успяваше да стигне, за да се задържи на мястото си.

Оглушителният грохот сякаш ги погълна.

— Може да е медицински полет — извика тя. — Само защото свързваш звука задължително с лоша новина, не означава, че...

— Медицинският хеликоптер е спасявал живота на много от моите хора — прекъсна я той. — Моя също.

За момент погледна в огледалото откъм пътническата седалка. В повърхността му се отразяваха зелени и бели отблясъци. А бръмченето вече се чуваше съвсем над тях. Няколко куршума се забиха в калта недалече от пътя. Единият облиза ъгъла на страничното огледало и го пръсна.

— Залегни!

Сара го изгледа втренчено и се захлупи по лице върху седалката.

— Не, долу, на мястото за краката — изкрещя той. — Давай, давай, давай!

Успя някак да разкопчае предпазния колан и се скри под контролното табло.

— Ами ти?

— Стой там. Доста ще друсаш. Движеща се мишена се улучва по-трудно.

— Но...

— Телефонът е в десния ми джоб — прекъсна я отново и тя веднага се зае да рови, за да го извади. — Обади се на 911. Ако не се получи, пробвай с радиостанцията.

— Защо да не я използвам още сега? — попита, като измъкна апарата.

— От полицейското управление проследяват мобилните телефони, от които се звъни на спешния номер.

Докато говореше, хеликоптерът вече ревеше над тях с увеличаващи се скорост и грохот. Джей извъртя волана рязко наляво, после надясно, което караше камиона да се накланя опасно и да се движи на зигзаг.

Въпреки че се мятеше като зар в кутия, Сара успя да набере трите числа.

Голямата машина спря, завъртя се и като се отдалечи от планинския склон, затанцува бавно във въздуха.

Джей изчисли траекторията почти толкова бързо, колкото и пилотът. И отново зави рязко наляво, едва удържайки тресящия се волан.

— Излизаме от пътя — предупреди, докато се мъчеше да овладее кормилото. — Успя ли?

— Свързах се веднъж, но връзката прекъсна. Сега опитвам отново.

Камионът подскочи по неравния терен толкова силно, че той едва не изскочи от седалката. Сара се предпазваше, както можеше. Телефонът се изплъзна от ръцете ѝ точно когато операторът вдигна слушалката. Протегна се да го вдигне, но в същия момент се удариха в голяма скала.

— Безопасно ли е вече да седна — попита с треперещ като тялото си глас.

— Стой долу — нареди той. — Прозвуча ми като пистолет „Узи“, двајсет и втори калибър, пълен автоматик.

— Какво означава това?

— Муниципалните изгарят бързо, така че за да ни убият, трябва да се приближат достатъчно.

Сара се зачуди дали това беше добра, или лоша новина, но вместо да попита, започна да опипва пода, за да открие телефона.

— Трябва да си намерим скривалище — заяви Джей. — Те имат предимство, докато ние можем да разчитаме единствено на скалите.

— Разпозна ли хеликоптера?

— Не. Но мога да се обзаложа, че се натъкнахме точно на неговите следи в Рибарското селище.

Джей въртеше волана, като в същото време бързо, но равномерно натискаше спирачките и газта, за да задържа камиона прав. Движеха се толкова бързо, колкото позволяваше разкаляната земя.

Грохотът на хеликоптера сякаш се закова над тях.

— Приблужи се колкото можеш повече до мен, но без да се показваш — нареди той.

Сара запълзя сантиметър по сантиметър по пода. Вече колкото чуваше, толкова и усещаше мощната машина, чийто шум атакуваше сетивата ѝ с такава ярост, че ѝ идваше да се разкреци. И през цялото време трескаво се опитваше да се хване за нещо.

— Пригответи се — успя да надвика рева той. — Ще завием рязко надясно.

Шумът от хеликоптера ставаше все по-оглушителен. Той поглъщаше безмилостно тракането на камиона, а двигателите му сякаш възвестяваха края на света.

С биещо до пръсване сърце и лепкави от пот длани Сара наблюдаваше изражението на Джей с надеждата да ѝ подскаже какво ще последва. Но лицето му не издаваше никаква емоция, сякаш беше издялано от гранит. Камионът се наклони върху една скала и телефонът се плъзна към нея. Сграбчи го, успя да се закрепил на колене и лакти и отново набра трите цифри.

Връзката се осъществи и се разпадна почти веднага. Опита отново.

— Сега! — изкрещя Джей, като завъртя рязко волана, без да намалява скоростта.

Куршумите изсвистяха и бързо се превърнаха в метална татуировка върху гърба на камиона. Въздушната струя ги блъсна като огромна ръка, сриваща ги на земята.

— Можем ли да ги изпреварим? — извика тя, като го гледаше в лицето.

— Не, дори и да успеем да откачим ремаркетото. Този камион е създаден да се движи по лоши пътища, а не да развива висока скорост.

Голямата кола изскърца, когато ремаркетото дръпна теглича и задницата му се разтресе. Хеликоптерът се завъртя рязко, наклони опашката си надолу и почти облиза планинския склон.

— Този приятел ще убие по-скоро себе си, отколкото нас — отбеляза Джей.

— Което е добре, нали? — Тя отново набра спешния номер.

— Само ако действията прибързано. Или му свършат патроните. — С бърз поглед той провери къде е пушката.

— Не искам да разчитам на това, че ще се разбият, за да се спасим — заяви Сара. И след това: — По дяволите. Връзката постоянно се разпада. Колко далече сме от скривалището?

— Добрата новина е, че ще им е нужно доста време да направят завоя. А лошата, че на нас няма да ни е достатъчно, за да стигнем дърветата.

Набра отново номера и се замоли поне този път да се свърже.

Но не успя.

ТРЯС! Звук като от чупене на кости се разнесе из кабината точно над ухото ѝ. Камионът се разтреса така, че телефонът отново се озова във въздуха. Сара се протегна ловко и го улови. После погледна Джей.

— Добре ли си? — попита той, без да откъсва поглед от скалистия терен. — Има прекалено много камъни, за да избегна всички.

— Не можем ли да се движим по-бързо? — попита тя и гласът ѝ прозвуча странно за заглъхналите ѝ уши.

— Не. А и камионът е по-надеждна броня от дрехите. Добре ли си? Звучиш особено.

— Каквото и да удари, беше точно до главата ми.

— Съжалявам. — Продължаваше да оглежда голото пространство и не откриваше нищо радостно. Законите на физиката не можеха да бъдат заобиколени. Те нямаше да стигнат до дърветата. — Трябва да се разделим. Хеликоптерът ще преследва мен. Вземи телефона и се скрий сред скалите.

— Няма да те оставя, помниш ли? — Телефонът в ръката ѝ се разтърси. Стисна го толкова силно, че пръстите я заболяха.

— Вече завиват — каза Джей. — Пилотът изведнъж стана много предпазлив.

Сара набра 911 и притисна апарата към ухото си.

Той наблюдаваше как мощната машина се завъртя, сякаш очакваше засада.

Нещо при последния завой ги е стреснало. Освен ако не искат да ни убият, а само да ни сплашат.

Или пък си играят с нас, преди да ни пратят в отвъдното.

Хеликоптерът се появи в огледалото за обратно виждане. Летеше доста по-ниско от преди.

На пистолетен изстрел разстояние. Но пушката щеше свърши по-добра работа.

Докато претегляше предимствата на двете оръжия, слушаше как Сара съобщава информацията на оператора на спешния номер.

— Къде сме? — надвика усиливащия се шум тя.

— Кажи им да засекат координатите ни по телефона.

Ревът на хеликоптера заглуши онова, което тя крещеше в слушалката.

Джей погледна нагоре и веднага разбра какво правеха, сякаш беше там. Те се снижаваха, забавяха и се целеха по-прецизно.

Откос от автоматичен пистолет разпра предната част на ремаркетото и повреди теглича. Канонадата утихна така рязко, както беше започнала.

— Какво стана? — попита Сара.

— Май не улучиха това, което искаха.

— Ремаркетото! Да не би...?

— То е в по-голяма безопасност от нас — прекъсна я Джей. — Всеки попаднал в него куршум е случаен, което е странно, защото стрелецът се е учил да стреля по телевизията.

— Картините. Значи, те знаят.

Хеликоптерът премина над тях. Въздушната струя нахлу на талази в кабината, когато тежката машина увисна откъм нейната страна.

— Повдигни се достатъчно, за да хванеш волана — нареди Джей. — Действай!

Тя се подчини на заповедническия му тон даже преди да си даде сметка, че бяха разменили местата си. Кормилото се въртеше и подскачаше в ръцете ѝ като див бик.

„Как изобщо е успявал да кара?“, учуди се мислено, опитвайки се да овладее огромната кола.

Камионът намали скорост, когато той отвори вратата.

— Какво правиш...? — подхвана тя.

От хеликоптера отново откряха огън. Първият откос улучи долния ъгъл на предното стъкло и го превърна в паяжина от

пукнатини. Върху предния капак се появи безразборна плетеница от дупки. От някои от тях със съскане се вдигна гъста пара.

— Качи се горе! — извика Джей.

Тя се приведе напред и праметна крака върху седалката, като в същото време държеше волана с една ръка, а с другата се подпираше на контролното табло.

Преди да успее да попита какво става, той вече беше излязъл отвън, беше се настанил на страничната стъпенка и насочваше пистолета към небето. Обра луфта на спусъка и зачака. Хеликоптерът кръжеше на около триста метра височина, следвайки плътно камиона.

Самата машина е достатъчно голяма мишена, размишляваше Джей, но да се целя в някоя конкретна част от нея, е най-бързият начин да се проваля.

Произведе три изстрела с четиридесет и пет калибровия „Глок“. Патроните бяха достатъчно големи, за да пробият външните стени, както и страничните врати, в случай че бяха затворени. Беше сигурен, че поне първият куршум е попаднал в целта. Следващите два бяха бързи, последователни и имаха за цел да покажат на нападателите, че мишената им е въоръжена.

Стрелецът презареждаше своето „Узи“, когато изтреця първият изстрел. Едва не изпусна оръжието при неочаквания огън.

Не си свикнал на това, нали, кучи сине, със задоволство си помисли Джей.

Хеликоптерът отскочи назад като сритано по муцуната куче, изскърца и се наклони рязко надясно.

Преигра. Аматорска грешка, която може да убие всички на борда. Кое би било чудесно, стига да не се стовари върху нас.

— Джей! Губим скорост! — успя да надвие шума тя.

Той също усещаше промяната в движението на камиона. Очевидно беше засегнато нещо много по-важно от радиатора.

— Трябва да се спасяваме! — извика в отговор.

Припряно прибра пистолета и й протегна ръка. Вече се движеха с бързината на човешки бяг.

— Ти си първа! — нареди той достатъчно високо, за да надвика шума на заглъхващия двигател на камиона и рева на хеликоптера. — В момента, в който паднеш на земята, се претърколи. После тичай към скалите и се опитай да се прикриеш отстрани и отгоре.

— Ти си луд! Още не сме спрели!

— Претърколи се и тичай към склона! Тръгвай!

Докато говореше, той я дръпна силно, повдигайки я от седалката. После я пусна.

Сара се стрелна покрай него със сподавен вик. Все още във въздуха, тя се сви на топка и се стовари тежко в калта, далече от камиона.

— Бягай, бягай, бягай! — насърчаваше я Джей, върнал се за секунди към военните си навици.

Тя скочи на крака, ориентира се и като се олюляваше, затича към прикритието на скалите.

Камионът вече се движеше съвсем бавно и всяка неравност се отразяваше допълнително на скоростта му. Джей извади отново пистолета и го насочи към хеликоптера.

Машината кръжеше бавно, предпазливо, очевидно притеснена, че жертвата бе доказала способността си да отвръща на удара.

Тук няма къде да се скрия. А ако Сара е права, наистина умишлено избягват ремаркетото.

Прецени рисковете и дръпна пушката. Но те едва ли ще се приближат в рамките на обсега ѝ.

Ревът на хеликоптера внезапно се усили. Някой беше решил, че е настъпило време за бързо, шумно бягство. Джей усети студените пориви върху лицето си и се усмихна. Силният насрещен вятър осуetyаваше плановете на нападателите.

Погледна в посоката, в която беше избягала Сара. Бархетната ѝ риза се мярна и изчезна зад високи, обрасли с мъх гранитни скали.

Добре. Сега стой там и не си показвай главата.

Хеликоптерът се приближи, провесил нос надолу, като смъртоносно украшение между двата ревящи двигателя. Джей нямаше нито прикритие, нито място, за да използва пушката. Захвърли я на седалката на камиона и отново извади пистолета от кобура. Застанал в рамките на вратата, която го предпазваше, доколкото можеше, той се прицели и зачака. Трябваше му изстрел, който да предизвика нещо повече от шум. Въпреки че джобовете му бяха пълни с допълнителни патрони, не искаше да хаби излишно боеприпаси.

При следващия автоматичен откос откъм въздуха куршумите се забиха в тревата, а после и в тавана на камиона, като част от тях

проникнаха в кабината.

Джей отвърна на огъня със серия от двойни изстрели. Първите два патрона изсвистяха към небето. Съсредоточи се и със задоволство чу отзвук от следващите точни попадения. Преди да успее да се прицели отново, двигателят се задави и до него стигна миризма на изгорели газове заедно с отломките, засмукани от огромните перки.

След като зрението му се избистри, забеляза хеликоптера да се отдалечава с рев. Видя машината да завива, трясеща се от насрещния вятър. Мислено прецени възможността да се озове над скривалището на Сара.

Няма начин. Те ще се върнат отново. А аз само ще ги отведа при нея.

Грабна пушката, праметна се над каросерията и изтича назад към теглича, за да използва ремаркетото като прикритие.

Очевидно тук има доста ценни картини, щом не стреляте по тях.

Вятърът стенеше пронизително и навеждаше тревата почти до земята. Джей се надяваше, че Сара се е сетила да върже косата си и да прибере развяващите се краища на ризата, за да не я издадат. Но беше вече твърде късно да я предупреждава, твърде късно за всичко, освен за хеликоптера, движещ се право срещу него.

Хайде, ела. Ела, кучи сине.

Едва тогава си даде сметка, че желязната птица завива към планината. Започна да кръжи над терена като куче, опитващо се да надуши следа. Хеликоптерът беше тръгнал на лов.

Но не след него.

Сара!

22.

Ревът на хеликоптера се приближаваше с всяка изминала секунда и все по-силно отекваше из планинския склон. Когато въздушната струя се завъртя точно над нея, тя се прилепи плътно към студената гранитна скала. Усещаше как краищата на ризата се измъкнаха и се развяха около тялото ѝ. Отломките и пясъкът я задавиха. Ехото, отекнало в скривалището ѝ, беше толкова оглушително, че ѝ идваше да закрепчи с него.

Въпреки всичкия шум, не можеше да определи мястото на хеликоптера.

Къде са?

Накъде да бягам?

Промъкна се напред, докато успя да погледне през отвора, образувал се в скалния навес, под който беше притечала. Естествената кухня не беше достатъчно дълбока, за да я предпази изцяло, но беше единственото скривалище, до което успя да се добере. Беше пълна с малки камъчета, които се разхвърчаха към лицето ѝ, щом хеликоптерът забуча точно над нея.

Но повече от всичко я притесняваше фактът, че вече не чуваше изстрели. Страхът, че Джей може би лежи на студения планински склон, ранен или... още по-лошо, крещеше в нея толкова силно, че и най-оглушителният механичен шум не би могъл да го заглуши.

Той вероятно е намерил убежище, също като мен, убеждаваше се упорито. Няма смисъл да се побъркваш. Това с нищо няма да ти помогне. Нали крещеше, когато колата се разби и Кели бавно умираше, но какво промени това в крайна сметка?

Прави каквото ти каза Джей.

Дръж се.

Шумът се усилваше, после още повече.

Хеликоптерът не преследва камиона. Защо?

Вече не мислеше за Джей. Не можеше. Ако продължеше, щеше да се втурне, крещейки, надолу по склона.

Надникна над ръба на кухнята и забеляза, че тежката машина се насочва направо към нея. Внезапно скривалището ѝ ѝ се стори прекалено малко, твърде ненадеждно. Изкушението да изскочи и да се втурне към по-безопасно място почти я задушаваше, докато се бореше с него. Нямаше време да търси друго прикритие. Единственото, което можеше да направи, беше да се притисне по-плътно към плитката кухня и да се моли надвисналата гранитна плоча да я скрива достатъчно.

Попътният вятър помагаше на хеликоптера. Небето сякаш се вдлъбна и притъмня, поглъщайки ехото. Опита се да стане по-малка, по-тънка. Незабележима. Но ако скриеше главата си, ботушите стърчаха отвън. Изкопът беше прекалено тесен, за да я побере цялата, още по-малко пък, за да успее да свие колене под гърдите си.

Тропотът от лопатките на роторите беше като чужд пулс, който биеше в тялото ѝ и я караше да трепери. Остър камък се заби във върха на пръстите ѝ, докато се опитваше да изпълзи още по-навътре. Не мислеше. Не можеше. Грохотът я поглъщаше. Едва забелязваше въртящите се песъчинки, които се забиваха в голата ѝ кожа.

Хеликоптерът увисна във въздуха, разхвърляйки наоколо малки скални отломки и клони. Опустошителна буря мина през скривалището ѝ.

Сред общия шум изкънтяха изстрели. Бяха безразборни, проучващи.

Опитват се да ме накарат да изскоча навън като някоя истерична глупачка в блудкав филм.

Развяващите се краища на ризата караха слънчевата светлина да трепти до краката ѝ. Нищо не можеше да я предпази от рикошет. Стисна зъби, за да не се развика, и присви колене, доколкото ѝ беше възможно, за да не остави нищо неприкрито.

Но просто нямаше достатъчно място.

Хайде, хайде, дай ми жива мишена, яростно си мислеше Джей. Ако простреляше перката на опашката, можеше лесно да отклони хеликоптера към Сара. Продължаваше да се цели с пистолета, но не бързаше да натисне спусъка. Металната птица се носеше ниско над сипея и храстите, преплетени в основата на стръмния склон, разчистваше терена наоколо и бълваше хаотични изстрели.

Не мърдай, мила. Моля те, недей да мърдаш. Шумът няма да те убие, за разлика от патроните.

Знаеше, че Сара изпитва инстинктивен импулс да избяга от заплахата. Независимо колко смела беше, всеки си имаше точка на пречупване.

Трябва да ги отклоня от нея.

Внезапно хеликоптерът се снижи рязко и върху му падна сянката на огромното ремарке, където се беше скрил Джей. Скривалището му вече беше на пътя. Налагаше се да стои на открито и да свали машината.

Отдалечи се от ремаркето и застана с разкрасени крака толкова стабилно, сякаш беше пуснал корени в земята. Не усещаше тежестта на пушката, както нямаше да усети и горещата гилза, която щеше да изскочи след първия изстрел. Пое си дълбоко дъх и предпазливо дръпна спусъка назад.

Стрелбата от хеликоптера спря.

Презареждат, помисли си той. Ако сега се обърнат с опашката към мен, бих могъл...

Вятърът разлюля тежката машина и леко я завъртя. Джей натисна спусъка.

Едно.

Изстрелът изтреця от цевта и мина направо през отворената пътническа кабина на десния борд. През визъора видя как пилотът подскочи и хеликоптерът се наклони наляво.

Две.

Преодоля отката и отново се прицели в пилота. Близо до задния край на отворената врата прехвърча искра. Не изчака, преди да стреля отново.

Три.

Хеликоптерът се завъртя на място, но не достатъчно бързо, за да се обърне навреме откъм другата страна. Между трясъка на изстрелите от собствената си пушка Джей чу дългия, хаотичен откос, с който отговарящото на стрелбата „Узи“ изпразни цял пълнител. Но бясната канонада не беше насочена конкретно към никого.

Четири.

Свали цевта малко по-ниско, за да се прицели колкото може по-добре в отворената врата. Вече не виждаше стрелеца. През

образувалата се в облаците пролука слънцето блестеше ослепително върху металната кожа на хеликоптера, докато пилотът се опитваше да пренасочи машината.

Джей стреля още няколко пъти.

Пет.

Шест.

Докато хеликоптерът се обръщаше към него, той праметна ремъка на празната пушка през глава и извади пистолета. При скоростта, с която нападателите се приближаваха, това беше по-добрият избор.

Имаше повече патрони и се зареждаше по-бързо.

Огромната перка вече се въртеше почти над главата му, само на стотина метра разстояние. Върху лицето му се посипаха пясък, камъни и прекършени клони, когато се сниши рязко. Джей започна да стреля яростно.

Замъглено петно се появи на стъклото на пилотската кабина миг преди ударната вълна от патрона да го превърне в непрозрачна паяжина от пукнатини.

Джей не виждаше нищо през него, но и нападателите също. Хвърли се на земята и застина неподвижно, докато хеликоптерът прелетя достатъчно ниско, за да го докосне. Когато машината набра височина и се отдалечи под остър ъгъл, отново скочи на крака със зареден пистолет.

Но нови изстрели не последваха.

Проклетото копеле сигурно лежи на пода, вместо да стреля през вратата.

Обърна се и затича бързо в противоположната посока от мястото, където за последно беше забелязал Сара. Не искаше да издава скривалището ѝ, в случай че нападателите не се бяха отказали. Докато тичаше, смени пълнителя на пистолета. Ако имаше достатъчно време, щеше да презареди и пушката.

Хеликоптерът се заклати с оглушителен рев, като се опита да препречи пътя му. После отново промени посоката. Тънка струя дим се изви като тирбушон след него, докато се отдалечаваше.

Отново без стрелба.

Джей продължаваше да бяга, но вече под друг ъгъл, като с всяка крачка се приближаваше към Сара.

Оглушителният шум започна да се отдалечава, когато тежката машина зави рязко и пое в посоката, от която се бе появила.

Стой долу, мила. Дори не си помисляй, че няма да се върнат отново.

Като заобикаляше камъни и храсти, тичаше с всичка сила, после се хвърли зад една скала, прекалено висока, за да я прескочи. Още преди да падне на земята, се завъртя във въздуха и се претърколи. Не беше успял да изчисти очите си от пясъка, за да види отстъплението, но със слуха си долови, че хеликоптерът се беше отказал и се отдалечаваше с висока скорост.

Не беше достойно оттегляне. Пилотът и вятърът се бореха за надмощие върху машината.

Умри, копеле. Просто се вдигни над планината и пукни!

— Сара! Чуваш ли ме? — изкрещя той.

Отговори му само отдалечаващият се тътен на хеликоптера.

— САРА!

До него достигна неясен звук. Името му.

Мигновено запълзя върху скалите, докато стигна равно място, позволяващо му да се затича към звука. Отново чу името си, извика я и се втурна към скривалището ѝ. Когато стигна до нея, се свлече на колене и протегна ръце, за да я измъкне.

И усети кръв.

— Дж... ей...?

— Не се движи, скъпа. Държа те.

Господи, позволи ми да сменя мястото си с нея. Нека аз да съм ранен, а тя да е невредима.

Но това не се случваше в Афганистан, нямаше да стане и тук.

— Къде те боли? — попита със спокойствие, каквото съвсем не изпитваше вътрешно.

— Аз... — Гласът ѝ заглъхна в болезнен спазъм, докато се опитваше да седне.

— Внимателно, любов моя. Леко. Говори ми. Къде те боли? Можеш ли да движиш ръцете и краката си?

— Да. Само че няма място.

— Ще пъкна ръце под раменете ти и ще се опитам да те измъкна. Каж ми, ако не можеш да търпиш.

— Давай — подкани го тя. — Извади ме от този ковчег.

Бедрата и ръцете му се напрегнаха, докато сантиметър по сантиметър я извлече достатъчно далече от кухнята, за да види къде беше ранена. На шията ѝ имаше рана, която кървеше обилно.

Без дори да го осъзнава, той смъкна пушката и якето и откъсна левия ръкав на ризата си.

— Измъкни ме от тук — прошепна тя, опитвайки се да се раздвижи.

— Спокойно, мила. Остави ме първо да те превържа. — Отпори другия си ръкав, сгъна го като тампон и завърза колкото можеше по-здраво шията ѝ. — А сега, само едно по-силно издърпване и... Какво става, по дяволите?

Сара изпита такова облекчение от възможността да види небето над лицето му, че почти припадна. Пое си дълбоко въздух няколко пъти и се опита да осмисли онова, което ѝ говореше.

— ... естеството на опасността. Повтарям. Какво е естеството на извънредната ситуация?

В недоумение Джей измъкна от пръстите ѝ телефона, който тя стискаше така, сякаш от това зависеше животът ѝ.

— 911 ли е? — попита настойчиво.

— Какво е естеството на извънредната ситуация? — повтори диспечерката с влудяващо спокоен глас.

— Една жена е простреляна. Кървенето е овладяно, но не спира. — Докато говореше, докосна превръзката, опитвайки се да спре червените струи. Ризата ѝ вече беше подгизнала.

— Притискай силно раната. Не се притеснявай от мръсотията. В болницата ще я почистят.

— Разбрах. Къде се намирате?

— На стария път на Уейс в подножието на Солтър Ридж. Имаме нужда от медицински хеликоптер. — Говореше ясно и спокойно. — Бързо. В противен случай кръвта ѝ ще изтече.

А дълбоко в себе си крещеше.

— Бихте ли уточнили по-подробно местонахождението си? — попита жената.

— Насред пустошта. Засечете го по проклетия телефон!

— Работим по въпроса. Ето, готово. Хеликоптерът вече излита.

Нещата се връщаха към познатия план и той изпита облекчение.

— Служили ли сте?

— За кратко. Раниха ме. Искате ли да остана на линия, докато медицинците пристигнат?

— Не е необходимо. Благодаря ви за помощта.

Остави връзката отворена и се съсредоточи върху окървавените си пръсти, като притискаше силно раната. Сара дишаше равномерно, но плитко.

Далечен грохот се разнесе из хълма.

По дяволите. Медицинските хеликоптери обичат да се появяват с гръм и трясък.

Но щяха да продължават да летят, докато съществуваше и най-малкият шанс да се спаси човешки живот. Нежно докосна бузата на Сара. Беше прекалено студена.

Наметна я с якето си, подпря краката ѝ удобно на една скала и зачака.

— Погледни откъм хубавата страна, миличка — каза, като сложи лявата си ръка под главата ѝ. — Не ми се налага да търся площадка за кацане, докато се опитвам да превържа рана, от която повечето мъже не биха оцелели. Ето така станах капитан. Просто бях последният оцелял.

Чу собствения си необуздан смях и замълча. Без да престава да притиска превръзката, се опита да запомни чертите ѝ, да я докосва нежно, да потиска надигащата се в гърдите му ярост.

Да слуша дишането ѝ.

23.

Сара се събуди в болницата в нощница за еднократна употреба. Стаята беше боядисана в яркозелено. Още след първия поглед изпита чувството, че беше прекарала в нея поне седмица.

— Джей? — Гласът ѝ прозвуча като сухо грачене.

— Спокойно, скъпа. Тук съм.

Пръстите му стиснаха дясното ѝ рамо. Вратът я болеше и усещаше неприятно изтръпване от системата в лявата си ръка.

— Жадна съм — каза и се опита да седне.

— Сок или вода? — Докато говореше, той нагласи повдигачия механизъм на леглото. — Лекарят каза да пиеш колкото искаш и даже повече. Изгубила си около литър и половина течности, откакто си тук.

Изведнъж всичко я връхлетя отново — безмилостният хеликоптер, изстрелите, оглушителният шум и Джей, опитващ се да я издърпа изпод скалния навес, за който беше мислила, че ще се превърне в нейн гроб.

— Добре ли си? — попита и тъмните ѝ очи го оглеждаха за белези от рани.

— Нямам дори драскотина. Иска ми се да можех да кажа същото и за теб.

Тя взе сока, който ѝ подаде, и го изпи до последната капка.

— Защо съм в болницата? Чувствам се чудесно, като изключим жаждата и желанието ми да откача тази система.

— Беше ранена.

— Къде?

— В лявата страна на шията. Рикошет. Изгуби доста кръв, докато хеликоптерът те докара тук.

— Спасили са ме копелетата, които стреляха по нас?

— Не — отвърна той, като ѝ наливаше чаша вода. — Медицински. В момента сме в Джаксън.

— А какво стана с първия? — повдигна вежди Сара, преди да отпие.

— Очевидно предпочита мишени, които не отвърщат със стрелба. — Подсмихна се, спомняйки си позорното отстъпление. —
Още вода?

— Не. Пишка ми се.

— Това е добре — отбеляза Джей. — Означава, че си наваксала с течностите.

Завесата, заграждаща леглото ѝ, се отвори и се появи мъж на нейната възраст. Шоколадовата му кожа беше красива почти колкото усмивката му.

— Аз съм доктор Бърнъм — представи се той. — Как се чувствате? Освен че ви се пишка.

— Гладна.

— Чудесно. Веднага ще наредя да ви донесат нещо за ядене.

— Предпочитам да хапна навън — отвърна тя. — Не че не съм ви благодарна, но...

— Искате да си тръгнете? — попита Бърнъм. — Сигурна ли сте? Не бяхте в много добра форма, когато дойдохте. Част от патрон се е забил във врата ви и е засегнал тилната вена. Слава богу, не сънната артерия или югуларната. Все пак много кръв, голяма бъркотия, сериозна паника. За щастие мистър Върмилиън е знаел как да намали кръвенето, докато ви докарат.

— Чудесно е да имаш до себе си мъж като него — каза Сара и докосна ръката на Джей върху рамото си. — Но в каквото и ужасно състояние да съм била при пристигането си, сега съм добре, като се изключи неотложната необходимост да се изпишкам, след като така ме наляхте с течности.

— Подлога? — предложи докторът, като разглеждаше мониторите до леглото.

— Тоалетна. — Беше заявление, а не въпрос.

Бърнъм погледна изражението ѝ, сведе поглед към системата и извади иглата от обратната страна на ръката ѝ, като не преставаше да говори:

— Въпреки сериозната загуба на кръв, вие сте съвсем здрава. Искане ми се да виждам повече хора като вас. А сега да видим дали наистина сте толкова добре, колкото си мислите. — Той свали маншета на апарата за измерване на кръвното налягане. — Движете се бавно.

— Аз ще ѝ помогна — обади се Джей.

— Но само до вратата — съгласи се тя.
— Ще го обсъдим, когато стигнем до там.

Бърнъм прикри усмивката си.

— Оставете я да се справи сама, доколкото може.

— Което означава изцяло — отсече Сара.

Тя спусна крака от едната страна на леглото и седна с изправен гръб. В първия момент усети леко замайване, което бързо отмина.

Джей я наблюдаваше напрегнато.

— Не бързай, скъпа. На врата си имаш четири шева.

— Знам. Имам чувството, че са забравили иглата вътре.

— Дайте да погледна — каза Бърнъм. Повдигна превръзката и внимателно опипа с пръсти външната страна на раната, но Сара въпреки това потръпна. Цялото място беше болезнено. — Няма игла. Просто е съвсем прясно. Рикошетите причиняват най-тежките рани, но ние я почистихме наистина добре.

— Имате богат опит с огнестрелни рани? — попита Джей.

— Четири години работих в Спешната помощ в Чикаго. И открих, че Джаксън ми харесва повече. — Лекарят постави превръзката на мястото ѝ. — Ако все още се чувствате готова за това, тоалетната е на петдесетина метра от тук.

Тя се изправи на крака и тръгна с нарастваща увереност. Въпреки че не я докосваше, Джей вървеше на сантиметри от нея.

Вратата се затръшна пред лицето му.

— Решителна жена — отбеляза Бърнъм. — Не ѝ позволявайте да прекалява, когато излезе от тук.

— Ще използвам всички умения, с които успявам да се справя с телетата — сухо отвърна Джей.

— Бих искал да го видя. Сменяйте превръзката на всеки два дни и елате след седмица да свалим конците. За всеки случай ще ѝ предпиша антибиотици. Ако взема противозачатъчни, трябва да помислите и за друг начин за предпазване. С лекарствата ще получите и инструкциите за приемане. Погрижете се да ги пие редовно. Повече почивка в леглото и никакво заседаване зад бюро. Поне през първите двайсет и четири часа. После ще действате ден за ден.

— Благодаря ви, докторе. Задължени сме ви.

— Съмнявам се, че щеше да оживее, ако не бяхте овладели кървенето. Тя е решителна жена, но това важи до определен момент.

После отчаянието взема връх и човек се срива.

Вратата на тоалетната се отвори и пак се затвори.

— Ще звънна на сестрата — каза Бърнъм. — Правилата на болницата изискват да бъде закарана на количка до колата ви.

— Мога да си тръгна? — попита Сара нетърпеливо. — А аз очаквах поне седмица в самостоятелна стая, където да ме обслужват млади момчета.

Лекарят се засмя тихо.

— В наши дни на преливането на кръв се гледа като на смяна на маслото. Амбулаторна процедура. — Хирургическите му ръкавици изплюяха, докато ги сваляше. — В случай че размислите през следващите няколко минути, за вечеря ще имаме пържола.

— Ще я пропусна — усмихна се тя. — Но ви благодаря, докторе.

— Ще ми се отблагодарите най-добре, ако повече не се връщате при нас.

Той излезе, преди тя да успее да му отговори.

— Зает човек — отбеляза Джей. — И много добър. Шевовете ти сякаш са правени от пластичен хирург.

— Надявам се, че знаеш къде са дрехите ми. И защо ръкавите ти са отпрани?

— Подръчни превръзки. — Тя се обърна към леглото и той се опита да не гледа към местата, непокрити от късата нощница. Наистина имаше сладък задник. — Хенри изпрати един от работниците с чисти дрехи за теб и за мен. Донесе и онази раница, която наричаш дамска чанта. Ще останем тук.

— Тук? — огледа с отвращение болничната стая тя.

— В града. Ще прекараме няколко дни сред цивилизацията, докато се възстановиш.

— А какво стана с ежегодното събиране на норвежците? — попита Сара.

— Заминаха си вчера.

— О! — Все още леко замаяна, тя седна на леглото. Коремът ѝ изкъркори. Шумно.

Джей пхна сламка в друга кутия със сок и ѝ я подаде.

— Изпий го, докато донеса дрехите.

Тя само го помириса.

— Кой би помислил, че едно раняване може да доведе до такъв глад.

— Тялото ти издава команди. Яж, яж и пак яж, докато възстановиш всичката си кръв. И пий. Много.

— Мислех, че това е основното предназначение на кръвопреливането.

— То само те поддържа жива. А да останеш такава и занапред, зависи единствено от теб.

— Чудесни маниери за край болнично легло — измърмори тя.

— За теб винаги.

Сара вдигна очи към него. За първи път забеляза, че изглежда уморен и мрачен. Преди всичко мрачен.

— Извинявай — каза и привлече лицето му към своето. — Благодаря ти, че ми спаси живота.

— Имаш предвид, задето за малко не те убиха.

— Това е на сметката на стрелеца, не на твоята. — Целуна го нежно, после не толкова.

Той беше този, който прекъсна ласката.

— Още малко и ще бъда в теб, когато се появи сестрата. Едва не те загубих, мила. И сега дяволски те желая.

— Аз също — отвърна тя и се протегна към него.

Джей я отблъсна леко.

— Имаш ли нужда от помощ, за да се облечеш?

Тя погледна окървавените му дрехи. Те не можеха да прикрият очевидното му желание.

— Мисля, че ще се справя. — После си даде сметка къде се беше загледала и добави припряно: — С обличането имам предвид.

Джей се засмя и хвърли найлоновата чанта върху леглото.

— Ти ще ме умориш, Сара. — *Или ще ме спасиш.*

Тя извади дрехите. Типичното за едно ранчо облекло — дънки, риза, пуловер, яке и шал, който не искаше никъде близо до врата си.

— Всичко е много старомодно, но топли повече от хартиена нощница. — Обърна се, за да не се поддаде на изкушението, гледайки я как се съблича.

— Стига да не са на Лиза — подхвърли Сара.

— Татко изгори нейните. Тези са на майка ми.

— Благодаря на бога за това — измърмори тя. Потръпна, когато памучната риза докосна голите ѝ, втвърдени зърна. В купчината дрехи не беше предвиден сутиен, но имаше бикини. Нахлузи ги и бързо започна да се закопчава. — Как ще се измъкнем от тук? На идване не забелязах много таксита.

— Наех пикап.

— Разбира се. Следващият глупав въпрос. Шерифът проследил ли е хеликоптера? И безопасно ли е да обикаляме из града?

Той се обърна и погледът му попадна върху дълги, дълги крака, гладки и топли, открояващи се върху белите чаршафи.

Безопасно? Господи, момиче, ти ме убиваш.

— За хеликоптера още нищо — отвърна с необичайно сериозен глас.

Беше закопчала ризата накриво. Когато забеляза, пръстите ѝ се заплетоха непохватно и тя се отказа унило.

— Искаш ли да ти помогна? — попита той.

— Трябваше да го направя сама.

Сара плачеше.

Той се наведе и очите им се изравниха.

— Скъпа?

— Аз... Не знам защо се разциврих... — Хлипайки, обви ръце около раменете му.

— Остатък от адреналина — каза Джей, като я притисна към себе си, наслаждавайки се на топлото живо усещане от дъха ѝ върху врата си. — Никога повече не ме плаши така. Не мисля, че бих могъл да го преживея.

Долови напрежението в гласа му и прозрението се стовари върху ѝ като лавина. Ръцете, които я прегръщаха, бяха силни, но в същото време трепереха. Той черпеше от нея толкова сила, колкото и тя от него. Те бяха свързани по-дълбоко от собствената им плът, по начин, какъвто не беше изпитвала досега.

Сълзите продължаваха да се стичат и да отмиват страха. И онова, което оставаше след него, беше по-силно.

И за двамата.

Кафенето беше малко — от онези, които туристите пренебрегваха, а местните хора обичаха. В работещия град беше късно за вечеря в делничен ден, затова имаше само няколко посетители.

Въпреки това Джей беше избрал маса в най-отдалечения ъгъл и оглеждаше всеки влизащ като евентуален нападател.

— Кажи ми, че не си въоръжен — каза Сара.

— Добре, не съм.

— Това законно ли е?

— Да не носиш оръжие ли? — повдигна вежди той с престорена учтивост.

Тя му хвърли крива усмивка и сложи ръка върху бедрото му под масата.

— Какво ще правя с теб?

— Ами, можеш да преместиш дланта си нагоре и малко вдясно и после...

— Добър вечер, Джей. Какво те води в града?

— Здравей, Джон. Как са Мили и децата?

— Точно в този момент жена ми крещи на помощник-готвача, който също така е и най-големият ни син. — Мъжът намигна на Сара.

Джей поклати глава.

— Както винаги. Но пък е страхотна кулинарка.

— Вярно е. Специалитетът тази вечер е миди с ванилов сос и боб, задушени във водка и сервирани върху резенчета лимон. Морските дарове са ловени днес.

Внезапно я обзе усещането, че се е озовала в паралелна реалност. С изключение на интериора и заведението, специалитетите биха могли да са в Сан Франциско.

И все пак едва не умрях сред дивата пустош, където най-ужасяващото животно е човекът.

— Искате ли нещо за пиене, докато направите избора си? — попита Джон.

— Сара? — обърна се към нея Джей.

Тя поклати глава.

— Благодаря, и така съм достатъчно замаяна. За мен само студен чай с лимон.

— Ще взема същото. Освен това съм готов с поръчката си.

Сара грабна менюто и забеляза, че беше съвсем кратко.

— Агнешка пържола, средно изпечена. Без салата. Прекалено съм гладна за заешка храна.

Джей се усмихна.

— За мен бифтек. Не много препечен. Никой не го гарнира според сезона така, както Мили.

— Салата? — предложи Джон.

— Не, благодаря. Не искам да заставам между една гладна жена и вечерята ѝ.

Мъжът кимна и се отправи към кухнята.

— Добре ли си? — попита я Джей. — Изглеждаш малко... учудена.

— Също като Алиса току-що открих, че огледалата имат по две страни и всяка от тях е непредсказуема.

— Какво искаш да кажеш?

— Хавайска риба в Джаксън? Пресни миди? — Тя поклати глава. — Трябваше да се облека за вечеря.

— Това е място, където храната се приготвя за теб, а не обратното. — Прекара опакото на ръката си по скулите ѝ. — Толкова си красива.

Тя целуна върха на пръстите му.

— А ти си мил лъжец.

През няколко маси суграшицата, която се сипеше навън, блъскаше шумно в стъклото.

— Достатъчно топло ли ти е? Искаш ли якето ми? — попита той. — При такава загуба на кръв е нормално да ти е студено.

— Добре съм. Престани да се притесняваш.

— Невъзможно е. Ще отнеме известно време, преди картината с подгизналите от кръвта ти ръкави на ризата ми да избледнее.

Сара си пое рязко въздух и го изпусна като въздишка.

— Аз също ще запазя някои спомени. Как стоеше на открито и стреляше по проклетия хеликоптер. И като заговорихме за Давид и Голиат...

Телефонът му с пиукане оповести за получено съобщение. Той го извади, прочете текста и го остави настрана.

— Новини? — попита тя.

— Лиза. Казва, че няма да ни даде и минута допълнително време заради това, че сме имали проблеми.

— Каква кучка.

— Много си сдържана. Думата, която аз бих използвал, е далече по-неприлична.

Седяха известно време в мълчание, после той притисна ръката ѝ към бедрото си, доловил взаимната им нужда от физически контакт.

— Но се справихме — заяви накрая. — Само това има значение. Кажете ми, ако имаш нужда от обезболяващи. Взех няколко таблетки.

— Не, благодаря. Също като моя невъоръжен спътник, предпочитам да запазя ума си бистър. — Спомените как беше стоял на открито и бе стрелял по хеликоптера я заляха внезапно и накараха сърцето ѝ да се свие. Прогони ги и си нареди да остане в настоящето. — Какво мисли за тази история шериф Куки?

— Дадох му регистрационните номера на машината. Оказаха се безполезни.

— Как така?

— Фалшиви. Сега издирват нает хеликоптер, като са започнали от летището. Птичката трябва да е долетяла отнякъде и да е пилотирана от някого. Имената в регистъра може и да не са истински, но е все някакво начало. Графикът на полетите се съставя, преди нещо да се е отлепило от земята. Наоколо няма кой знае колко пилоти. Играта ще се играе по правилото на изключването.

— Ако аз карах онзи хеликоптер, сега щях да съм на път към Мексико — отбеляза Сара.

— Аз също.

— Щом като пилотът и кръвожадният му приятел са избягали, ти защо седиш в това прекрасно кафене невъоръжен!

— Параноя — отговори той, усещайки тежестта на допълнителните пълнители в джобовете на дрехите, изпратени от Хенри. — Надявам се, че хеликоптерът се е разбил в планината. Времето беше започнало да се разваля, а пилотът не беше нищо особено. — Искате ми се да бях убил проклетите копелета.

— Ами картините?

— Хенри и Били са отишли с друг камион. Вече сигурно са на половината път към града. Наредих им да ги оставят в склада на галерията.

— Каква галерия?

— Онази, която наех за теб.

Тя примигна.

— О, благодаря. Колко ти дължа с наема и сметката от болницата?

— Медицинските разноски се поемат от ранчото и... пести си дъха, няма да успееш да ме разубедиш. Можем да спорим за наема, след като нещата се поуспокоят. Ако изобщо се успокоят.

— Очакваш още неприятности? — равно попита Сара.

— Съмнявам се, че пилотът на хеликоптера и неговият стрелящ с „Узи“ приятел са нахлули в двора на склада, преди да се втурнат след нас. От това следва, че някой друг е напръскал със спрей охранителните камери, разбил е катинара и е взел каквото му е трябвало. Обран е само нашият имот.

— Картини? — веднага попита тя.

— Не. Просто неща, които нито искам да съхранявам в плевнята, нито да изхвърля все още.

— Вече не останаха места, където Джей Ди би могъл да съхрани портрет с размерите на Муза — отбеляза Сара. — В случай че Лиза е права и баща ти го е купил. Едно голямо „ако“. А ето че и Джон идва. Той няма ли друг персонал?

— Не, само Мили — обясни Джей. — Извън туристическите зони, а кафенето не е в такава, часът е доста късен и искат вече да затварят.

Мъжът им сервира и изчезна.

Ножът на Джей проблясваше на светлината на свещта. Лицето му се осветяваше отдолу и хвърляше сенки, които танцуваха с ритъма на пламъка и го правеха да изглежда опасно, както бе било предишния ден.

— Трябва да претърсим и офисите — каза той, докато режеше бифтека. — Джей Ди остави куп лични документи в кабинета си в центъра на града, но досега нямах нито време, нито необходимост да ги прегледам. Не е изключено да открием нещо там.

— Можем да проверим, преди да отидем в хотела, в мотела или където там ще отседнем — предложи тя, като се нахвърли на храната с настървение, равно на неговото. — Уау! — каза след първата хапка. — Сосът е изключително изискан. Мили може да си намери работа във всеки ресторант в Сан Франциско.

Той се усмихна.

— Те идват точно от там. Но тук им харесва повече. Колкото до това, къде ще се настаним, ранчото държи апартамент в града на

последния етаж на една от сградите на Върмилиън. Обадих се, докато бяхме в болницата, така че всичко е готово. Отиваме направо там.

— Ами документите на баща ти?

— Забрави ги. Единственото нещо, което ще проверяваш тази нощ, съм аз.

— Ново значение на „почивката в леглото“ — с усмивка отбеляза тя.

— Става въпрос за обикновен апартамент с две спални.

— Жалко, че едната ще остане неизползвана.

Джей прецени ситуацията и реши, че е по-лесно да яде, отколкото да спори.

Треперейки въпреки дебелилото яке от агнешка кожа, Сара чакаше Джей да намери ключа за сградата на Върмилиън сред всички, които носеше. Отминалата буря беше измъкнала зимата от все още плиткия ѝ гроб и бе оставила всичко покрито със сняг, който представляваше смразяваща смесица от ледени късчета и киша. Небето беше оловносиво и отразяваше светлините на града. Тук-там между разкъсаните облаци надничаха звезди.

Вратата се отвори и отвътре лъхна топлина. В средата на стаята бяха струпани непознати куфари.

— Наши ли са? — попита тя.

— Да. Влизай. Навън е кучешки студ. И вятърът още повече влошава нещата.

— Мислех, че зимата е свършила — отбеляза Сара, скрила нос във вълнената подплата на якето.

— Тук имаме четири сезона — обясни той, като затвори и заключи вратата. — Три от тях имат „зима“ в името си. Сега сме във „все още през зимата“, на ръба на „строителния сезон“.

— А слънцето от миналата седмица?

— То беше само малка закачка. Не че чакаме хубавото време, за да построим нещо. Щом теренът се размрази, започваме строителството.

Докато говореше, я заведе до асансьора в дъното на фойето. На светлината на луминесцентните лампи кожата ѝ изглеждаше съвсем бледа. Но дори под мъждукащите лампи красотата ѝ докосваше сърцето му. Чертите ѝ бяха на жена, все още пазеща сладките спомени от младостта.

Как мога да я пусна да си отиде?

Този вътрешен стон носеше в себе си отговора. *Тя не е твоя, за да я задържиш. Помни го. Наслаждавай се на това, което имаш. Понякога утре така и не настъпва.*

— Марк Твен казва, че никога не е преживявал зима, студена колкото лятото в Сан Франциско — подхвърли Сара, докато асансьорът се издигаше безшумно и плавно нагоре.

— Не мисля, че Марк Твен е прекарал доста време, заклещен сред Тетоните, през сезона „все още зима, когато трябваше да е вече пролет“.

Отведе я до вратата на апартамента. Наоколо не се виждаше никой. Килимът във фоайето беше прясно почистен. Върху него се виждаха само техните стъпки. Въпреки това, веднага щом отключи вратата, той извади пистолета и обиколи стаите.

Празни.

Прибра глока и се върна в коридора.

— Чисто ли е? — попита тя.

— Чисто е. Избери си спалня.

— Тази, в която ще си ти.

Джей заключи вратата и се обърна към нея.

— Имаш нужда от сън.

— Имам нужда от теб.

Притегли я към себе си, прегърна я и я залюля леко.

— Тук съм.

Засега.

Телефонът в джоба на ризата му иззвъня. Преди да го извади, притисна Сара силно към себе си за един дълъг момент, усещайки гърдите ѝ върху своите.

После отвори апарата и погледна номера.

— Куки е — каза той и прие обаждането. — Здравсти, шерифе. Нещо ново?

Сара се сгуши в него и се заслуша в гласа му, който кънтеше от гърдите. Джей зарови пръсти в косата ѝ.

— Освен ако не искаш да дойдеш веднага — говореше полицаят в слушалката, — ще ти изпратя няколко снимки.

— Пращай ги. Навън е адски студено.

— Като че ли не знам — тросна се Куки. — В момента съм нагазил в ледена киша до глезените и търся останки от хеликоптер.

— Нашите стрелци са се разбили?

— Във всеки случай някой се е разбил. Машината е бяла със зелена диагонална линия и седем, открити досега, дупки от патрони. Ти отлично знаеш къде са слабите места на един хеликоптер.

— Най-голямото е пилотът — отвърна Джей.

— И него си улучил. Машината е паднала отведнъж.

— А стрелецът?

— Още е в птичката. Няма нужда от медицински хеликоптер. Тези момчета са стопроцентово мъртви. Направо са на решето, както става с всички, минали през престрелка. Което, струва ми се, се случва за първи път в окръг Джаксън. Поздравления.

— Загазил ли съм? — попита Джей.

— Имаме нужда от показанията ти, но нищо повече. Лично аз смятам, че си направил услуга на града.

— Искрах единствено да оцелеем. Има ли нещо, което да може да се свърже със случилото се в Рибарското селище?

— Пол Бейзъл Шедоу^[1]. Трийсет и пет сантиметров нож за мъж, който страда от комплекса, че членът му е прекалено къс.

— Е, вече няма защо да се притеснява — подметна Джей.

Куки се изсмя мрачно.

— Не, със сигурност няма. Острието е назъбено. Оставя специфични следи върху плътта. Ще те уведомя веднага щом ги сравним. Ако не ми се обадиш до няколко минути, ще приема, че снимките, които ти изпращам, са на хеликоптера, от който са стреляли по вас.

— Ще проверя веднага щом затвориш.

— А вие двамата си починете малко. Ще се видим утре и... О, чакай. Едва не забравих. Моят вечно дъвчещ дъвка следовател откри още един отпечатък. Първите два може да са на пилота и стрелеца. Третият е в разлята боя и вероятно е оставен преди другите. Не съвпада с нито един чифт от обувките на старите Солванг. Хенри ходи само с каубойски ботуши, а и не съответстват на твоите военни кубинки.

— В такъв случай май е добре, че съм въоръжен — каза Джей.

— Остани си така. Нямам излишни хора, за да ви охранявам. А сега си лягайте.

---

[1] Вид военен многофункционален нож, използван от Морските тюлени. — Б.пр. ↑

24.

— Недей да изглеждаш толкова обезкуражена — обърна се Джей към Сара на следващата сутрин. — Времето е почти слънчево и имаме да претърсваме още цяла една сграда и да тероризираме още няколко рецепционистки. Денят едва започва. — Той се прозя. — За разлика от мен. Не че се оплаквам.

— Вината е твоя. Ти реши, че съм прекалено слаба и ми трябва време, за да се възстановя. Хо-ха! Наистина нямаш право да се оплакваш.

Джей се разсмя толкова силно, че трябваше да се облегне на стената.

— Какво?

— Струва ми се, че имаше предвид „уау!“.

— Не казах ли това?

— Не съвсем. — Засмя се отново. — Военният жаргон може да бъде доста подвеждащ.

— Какво тогава?

— Ще ти обясня, когато не сме на публично място. — Потисна напирания смях и продължи: — Но като се замисля, май се изрази съвсем точно — за мен това беше най-хубавата част от нощта. Топла, приятна и...

— Схванах посланието — прекъсна го тя. — Част от женската анатомия, нали?

— О, да. Най-женствената.

Сара само поклати глава и си пожела да можеше да се разсмее също. Но в сградата на Върмилиън, където бяха пренощували и претърсили след закуска, не намериха никакви портрети. Натъкнаха се на няколко пейзажа от различни художници, някои от които много ценни, но нищо, наподобяващо мистичната Муза.

Следващата, която трябваше да преровят, се оказа триетажна тухлена постройка със скромна, но впечатляваща бетонна фасада

отпреди един век. Слънчевата светлина се пречупваше в нея. Името „ВЪРМИЛИЪН“ беше изписано в арка от големи букви.

— Мениджърът каза, че е оставил ключовете в офиса си — каза Джей.

Поведе я бавно нагоре по стълбите, като я придържаше през кръста, в случай че ѝ трябва помощ.

А погледът му обхождаше всеки ъгъл за някой, притихнал в очакване.

— Ставаш смешен — заяви тя, когато почти я вдигна на следващото стъпало. — Сладък, но смешен.

— Няма да поемам никакви рискове. — Не искам никой от нас да свърши на снимките на шерифа, обезобразен и окървавен, с ужасен поглед. — По-добре ми обясни какво точно търсим. В предишната сграда имаше портрети, които дори не погледна втори път.

— Къстър използва остри, дръзки линии и много контраст, особено в избора на цветове. Но в една от записките си споменава, че заради „нея“ е рисувал като Моне. Импресионистично, по-меко, романтично.

— Къстър и романтика. Ще го повярвам само когато го видя.

Интериорът на сградата беше семпъл и строг. Неохотно се беше вписал в съвременността с изчистените си линии и липсата на орнаменти. Коридорите бяха осветени с окачени полилеи, от които светеха крушки с нагряваеми жички.

Между вратите, по стените и навсякъде, където можеше, бяха подредени картини.

— Мили боже — възкликна Сара и провери батерията на телефона си. Беше пълна на една трета.

— Казаха ми, че работещите тук хора се отнасят към сградата като към музей — обясни той. — По-добре, отколкото мавзолей, както наричах първия офис, в който работих.

Взе ключа от бюрото на рецепцията и започнаха търсенето. Сара се опитваше да отдаде дължимото на всяка картина, снимаше, водеше си записки, но след първия час всички минаха в една категория — „Не е Музата“.

Облегна се на стената и въздъхна.

— Добре ли си? — погледна я той.

— Уморена съм.

— Знаех си, че се пресилваме.

— Но трябваше да се направи. И то лично от мен — допълни тя твърдо.

— Само че не трябваше все още да си на крака, нали?

Отиде до близкия кабинет и се върна със стол на колелца. Допря до го свивката на коленете ѝ в мълчалива заповед.

С въздишка на облекчение тя седна.

— Още само две стаи на този етаж — каза той. — Добрата новина е, че повечето произведения на изкуството са в партера, за да могат посетителите да ги гледат. Местните училища идват всяка година.

— А лошата новина — продължи Сара — е, че вече не останаха места, където да търсим. Сигурен ли си, че Джей Ди не е държал картини и в ограбения склад?

— Даже и да е скрил няколко там, те не са включени в инвентарния опис, който държеше в ранчото.

Във всяка една от останалите две стаи откриха по една творба на Къстър. Пейзажи.

— Е, добре — каза тя. — Закарай ме до асансьора и ще огледаме останалите етажи.

Джей погледна лицето ѝ. Беше мрачно и разстроено — като на човек, вдъхващ си кураж преди последния етап на изтощителен поход.

— Нека да си починем, а после... — подхвана, но тя го прекъсна:

— Нали вече няма да ходя. Хайде просто да го направим и да приключваме.

След няколко минути асансьорната врата се отвори като антика, каквато всъщност си беше. Сара огледа кабината, която беше само с няколко сантиметра по-висока от коридорите. Със стандартна инвалидна количка не би трябвало да има проблеми. Но канцеларският стол щеше да я запрати във въздуха при най-лекото сътресение.

Започна да се надига бавно, но в следващия момент беше вдигната на ръце заедно със стола и настанена в асансьора.

— Може би ти не си Давид — отбеляза тя. — Сигурно си Голиат.

— Прекалено много очи.

Сара се усмихна леко и докосна лицето му.

Джей я целуна нежно и натисна бутона за втория етаж. Кабината се заклати нагоре. Когато вратата се отвори, беше спряла на средата на

височината на коридора. Налагаше му се да свали стола на ръце.

Тук импровизираната изложба очевидно беше посветена на историческите фотографии и няколко картини, отразяващи значими събития. Не им отне много време в търсене, преди отново да се озоват в коридора. Когато вратата на асансьора се отвори за пореден път, Сара вече не се изненада от усещането да бъде повдигната, но то ѝ даде ясна представа за силата на Джей.

Той винаги е толкова грижовен към мен, че забравям колко е силен.

Кабината отново се понесе нагоре.

— Историческите снимки преживяват своето възраждане — отбеляза тя. — А някои бяха с изключително качество. Например тази, на която Димаджо^[1] боядисва Хувър Дам^[2] по време на строежа ѝ, може да направи някой колекционер много щастлив. Ако решиш да ги продаваш, ще ти препоръчам подходящите експерти.

— Ще го имам предвид, когато се стигне дотам. — Той наблюдаваше отстрани лицето ѝ. Изглеждаше изцедена и бледа, но не можеше да прецени каква част от това се дължеше на вчерашното преживяване и каква — на днешното разочарование. — Тук имаме само един офис. Джей Ди го използваше, преди да се разболее и да изгуби интерес към всичко. Тогава се върна в ранчото и умря. Останалите помещения даваме на наематели, които са ги декорирали по свой вкус.

„Една-единствена стая?“, помисли си Сара, ужасена, че търсенето им е приключило. Ръцете ѝ се свиха в юмруци върху подлакътниците на стола.

Без да продума, Джей разхлаби пръстите и целуна дланта ѝ.

Този път асансьорът спря успоредно на пода. Той я избута до вратата на офиса, отключи и я въведе вътре.

На стената срещу бюрото имаше само една картина, изобразяваща внушителен залез над Джаксън Хоул в розово, пурпурно и виолетово. Беше подписан от Уикли.

— Това е изумително — отбеляза Сара. — Така и не разбрах защо Уикли не стана по-известно име.

— Може би изкуството му е било купувано от хора, които не са проявявали интерес към критиката.

Тя се усмихна накриво.

— Струва ми се, че си прав.

Останалите стени бяха отрупани с работи на Къстър. Само пейзажи.

— Още пуста земя със сияйно небе над нея — каза унило Сара. И после: — Слушай. До неотдавна не можех да се наситя на творчеството му, а сега съм разочарована, че сред картините му не открих мистичния портрет.

— Готов съм да се обзаложа, че и капитан Ахав се е чувствал по същия начин — сухо отвърна Джей. — Просто още един проклет кит.

Спря стола до огромното бюро на Джей Ди. Тя разсеяно прокара ръка през безупречно излъсканата повърхност.

— Можеш да приземиш хеликоптер върху него — подхвърли, после изкриви лице в гримаса. — Извинявай. Предполагам, още не съм се отърсила от усещането, че ме преследват.

— Аз също — кимна Джей и се замисли за отпечатъка от ботушите на третия човек. — Вероятно защото наистина го преживяхме. — Повдигна рамене и се върна към темата за бюрото: — Освен това под него е доста просторно. — Почука с кокалчетата на пръстите си по излъскания плот и се засмя: — Като малък, когато майка ми се разболя и не можеше да се грижи за мен, Джей Ди ме водеше тук и ме паркираше отдолу с няколко комикса. После крачеше наоколо и разговаряше по телефона, без да забелязва дори картините по стените.

— Няма никаква Муза — рязко отсече Сара. — Изводите са, че никога не е съществувала. Защо Лиза е толкова убедена, че е реална? Държеше се така, сякаш я е виждала с очите си и я е докосвала с ръце.

— Тя се държи така за всяко нещо. Това си е нейният свят и в него ние сме само наематели, които не плащат достатъчно висок наем. — Джей започна да отваря чекмеджетата на бюрото едно по едно. — Тук има още стари документи. Може би наистина трябва да напишем семейната история.

Сара прегледа набързо някои от книгата.

— Само разписки от ранчото, сметки и нищо, свързано с картините. — Прехапа устни и се загледа в нещо, което само тя можеше да види.

Той улови ръката ѝ и я стисна между своите. Беше топла. Не трескаво гореща, а живително топла.

— Отпусни се, скъпа. Разполагаме с още шест дни.

— За да направим какво? — попита тя. — Да наемем ван и да започнем да обикаляме всички стари къщи, търгове и галерии в радиус от двеста километра? Можем да заснеем печелившо риалити шоу.

Джей се засмя.

Тя сложи решително двете си ръце върху облегалките на стола, сякаш имаше намерение да се изправи.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Видях тоалетна в дъното на коридора.

— Чудесна идея. И аз мога да я използвам.

Избута стола навън и спря пред вратата с надпис: „Жени“. Мъжката се намираще отсреща.

— Внимателно — каза, като я подпираше с ръка, докато се изправяше.

— Не съм направена от захарен памук — измърмори Сара.

Той облиза устни.

— Като нищо можеш да ме заблудиш.

Без да му обръща внимание, тя отвори вратата и я хлопна многозначително пред лицето му.

— Върви да намериш своята.

Естествено, в помещението беше тъмно. Плъзна ръка по стената, за да намери ключа за лампата.

Добре дошла в Уайоминг. Върнали са часовниците назад, преди сензорното осветление да е измислено.

И все пак, храната снощи беше толкова изискана, колкото и всичко, което съм яла досега.

Откри копчето и го натисна. Стаята се изпълни със светлина. Мина през малкото преддверие с огледалата и влезе в тоалетната. Когато се обърна по пътеката между кабините, спря невярващо.

От отсрещната стена към нея се взираше жена. Беше студена, облечена в бледорозово и лилаво, със зелени оттенъци в сенките.

Музата.

В тоалетната.

Стъписана, тя можеше само да клати удивено глава.

Мистичната Муза съвсем не беше онова, което си беше представляла. Ако това беше романтичен портрет, значи отразяваше тъмната страна на романтиката. Загадъчна, мрачна, вибрираща с

далечни емоции, толкова тежки, колкото и самото изображение. Въпреки че техниката се различаваше от всичко, което Сара беше свикнала да вижда в работите на Къстър, имаше достатъчно ехо от познатия му маниер, което не оставяше никакво съмнение кой е авторът.

Самата жена беше доволна, дори тържествуваща. Можеше да го забележи в очите и тайнствената ѝ усмивка. Имаше триумф, но не и топлина, щедрост, нищо споделено. Една победа, която си беше само нейна.

Сара стоеше и се взираше в картината, в женското лице, почти сливащо се със сенките на помещението, което беше в тъмносиво, с изключение на синьото и виолетовото на беззвездното небе, надничашо през прозореца. Платното съвсем не действаше успокояващо, което безпогрешно подсказваше, че беше работа на Къстър.

Докато изучаваше Музата, я обзе усещане за изгубени мечти и отчаян копнеж.

Освен това почти интуитивно долови, че портретът беше влудяващо недовършен, дори в противоречие със самия себе си. Дисонансът в картината я накара да изскърца със зъби.

Гласът на Джей я изтръгна от мислите ѝ:

— Сара? Добре ли си? Знам, че на жените им е нужно повече време, но седем минути?

— Ела тук — извика тя. — Бързо.

Преди да успее да изрече думите, той беше вече в тоалетната и тичаше към нея.

— Погледни. Ето я нашата Муза.

Джей спря и се загледа в картината, съвсем неподвижен, докато по лицето му се сменяха различни емоции — от объркване и изумление през чувство на облекчение към нещо друго, по-сложно, което не можеше да се опише с думи.

— В женската тоалетна — каза накрая. — Така че Джей Ди никога повече да не я види. Кучи син.

— Открихме я!

Обви ръце около него и го прегърна достатъчно силно, за да накара шевовете на врата ѝ да напомнят за себе си. Той я вдигна и я завъртя, преди внимателно да я пусне обратно на земята.

— Сега я свали — нареди тя. — Ще ти помогна да я изнесем.
— Аз мога...
— Не е безопасно да я носиш сам. Няма да отделя поглед от тази картина, докато не я приберем на сигурно място.
— За което Лиза едва ли ще се досети. Нито пък Бъртън или...
— Няма да ѝ кажеш? — прекъсна го Сара.
— Излишно е да бързам. Сега ние държим печелившата карта. — Погледна я отново със стиснати зъби и започна да разучава лицето на жената: — Но коя, по дяволите, е тази муза и защо Лиза толкова държи на нея?

---

[1] Джоузеф Пол „Джо“ Димаджо — бейзболен играч от американската „Мейджър Лийг Бейзбол“, който прекарва 13-годишната си кариера само с „Ню Йорк Янкис“. — Б.р. ↑

[2] Хувър Дам — стоманобетонна дъгова гравитационна язовирна стена с водноелектрическа централа, построена в каньон на река Колорадо, на границата между американските щати Аризона и Невада. — Б.р. ↑

25.

Когато Джей се върна на пръсти в спалнята, слънцето се беше изместило по-близо до залеза, отколкото до изгрева. Минута по-късно вече се събличаше.

— Студен си — измърмори Сара и придърпа завивките поплътно около себе си.

— А ти си топла — отвърна той, като се пъхна гол в леглото. Не спря да рови под одеялото, докато не улови зърното ѝ с устни. — Усецам реална възможност.

Тя се протегна чувствено към него.

— Къде беше?

— Проверявах някои неща — ранчото, картините. Говорих и с близките на Солванг за погребението.

Тя мигновено се разбуди съвсем.

— Колко е часът?

— Минава четири.

— Трябваше да ме събудиш — извика ужасена, че леката ѝ дрямка беше продължила няколко часа.

— Имаше нужда да поспиш. Освен това нямах търпение да те събудя, но отвътре.

— Е, добре, щом случаят е такъв.

И дръпна завивките над двамата. В чувствения сумрак те се любиха, докато се превърнаха в сладостна, преситена плетеница от плът.

На страничната маса иззвъня мобилен телефон.

— Твоят е — каза тя.

— Да. — Измъкна се изпод одеялата, грабна апарата и натисна зелената слушалка: — Какво?

— Здравсти и на теб — разнесе се гласът на Куки. — Откога започна да спиш и през деня?

— Откакто се появи причина, заради която си струва да оставам в леглото. — Включи телефона на високоговорител и придърпа Сара

обратно в прегръдките си. — Какво има?

— Открихме мобилен телефон, който сме пропуснали при първия оглед на останките на хеликоптера. На пилота е. Този на стрелеца е разбит на толкова малки части, че е невъзможно да се сглоби отново. Ударен е пряко от патрон четиридесет и пети калибър. Но другият е с много скъп протектор и е в по-добро състояние.

— Нещо интересно?

— Велма, главният ни технически експерт, вече работи по него. Виждал съм я да измъква информация и от по-разбита техника, но за това е нужно време.

— Надявам се, не много.

— Надеждата е хубаво нещо — каза Куки, — докато не я бъркаш с реалността.

Джей се почеса по гърдите и се опита да не се прозее в ухото на шерифа.

— Друго?

— Били са на свободна практика.

— Местни?

— По начина, по който всички, сновящи между Уайоминг, Айдахо и Монтана, се считат за местни — отвърна Куки. — Прякорите им са Скай Хай и Хило.

— Хило? — попита Джей.

— Както и да е, славата им ги е изпреварила. От всичко по малко, но най-вече лесни пари от контрабанда и доставка на наркотици. Свързват ги с някои доста мръсни деяния, но това са само клюки от затворници, които се опитват да си издействат предсрочно освобождаване.

— Значи, са станали местни благодарение на търговията с дрога? — Джей разтърка челото си. — Това обяснява кой и как, но не и защо. Вероятно и ти нямаш никакви предположения?

— Никакви. Само малко яснота по кой и как. От двата трупа пилотът е с по-голямо криминално досие. Името му е изплувало в миналото като организатор на престъпни групи, продажба на крадени стоки, такива неща. Затова неговият телефон ни заинтригува повече.

— Можеш ли да ми обясниш какво полезно очакваш от него?

— Зависи какво разбираш под полезно.

— Отговорът на въпроса „защо“?

Сара го наблюдаваше отблизо, като докосваше предпазливо шевовете на шията си и си спомняше ужаса от безжизнените тела на семейство Солванг, от преследващия ги хеликоптер и от собствената си гореща кръв, стичаща се по хладната кожа.

Защо? За какво?

— Съжалявам, нямам представа кой ги е наел — отвърна шерифът. — Освен ако не се случи още нещо, районният прокурор иска да зарови делото колкото може по-дълбоко в архива. Скорошни неразкрити убийства не привличат туристите.

— Ами третият отпечатък от ботуши?

— Следователят не може да установи категорично дали датира от същото време като другите два, така че прокурорът не проявява интерес. Честно казано, аз го разбирам. Следите може да са оставени както преди няколко дни, така и преди три месеца.

— И искаш ние да дойдем и да се подпишем под тези заключения? — попита Джей.

— Да. Ще подготвим документите, за да ги подпишете, когато сте готови. Днес ми се струва подходящ ден.

Той погледна Сара. Тя кимна.

— А после ще свършим малко работа в галерията — допълни тихо.

— Обади ми се, когато тръгнете насам — каза шерифът. — Пазете се.

— Ти също, Куки. — Прекъсна връзката, погледна я отново и измърмори: — В галерията?

— Не се притеснявай, нали ще си с мен през цялото време. Ще бъдеш момчето с огромния чук, което ще отваря онези дървени сандъци.

— Е, приключихме по-бързо, отколкото очаквах — отбеляза Сара, щом излязоха от офиса на шерифа. — Наистина нямат търпение да приключат разследването.

— Куки ще продължи да работи по него, когато има възможност.

— Ти също — допълни тя.

— Няма да спра, докато не получа отговорите.

— Не съм и очаквала друго. Просто бъди предпазлив. Ако районният прокурор греши и третият отпечатък е свързан по някакъв начин със случилото се, значи, нищо не е свършило.

— Куки знае какво ще предприема. Ще ми помага, доколкото може, без да изгуби работата си.

— Удобно е, когато шерифът е на твоя страна — отбеляза Сара, огледа се за идващи коли, слезе от бордюра и едва не се подхлъзна върху парче черен лед.

— Апартаментът ни е нататък — посочи с ръка Джей.

— А онова, което скоро ще се превърне в изложба на Къстър, е в другата посока. И не ми казвай, че имам нужда от почивка. Вече не се хващам на сексуалните ти номера.

— Ами ако ти кажа, че аз съм уморен?

— Няма да ти повярвам.

Последва я към галерията. Няколко пресечки по-надолу се чуваха тропотът и суетнята, характерни за всяка строителна площадка. Не беше в туристическата зона, но вероятно беше свързана с туризма. Той беше единствената печеливша индустрия в Джаксън.

— Сградата е на противоположната страна на твоя Парк на еленовите рога — отбеляза Джей, загледан в огромните празни витрини. — Този квартал не е толкова модерен. Всъщност дори се говори, че наблизко ще построят многоетажен паркинг. Ще има достатъчно място туристите да оставят скъпите си автомобили, докато правят града по-богат, отколкото преди пристигането им.

— Намира се в преходна зона — каза замислено тя, — но е нещо като символична граница между новия и стария Запад. Също като самия Джаксън.

— Почакай да видиш задния вход, към който вървим. Ето това е нещо наистина старо.

Той спря и започна да рови в джобовете си. Вместо ръкавици, както очакваше Сара, измъкна чифт метални шпайкове и ги сложи на подметките на ботушите си.

— Не съм виждала такива, откакто живях в Чикаго една година.

— Като изключим лятото, хората тук ги носят през цялото време. Също като ръкавиците. Утре ще трябва да купим и за теб.

Поведе я по павирана уличка, където снежни преспи дебнеха в ъглите и кофите за боклук чакаха да бъдат изпразнени. Независимо

колко приветливи и почистени бяха предните улици, задните дворове на тухлените и дървените постройки не се бяха променили много през последните сто години. Мръсни купчини сняг лежаха под прясната бяла покривка. Наоколо се носеше тежка миризма на готвена храна и горещо олио. Върху една от вратите на отсрещния тротоар беше написано с боя „Кухнята на Сузи“.

Галерията беше заключена, но не можеше да се нарече надеждна. С помощта на лост катинарът и скобите можеха да се свалят за по-малко от две секунди. Още едно нещо в дългия списък със задачи, помисли си той. Всичко е отишло по дяволите, докато мен ме нямаше, а Джей Ди е бил болен.

На слабата светлина на късния следобед Сара наблюдаваше катинара. Спомни си другия, в Рибарското селище. Все още виждаше как Джей го беше отключил: 9, 2, 7, 0.

И ето че сега отново повтори движенията. Абсолютно същите.

— Кодът е като на ключалката в Рибарското селище? — попита учудено, без да откъсва поглед от пръстите му.

— Когато паметта на Джей Ди започна да отслабва, накара да направят шифрите за всички имоти на Върмилиън еднакви. — Натисна катинара, за да го откачи. — Имах намерение да ги сменя, но не виждах причина да го поставям в началото на работния си списък.

Тя си пое дълбоко въздух и отбеляза още по-изненадана:

— Това е министроне^[1].

— „Кухнята на Сиси“ е добро място да хапнеш, когато си много гладен — усмихна се Джей. — Супата не е от консерва. Сега не им е най-силната част от деня. Ако нямат достатъчно клиенти, затварят. — Включи вътрешното осветление. — Внимавай къде стъпваш. Оставих истинска бъркотия, когато идвах да разковавам сандъците. Капаците им с пироните са разхвърляни покрай стените на работилницата.

— С картините всичко наред ли е? — бързо попита тя.

— Не забелязах да са повредени. Което е едно малко чудо, като се има предвид през какво преминаха.

Побутна го нетърпеливо в гърба и усети пистолета на кръста му.

— Заведи ме да ги видя.

Той отстъпи встрани.

— Имаш ги. Аз ще включа останалите лампи.

— Къде е Музата?

— В един от празните сандъци.

— Скрита пред погледа ти — засмя се тя.

— Нещо такова. Не искам да изчезне отново, преди да разбере защо Лиза се е вкопчила в този портрет.

Джей закрачи между дългите, покрити с чаршафи маси, класьори и празни стативи, оставени от предишния наемател. Върху една маса беше захвърлен чукът, който беше използвал за отварянето на сандъците. Покривката беше събрана и метната отгоре, за да не му пречи.

— Внимавай с чаршафите — предупреди я той. — Можеш да се спънеш в тях.

Сара изчака, докато светлината се усили. Помисли си да протестира, задето ѝ се налагаше да работи в аквариум, но си спомни, че витрините бяха зазидани от двете страни и отзад, за да може предишният наемател да осигури повече площ за произведенията на изкуството в основната зала. Тананикайки под носа си, тя измъкна от огромната си чанта чифт чисти бели ръкавици и започна да вади картините от картонените кутии.

Някои от тях все още бяха в рамки. Повечето обаче бяха просто сгънати или навити. Нито една от рамките не беше претенциозна. Всъщност всички бяха евтини.

— Някога всички ли са били рамкирани? — поинтересува се тя.

— Почти. Когато Джей Ди ги опакова и ги изпрати в Рибарското селище, остави рамките в склада или в плевнята в ранчото. Използвахме ги за подпалки. Има ли някакво значение?

— Само ако самият художник я е направил или я е избрал.

— На Къстър изобщо не му пукаше.

— Можех да се досетя — изсумтя Сара и доближи една картина до стената.

Опитваше се да не забелязва как четката минава през платното — изискваше внимание и в същото време подчертаваше величието на планината. Какъвто и човек да бе бил Къстър, той беше невероятен художник.

Джей ѝ помогна да извадят картините, като риташе чаршафите по пътя си, докато подреждаше познатите му творби, а после разменяше местата им по някаква своя логика, непонятна за Сара. Това изобщо не го притесняваше. Беше му достатъчно да я вижда да си

тананика и да се усмихва на различните аспекти, които той вероятно никога не би оценил по същия начин.

Затова пък оценяваше нея по много различни начини.

— Е, добре — каза тя накрая, оглеждайки картините. — Сега би ли донесъл Музата? Искам да я погледна в контекста на друга негова ранна работа. Ще я сложа на статив в ателието. Там осветлението е по-добро.

— За една целувка.

— Моля?

— Ще извадя портрета срещу целувка — повтори той.

— Три целувки и това е последното ми предложение.

Усмихнат, той я придърпа към себе си и изиска хонорара си, преди да отиде да донесе портрета. Още щом го сложи на статива, светлината от тавана накара очите на жената да оживеят. В тях имаше нещо особено, нещо едновременно обичайно и недостижимо, нещо, което той беше виждал преди, но не бе очаквал да открие уловено в евтина рамка.

Отчаяние.

Телефонът му засвири познатата песен „Това е краят на света и ние го знаем“.

— Изключи го — подвикна Сара.

— Не мога. Шерифът е. За него си сложих специална мелодия. — Извади апарата: — Какво има? Да не би да сме забравили да подпишем някой документ?

Мисълта, че Джей и Куки щяха да се чуват толкова често, че му беше избрал специален тон на звънене, я накара да се намръщи.

Иска ми се всичко да е свършило.

Но не беше.

Усещаше го дълбоко в себе си, където най-примитивните й инстинкти шепнеха за засада и кървава смърт. Дори да успееше да се заблуди, че всичко е наред, пред нея стоеше Джей, спокоен, но останал нащрек, който автоматично проверяваше пистолета, докато слушаше шериф Куки.

— Седнал ли си? — грубо попита полицаят.

Джей се подпря на ръба на най-близката маса.

— Почти — отговори той. — Давай.

— Добрата новина е, че нашата Велма надмина себе си и успя да възстанови телефона на пилота. Е, поне малко.

— Добре. Сега казвай лошата.

— Имаме не едно, а две входящи обаждания от града. Номерът е един и същ. — Той му го продиктува заедно с местния код.

— Не ми е познат.

— Води се на името на Лиза Нюман.

Джей си пое дълбоко въздух и усети как изстива, докато в съзнанието му се борят недоверие и увереност.

Как можах да я подценя толкова?

— Сигурен ли си? — попита той.

— Отразени са и в разпечатката на мобилния оператор, така че да, сигурен съм. Ще отскоча до дома ѝ, за да видя какво има да ми каже по въпроса. Искаш ли да се видим там?

— Дай ми десет минути преднина.

— Мога ли да ти имам доверие? — изръмжа без заобикалки Куки.

— За десетина минути? Да.

— Ще вземеш ли Сара с теб?

— Не — отсече той. Дори и без да се пролее капка кръв, ще бъде достатъчно грозно.

— Тогава я остави някъде на публично място. За по-голяма безопасност.

— Какво не ми казваш?

— Районният прокурор може и да не е притеснен, но този трети отпечатък от ботуш не ме оставя да спя по цели нощи.

— Разбрах те.

Джей прекъсна връзката и закрачи бързо към задната страна на склада, където Сара изучаваше Музата с помощта на голяма лупа и джобно фенерче, измъкнати от бездънната ѝ чанта. Сети се за мощната батерия, която винаги носеше на колана си, и се запита дали не трябваше да ѝ я остави.

— Джей — подхвана Сара, — струва ми се, че има...

— Извинявай — прекъсна я той. — Трябва да бягам.

— С Куки ли ще се срещнеш?

— Попаднал е на гореща следа. Ти отиваш в „Кухнята на Сузи“, за да хапнеш една супа. Ще ме чакаш там, докато се върна. Няма да се

бавя.

— В такъв случай ще остана тук.

— Не — отсече той. — Не и сама. В кафенето ще имаш компания.

— Предпочитам да продължа да изучавам Музата. Мисля, че...

— Щом се върна, ще имаш възможност да я разглеждаш, докато очите ти се кръстосат — срязва я той и грабна якето ѝ от агнешка кожа. — По дяволите, можем и да спим в галерията, ако искаш.

— Ами осветлението? — попита Сара, докато бързаха през ателието към задния вход.

— После — кратко отговори Джей.

След като я избута навън, затвори вратата и я заключи с няколко нервни движения.

Малката уличка беше потънала в сумрак и поривите на вятъра навяваха сняг и дъжд.

— Каква е тази гореща новина, която не може да чака дори минута?

Първата му мисъл беше да я грабне на ръце, да отвори вратата на „Кухнята на Сузи“ и да я внесе в заведението. Вместо това я улови за изстиващите пръсти, изведе я от тъмната алея и я поведе към предната страна на сградата.

— На телефона на пилота са получени две входящи обаждания от Джаксън — обясни накрая.

Сара се огледа наоколо, внезапно почувствала се отново преследвана.

— Откъде по-точно в града?

— Номерът е на името на Лиза Нюман. Затова ще трябва да поседиш малко в кафенето. Лиза ще направи разговора колкото може по-неприятен. Не искам да присъстваш.

— Значи, ставаме двама.

Тя обви по-плътно якето около себе си, докато подтичваше, за да се изравни с широките крачки на Джей. Въпреки туристическите си обувки, на няколко пъти се подхлъзна на парчета лед, оставени от облаците, които бяха настроени на снежна вълна, но в крайна сметка плюеха ледена киша. Дори и в момента се сипеха ситни топчета, хапещи голата кожа.

— Казваш, че Сузи прави хубава супа? — попита тя.

— Нищо особено, но става.

— Супата си е супа. — И после: — Чакай. Оставих Музата на видно място.

— Никой не може да надникне в галерията. Всичко ще почака, докато се върна.

— Не се бави — каза Сара, почти трепереца от нетърпение да се върне обратно. — Този портрет ме вика. Струва ми се, че намерих начин да разкрия тайната му. Направих снимка и...

— Много добре — прекъсна ентусиазираната ѝ тирада той, мислейки за Лиза и за предстоящия им разговор. — После ще погледна. Най-много след половин час.

Джей отвори вратата на заведението, бутна я вътре и забеляза усамотено сепаре в най-далечния му край.

— Заповядай. — Настани я на една от пейките, хвърли на масата банкнота от двайсет долара и я целуна бързо. — Апартаментът е на около километър оттук. Ще ти се обадя, ако се наложи да се забавя по-дълго.

И изчезна, преди да беше успяла да му каже отново, че би предпочела да е в склада с Музата. Докато го наблюдаваше да се отдалечава, бързо изпита чувството, че вихрушката я е захвърлила на място с уютни сепарета и приглушено бръмчене. Шепа хора се наслаждаваха на храната си.

Сервитьорката се появи почти веднага. Сара си поръча първото нещо, което ѝ хрумна. После се облегна назад и се опита да събере разпилените си мисли.

Няма смисъл да губя време. Ще разгледам снимките, които направих.

Но установи, че заради бързането на Джей да напуснат галерията беше забравила и телефона, и чантата си. Апаратът беше останал върху масата в ателието, където беше снимала Музата, а чантата най-вероятно беше захвърлена в някой ъгъл.

Поне Джей се бе сетил, че ги е забравила. Беше ѝ оставил достатъчно пари, за да си плати супата.

По дяволите, изруга мислено. Той толкова бързаше да ме зареже тук, а пък аз бях така погълната от портрета, че изобщо не помислих какво трябва да взема със себе си.

Съзнанието ѝ беше по-объркано от всякога сега, когато картината не беше пред нея, за да го погълне изцяло.

Как ще ми се обади, щом телефонът ми е в галерията?

Дали Лиза наистина е познавала пилота? И за какво ѝ е да поддържа връзка с хора като него?

Ако Джей умре, ще го наследи Бъртън, а не тя. Това е сериозен мотив. Въпреки че, ако бях Лиза, не бих искала да завися от неговата щедрост, за да оцелея.

Но за какво им е да убиват семейство Солванг?

И най-вече, защо сега? Защо не преди години, когато Джей Ди е бил болен, а Джей се е намирал на другия край на света?

Забарабани с пръсти по масата и почти не забеляза кога сервитьорката сложи чинията пред нея.

Каква кървава, смъртоносна паяжина.

Измъчвана от въпроси без отговори, тя загреба пълна лъжица от вдигащата пара супа и духна леко. Бегъл поглед към часовника ѝ подсказа, че беше прекарала в заведението по-малко от десет минути.

Остават поне още петнайсет, преди Джей да се обади.

Можеше да се нахрани и пак да разполага с достатъчно време, за да вземе телефона си от галерията.

---

[1] Гъста италианска супа, приготвяна от пресни сезонни зеленчуци, често с добавяне на паста или ориз. Използваните съставки са боб, лук, целина, моркови, бульон и домати. — Б.р. ↑

26.

Луната си играеше на гоненица със ситните ледени късчета. Когато успяваше да се измъкне от облаците, сърпът ѝ хвърляше тънки лъчи между голите клони на дърветата. Те приличаха на черни вени, протегнати към синьо-бялата светлина.

Само един поглед към небето беше достатъчен на Джей да разбере, че беше много студено и температурата продължаваше бързо да пада. Затвори вратата на наетия пикап, паркиран неправилно, и изкачи стъпалата към фоайето на сградата. Въпреки че беше само на около километър от галерията, тя се намиреше в онази част на града, която се разрастваше бързо от двете страни на магистралата, далече от националния парк.

Поредният представител на новото строителство, изграден върху костите на старото, помисли си той. Ако нещо е живо, то се променя, възрази по-критичната половина от съзнанието му. Така разбираш, че живее.

Но не си длъжен да го харесваш.

Кръпки от сняг проблясваха под намусените сенки в очакване на нечий непредпазлив крак.

Изпробва входната врата просто за всеки случай. Заключена.

Дали ще ме пусне да вляза?

Практичната част от него се засмя. Ако споменеше Музата, щеше да го внесе на ръце.

— Да? — разнесе се напрегнатият дрезгав глас на Лиза.

— Аз съм, Джей. Отвори.

— Господи, какво пак — каза примирено, произнасяйки отчетливо всяка сричка. Домофонът замлъкна.

Той броеше секундите, докато чу познатото бръмчене в дръжката.

Четиринайсет. Цяла вечност.

Без да се възползва от асансьора, затича нагоре по стълбите към ъгловия апартамент на втория етаж и почука.

— Пак съм аз — извика, забелязал, че шпионката потъмня. Тя отключи неохотно, като протакеше умишлено, за да му покаже без думи колко се радва да го види. Вратата се отвори бавно. Джей не изчака устна покана. Вмъкна се вътре и затвори, преди Лиза да успее да мигне.

В стаята беше горещо като на тропически плаж. Въздухът миришеше на тежък парфюм, прегоряла храна и стар алкохол.

Разкопча якето си, докато оглеждаше някога младата жена, за която се беше оженил вече застаряващият му баща. Лиза беше облечена в червен сатенен халат, по-подходящ за сутрин в леглото, отколкото за вечер, където и да било. Пухкавите чехли в същия цвят можеше някога да са били секси, но сега бяха доста овехтели. Косата ѝ беше несресана, с изключение на дългия платиненорус кичур, висящ отдясно, за да закрива тази част от лицето ѝ.

Наред с всичко останало тя леко се олюляваше на мястото си.

В най-общи линии, изглеждаше като лош ден в ада.

— Изнудването те държи будна през нощта, а? — попита той.

— Майната ти.

— Не ми благодари.

Лиза му обърна гръб и тръгна към стола, пред който на масата я очакваше чаша с джин, водка или вода.

— Пияна ли си? — продължи Джей.

— Какво искаш? — изстреля тя, пренебрегвайки въпроса му.

— Помниш ли, че един хеликоптер се разби?

— Онзи, на когото налетя като Рамбо? Трудно е да се забрави. —

Отпи голяма глътка от чашата, сякаш да отмие спомена. — Е, разби се. И какво от това?

Обзе го чувство на безсилие и гняв, но продължи въпреки това:

— Оказа се, че пилотът е бил доста лошо момче.

Жената повдигна рамене.

— Хората на шерифа са намерили телефона му — не се отказваше Джей. — Твоят номер е в регистъра на входящите обаждания.

Тя отново отпи. Ако се съдеше по проявеното разбиране, със същия успех би могъл да ѝ говори и на суахили.

Трябва да ѝ го обясня по-просто, осъзна той. Нещо в нея или не си е вкъщи, или се е пречупило.

— Мога да ти помогна или да те унищожа — каза накрая. — Избирай.

Лиза му отправи празен поглед.

— Какви ги говориш, за бога? Никога не съм се обаждала на никого в хеликоптер. И защо да го правя? Те носят заглушители или както там се казват.

Той не можеше да повярва на ушите си.

— Чуй ме, Лиза. Всичко свърши. Приключи. Край.

Гледайки някъде покрай него, тя задъвка вече почти разкъравения си нокът. Ръцете ѝ трепереха.

Джей преглътна гнева си. Тормозът над застаряваща съкрушена жена нямаше да го приближи до отговорите, от които се нуждаеше.

— Куки знае, че си поддържала връзка с мъжете, които стреляха по мен и Сара — каза равно. — Същите са оставили следи от ботушите си в прясната кръв на старите Солванг.

Тя примигна към него като сънено дете, очаквайки го да ѝ каже нещо, което можеше да разбере.

— Защо, Лиза? Какво те накара да ме намразиш толкова силно?

В един безкраен момент жената го гледаше втренчено, сякаш подреждаше части от пъзела на действителността, като имитираше движенията с пръсти във въздуха. После ръцете ѝ се отпуснаха вяло в скута.

— Никога не е било свързано лично с теб — каза накрая. — Просто се оказа на пътя ми.

Не плачеше, а устните ѝ трепереха. Когато разсеяно отметна косата от лицето си, Джей видя огромна синина, спускаща се от слепоочието към подпухналото око.

Кой я е ударил?, запита се той. *Отокът е съвсем скорошен.*

— А може и да е прав — прошепна тя. — Вероятно всичко е било моя идея, а той само правеше онова, което бях прекалено слаба да свърша сама. — И си пое шумно въздух.

— Той? За кого говориш? — Клекна пред нея, докосна нежно брадата ѝ и наклони главата ѝ, докато погледите им се срещнаха. — Неприятности ли имаш?

— Картината е у теб, но не ми я даде — каза Лиза.

— Защо я искаш толкова?

— Тя не беше за теб. Не е твоя. — Стегна се и се опита да се изправи.

Да налети на Джей, беше все едно да се удари в стена.

Отпусна се обратно върху стола и сграбчи едната му ръка.

— Ти не разбираш. Трябва да си върна Музата. Ако ми я отстъпиш, всичко това може да свърши.

Той се отнасяше с нея като с дете, в каквото се беше превърнала, галеше я нежно, като отбягваше синината, която продължаваше да расте и да поглъща лицето ѝ.

— То вече свърши — каза ѝ тихо. — Твоите наемни убийци са мъртви. Музата е у мен и смятам да я задържа.

— Репутацията на Сара — възрази Лиза като бледо ехо на предишната си решителност.

— Един годежен пръстен ще сложи край на всички клюки.

— Не. — Поклати глава толкова яростно, че косата ѝ се развя.

— Свърши се, Лиза. Ако се опиташ да нараниш Сара, ще те изхвърля от Джаксън. И двамата знаем, че съм способен да го направя. Ще ти се наложи да живееш на място, където никой не е чувал името ти и никого не го е грижа за теб.

— Не. Не. Не. — Продължаваше да клати глава категорично. — Не трябваше да става така. Предупредих го, но той само се разсмя, нарече ме с различни имена и ме заплаши...

Гласът ѝ заглъхна и в стаята настъпи тишина, която ставаше все по-плътна и задушшаваща като тропическа жега.

— Кой убива хора и хвърля вината върху теб? — попита Джей.

Въпросът дойде от нищото, обърка я и я запрати отново в убежището на детинщината.

— Не — повтори тя.

— Да не би да дължиш голяма сума на някой главорез заради глупостите на Бъртън?

— Не. Не. Не. Не.

Това не беше отговор. Беше отказ да приеме, че всичко това се случва с нея.

— Защо, Лиза? Защо? — Гласът на Джей, както и ръката, с която държеше нейната, беше нежен. И безмилостен.

Тя беше уязвима и трепереше силно, сякаш щеше да се разпадне всеки момент. Очите ѝ, по-тъмносини от тези на сина ѝ, се навлажниха

и сълзите бликнаха, като размазаха вчерашния грим.

— Дължи ми всичко, но все не му стига. Още, още, още. Постоянно иска още.

— Бъртън? — изгледа я изумен Джей. — Той ли ти причини това? Ударил те е? — Сълзите от подпухналите очи бяха единственият отговор. — Къде е сега?

Още сълзи.

Домофонът иззвъня.

— Мисис Нюман, тук е шериф Куки. Можете да поговорите с мен в собствения си апартамент или да бъдете официално призована на разпит в кабинета ми.

Само сълзите продължаваха да се стичат по лицето ѝ. Единствено те бяха живи.

Джей намери бутона до вратата.

— Куки, качвай се. Лиза е в шок.

— Идвам.

Джей отвори вратата и зачака нетърпеливо пристигането на асансьора.

— Казвай — нареди шерифът, щом го видя.

— Мисля, че Бъртън я е ударил. Синината е съвсем прясна. И продължава да расте.

Другият мъж повдигна вежди.

— Знам, че именно той я е притискал да иска все повече и повече — продължи Джей. — Нямам представа как убийството на старите Солванг му е донесло пари в брой, но всичко е свързано по някакъв начин. И портретът на Музата също. Само че нещо логиката ми убягва. Брат ми е просто едно разглезено хлапе. Възможно ли е да е способен на това? Каква кървава...

— Къде е сега? — прекъсна го Куки.

— Има апартамент на долния етаж. Ще започна оттам.

— Остави го на мен. Вземи Сара и идете да вечеряте. Ще ти се обадя.

— Не мога просто да... — подхвана Джей.

— Довери се на закона. Това е заповед.

Мускулите около челюстта му се стегнаха, но той кимна, преди да се обърне и да закрачи към стълбището. Спусна се бързо, нарушавайки тишината със скърцането на ботушите си.

Сара толкова бързаше да се върне при Музата, че на два пъти обърка комбинацията. На третия път заледеният катинар се отключи неохотно. Преди да влезе в галерията, тя се огледа през рамо, за да се увери, че е сама.

На тясната уличка не се виждаше нищо, освен зловещото проблясване на леда, скрит в сенките, хвърляни от луната. Безгрижният вятър се носеше над тях и търсеше нещо насипно, с което да си поиграе.

Вмъкна се в галерията точно преди последният силен порив да я настигне. Вратата изскърца, когато я върна на мястото ѝ. Чантата ѝ беше в ъгъла, точно където я беше оставила. Телефонът лежеше до лупата и фенерчето. Съблече коженото яке и го хвърли върху чантата.

Само пет минути с Музата. Трябва да се уверя.

Погледна часовника си.

Пет минути. След това ще се върна в кафенето и ще изчакам Джей.

С нетърпеливи стъпки отиде до поставената на статива картина. Едва не се спъна в белите чаршафи, с които предишните наематели бяха драпирали всичко за последната си художествена инсталация.

Както всеки път, обсебващи и обитавани от духове, очите на Музата бяха първото, което я докосна.

Второто беше фактът, че вече изобщо не се съмняваше, че лицето, а може би и останалата част на голата фигура, бяха замазани с нещо друго.

Може просто да е искал да я преработи. Дори най-великите художници невинаги са успявали от първия път, а ние трябва да правим рентгенови снимки, за да го докажем.

Но дори това изискваше задълбочен творчески процес.

Пъхна телефона в джоба си и се захвана за работа с лупата и фенерчето. Колкото повече я разглеждаше, толкова повече се убеждаваше, че всичко беше подменено, в това число и моделът.

— Страхотно — каза на глас. — Веднага щом я прекарам през рентгена, ще знам какво има отдолу. Ако е нещо повече от корекция на допуснатата грешка, ще направя гланцирано копие на тази версия, ще възстановя оригинала и ще ги изложя една до друга. Ще се получи

истинско отклоняване на вниманието, рядък поглед върху творческия процес. — Тя въздъхна. — Или пък отдолу ще се окаже истинска цапаница, каквато е обикновено причината, изискваща преработване на творбата. Но все пак ще...

Изскърцването на задната врата изпрати пулса ѝ до луната. Без да се замисли, Сара извади телефона от джоба си и набра трите цифри на спешния телефон, местата на които по необходимост беше научила наизуст. Като криеше апарата зад гърба си, сложи палец върху зелената слушалка и зачака.

Това е само Джей. Или вятърът. Или...

— Бъртън! Какво търсиш тук?

27.

Бъртън излезе от сянката с разрошена от вятъра и посипана със сняг червеникава коса.

— Тъй като се оказа прекалено егоистка, за да покажеш Музата на майка ми, реших да дойда да я видя лично.

Сара не знаеше какво точно, но беше сигурна, че нещо не беше наред. Бъртън беше зачервен не само от студа навън.

Погледът му блуждаеше от място на място, без да се спира никъде.

„Наркотици?“, зачуди се тя. „Алкохол? Или и двете?“

Едната му ръка беше отекла. Другата беше пъхната в джоба.

А после...

В мига, в който видя пистолета, тя натисна бутона и пъхна телефона в задния си джоб.

— Какво правиш? — попита настойчиво той.

— С картината? Можеш да провериш сам. На статива е.

Зад гърба ѝ се разнесоха приглушени думи:

— Оператор на 911. Какъв е вашият спешен случай?

Тя се замоли да не беше чул.

— Защо носиш оръжие, Бъртън Върмилиън? — попита високо и съвсем ясно. — Да не би да е някаква нова мода?

Той я изгледа, сякаш беше полудяла.

— Та какво казваш за пистолета, Бъртън Върмилиън? — повтори отново, като умишлено натърти на името. — Наистина ли? Какъв е? Изглежда ми малък. Може би е двацет и втори калибър? Насочи го към нещо друго. Намираш се в галерия за изящни изкуства в центъра на Джаксън, а не на стрелбище.

Приглушеният глас отново се разнесе от задния ѝ джоб. Изкашля се силно, за да го прикрие.

Операторът чува ли ме? Дали той или тя ме разбира?

— Млъквай! — изкрещя той. — Прекалено много говориш! Също като майка ми, която постоянно скимти и хленчи, без да прави

нищо. Е, вече вземам нещата в свои ръце. Отсега нататък ще целувате моя задник.

Единственият отговор, който ѝ хрумна, можеше да ѝ коства поне един куршум, затова попита високо:

— Какво искаш, Бъртън Върмилиън? Защо си насочил към мен оръжие в художествена галерия в центъра на Джаксън?

Хайде, операторите, мислеше си трескаво. Имате името, мястото и опасността. Какво още ви трябва?

Гласът, разнасящ се от задния ѝ джоб вече съвсем ясно задаваше въпроси, на които не можеше да отговори, без да бъде застреляна.

— Казах ти да млъкнеш! — извика Бъртън. — Знам си името и къде съм... По дяволите, да не би да си разговаряла с някого, преди да вляза? Къде е телефонът ти?

— Оставих го в стаята си — излъга тя.

Джей, къде си? В блуждаещите бледи очи на брат ти има нещо повече от лудост.

— Ела тук — нареди той, като се оглеждаше нервно. — Веднага. И по-бързо.

Апаратът в джоба ѝ замлъкна.

Това добре ли е, или лошо? И има ли изобщо някакво значение?, помисли си унило Сара.

Тръгна към него, като търсеше с поглед нещо, което би могла да използва като оръжие. Разхвърляните дъски с дълги, ръждясали пирони я изкушаваха, но не виждаше как би могла да грабне дори най-близката, без да бъде застигната от куршум.

Теслата. Тя е на масата, само на няколко сантиметра от Бъртън. Дали я е забелязал?

— Защо го правиш? Защо заплашваш...

— Млъкни и ела тук или ще те убия още сега!

Направи още няколко крачки напред. Бавно. Стараеше се да се приближи колкото можеше повече до масата и дръжката на чука, стърчаща изпод чаршафа.

— По-бързо или ще натисна спусъка.

— Нараних крака си, докато бягах от хеликоптера — излъга тя. — Не мога по-бързо.

— Значи, затова Джей те разкарваше из сградата със стола. Тъпо копеле — присмя се той, клатейки отривисто глава. — Дай ми петдесет

патрона и нямаш никакъв шанс. А те ги похабиха, без дори да одраскат Рамбо, след като убиха дъртите Солванг, тъй като им беше писнало да ви чакат. Каква ужасна каша за всички само защото скъпата ми майка се оказа прекалено глупава, за да спечели делото при един провинциален съдия. А ако имахме проклетата Муза, щяхме да сме в безопасност и никой нямаше да разбере, но сега всичко ще се оправи, когато се разправя с нея веднага щом свърша с теб.

Сара не можеше да схване смисъла на бълнуването му, с изключение на няколко думи, които нямаше как да не разбере. Сърцето ѝ за момент спря, после запре пуска лудо.

Бъртън е изпратил хеликоптера след Джей.

Все по-силно и по-отчетливо мисълта отекуваше в съзнанието ѝ.

А от нея се раждаше увереността, че младежът преживява някакъв психически срив.

Аз съм сама с един луд, който на всичко отгоре държи пистолет.

И се промъкна още няколко сантиметра към теслата.

Джей, побързай. Тук не мога да разчитам на друга помощ.

— Всичко стана заради него — заяви Бъртън, като я гледаше с очи на провинил се ученик.

Сара се сепна — дали не беше изрекла мислите си на глас?

— Да, виновен е единствено Джей — продължи той и размаха оръжието. — Отказа да ми даде онова, което ми принадлежеше, така че какво да се очаква от мен? Да целувам задника му още седем години, а след това да си направя ДНК тест с неговата кръв? — Бъртън отговори на собствените си брътвежи с порой от ругатни, което го караше да се чувства мъж като всеки друг и най-вече като брат му.

Сара го наблюдаваше с тревога и бавно се промъкваше напред. Вече беше почти до масата. Още само една крачка...

Дясната ѝ ръка се стрелна встрани и сграбчи дръжката на теслата. Горната ѝ част се заплете в чаршафа и го развя като огромно знаме, когато стовари тромавата плетеница върху Бъртън.

— Какво, по... Ох! — Едва си пое дъх, щом тежката метална топка се заби в корема му.

Тънкото платно се разстла като облак, после се спусна върху него и го заслепи.

Първата ѝ мисъл беше да се опита да му отнеме пистолета, но после взе правилното решение и се втурна към задния вход, като събаряше маси и столове, за да забави преследването.

— Ще те убия! — крещеше Бъртън, като се опитваше да се освободи от неочаквания капан.

За тази цел първо трябва да ме хванеш, мрачно си каза тя.

Спря рязко, блъсна вратата и опита няколко пъти дръжката. Металната ръчка се раздвижи, но изходът си остана затворен.

Резето. Пуснал го е, когато е влязъл.

Вкопчи пръсти в метала и го задърпа, докато го отвори. Секунда по-късно се втурна през вратата, подхлъзна се върху пресния сняг, завъртя се и падна толкова силно по гръб, че телефонът ѝ изхвърча от задния джоб и изчезна сред сенките. Скочи на крака, успя да се задържи, после побягна.

Нощният въздух я прониза като остри парчета лед, проникващи през тънката памучна риза. Снегът се сипеше неравномерно, последната буря утихваше и между разкъсаните от въздушните пориви облаци надникнаха звезди.

В началото Сара почти не усещаше студа. Беше прекалено заета да тича по тясната уличка и да се моли да не се подхлъзне върху друга скрита буца лед. Помисли си да се върне в кафенето, после осъзна, че беше поела в противоположната посока, след като беше изгубила за момент ориентация при падането.

Мястото с вкусната супа е зад мен. Дали надолу има още нещо отворено?

Отпред не се виждаха никакви светлини и тя знаеше, че Бъртън не беше далече. До нея бяха стигнали трясъкът на масите и столовете в галерията, тропотът на кожените му подметки и ругатните, след като най-после беше успял да излезе от сградата на улицата.

Може пък да си строши врата на леда.

Чу го да пада и се усмихна. Но не можеше да разчита, че ще остане да лежи на земята.

След няколко секунди стигна края на тясната уличка, зави наляво, подмина една пресечка, после още няколко и на всяка крачка усещаше преследвача си все по-близо. Всичко около нея беше тъмно. Беше се озовала в онази част на Джаксън, където туристи рядко идваха и заведенията и магазините затваряха в пет. Нямахше къде да се скрие.

А Бъртън все още беше зад нея.

Той вече не ругаеше, но обувките му вдигаха достатъчно шум. Сега издаваха странен металически звук, какъвто не беше чула в галерията.

Трябва да им е сложил шпайкове, за да не се пързая, след като падна веднъж.

Искаше ѝ се да разполага с нещо такова. Туристическите ѝ обувки бяха по-добри от високи токчета, но нямаха метални зъбци. Сара се подхлъзна отново върху гладкия лед в следващата пресечка и изтича до една врата, над която светеше самотна охранителна лампа. Под мъждукащата светлина сянката ѝ изглеждаше неестествено издължена.

Наоколо всичко блестеше от наскоро натрупания сняг.

Улицата отсреща беше тъмна, с изключение на няколко мощни строителни фенера, струпани в средата, които прерязваха нощта на неравни парчета. Пред нея се издигаше недовършена постройка. Купчини материали или боклуци, покрити със сняг, бяха разхвърляни безразборно заедно със строителните отпадъци и плуващите в плитки локви парчета лед. Изкопи за водопроводната система и отводнителни канали за защита на работната площадка опасваха мястото и се превръщаха в странни, естествени препятствия.

Може би ще успея да се скрия някъде. И да измръзна до смърт.

Без да храни никакви илюзии, че би могла да издържи дълго, тя застина на мястото си и потта ѝ се смрази, изсмуквайки последната ѝ топлина.

Зад строителната площадка се издигаше нова триетажна жилищна кооперация. Заобикалящите я светлини примигваха приканващо. Едва ли се намираше на повече от една-две пресечки разстояние.

Там трябва да има някого.

Приближаващото се задъхано дишане на Бъртън ѝ подсказа, че няма време да заобиколи строежа. Студът вече сковаваше тялото ѝ. Дъхът ѝ излизаше като бяла пара и се връщаше обратно на ледени струи. Не обръщаше внимание на паренето в шията си, където скорошните шевове реагираха със закъснение.

Беше трудно да се преструва, че не забелязва студа, който я изяждаше жива, но нямаше друг избор.

Затича се към новата кооперация, сякаш се прибираше у дома. Успя да преодолее повечето от препятствията на строителната площадка, докато стигна до тъмна зона, където калта и снегът бяха струпани на купчини от двете страни на широка отводнителна канавка.

Изключено е да я прескоча, даде си сметка тя. Не мога да се доверя на лунната светлина, за да преценя точно разстоянието.

Шумът от стъпките на Бъртън се приближаваше.

Защо проклетите шпайкове не падат?, запита се отчаяно. Моите в Чикаго постоянно се изхлузваха.

Сара изкачи калния насип и се спря на върха му. Да се спусне бавно надолу, беше невъзможно. Като се пързеляше и търкаляше едновременно, тя се свлече в канавката. Онова, което изглеждаше като сняг на дъното, се оказа тънка коричка лед над течаща вода. Стовари се тежко на лявата си страна. Малкият поток беше само няколко сантиметра дълбок, но затова пък най-студеното нещо, до което някога се беше докосвала.

Мократа ѝ кожа усети ледените тръпки секунди, преди да се вцепени. Докато тялото ѝ изтръпваше, Сара почувства парене на местата, където студът се бореше с топлината на живота. И печелеше. Над нея беше надвиснало черно небе, осветявано само от мъглявата светлина на усмихнатия сърп на луната.

Снежинките се въртяха във въздуха с грациозно мълчание.

— Мамка му! — извика Бъртън.

Ругатнята и шума от падането му я накараха да се съсредоточи. Насили се и тромаво се изправи на крака. Левият ѝ глезен беше навехнат, но неохотно се поддаваше на командите. Единственото топло място в нея беше раната на шията.

Шевовете. Прокървили са отново.

Което означава, че още си жива. Движи се!

Като пълзеше и се влачеше, успя да се изкачи на върха на отсрещния насип от кал и лед. Сега златистите светлини на апартаментите ѝ се струваха толкова далече, че беше невъзможно да се добере до тях с полувкочаненото си тяло.

Но нямаше къде другаде да отиде.

— Тя си тръгна преди около двайсетина минути — каза сервитьорката.

Очите на Джей обходиха почти празното заведение и се спряха на люлеещите се врати, водещи към кухнята. Без да каже дума, той се насочи нататък, стопявайки разстоянието с широки, решителни крачки.

— Сър, не можете...

Но той вече беше там. Без да обръща внимание на стреснатите погледи, прекоси кухнята, мина през задния вход и се озова на тясната уличка.

Първото нещо, което забеляза, беше, че вратата на галерията е леко открената. Отвори уста да повика Сара, но добре научените уроци го накараха да се затича бързо и безшумно с пистолета в ръка.

По същия начин огледа всеки ъгъл на помещението. Сега то беше празно, но нямаше никакво съмнение, че съвсем скоро бе била тук.

Единствената добра новина беше, че никъде не бе забелязал кръв или празни гилзи.

Тя не би могла да остави Музата без надзор, разсъждаваше трескаво, а аз нямах възможност да ѝ дам пет минути с проклетия портрет, преди да я заведа в кафенето, за да мога да поговоря с Лиза.

Ако можеше да върне времето назад, щеше да ѝ осигури толкова време, колкото ѝ беше нужно. Но Афганистан го беше научил, че прекаляването не е нищо друго, освен проява на каприз.

Теслата и заплетеният в нея чаршаф го накараха да забави ход.

Но онова, което наистина го спря, беше Музата. Очите ѝ го гледаха с ням укор.

Джей излезе на улицата и извика Сара по име. Отговори му единствено ехото.

Всъщност не беше и очаквал друго. Откачи мощната батерия от колана си и я включи. Плъзна силния, изненадващо ярък лъч по улицата, за да намери следи от борба, от кръв или от каквото и да било друго, различно от празнотата.

Правоъгълен отблясък привлече погледа му.

Наведе се, вдигна мобилен телефон и веднага разпозна калъфа.

Сара.

Джей провери последните изходящи повиквания и сърцето му спря, когато видя 911. Пъхна нейния телефон в джоба си и извади своя.

Единственият номер в регистъра за бързо избиране беше на шериф Куки. Докато сигналът отекваше протяжно в ухото му, продължи да насочва лъча на батерията от едната към другата страна на улицата, търсейки отпечатъци върху пресния сняг. Студът и ледените снежинки щипеха откритите места по кожата му.

— Куки — отзова се шерифът.

— Обажда се Джей. Намери ли Бъртън?

— Не. В апартамента му не открихме никого, а и колата му е изчезнала. Черно БМВ купе, ако се съди по регистрацията. Обявих го за издирване.

Джей преглътна емоциите и заговори делово:

— Сара е изчезнала. Връщам се от кафенето „Кухнята на Сузи“, което се намира точно срещу задния вход на празна галерия, където подреждахме картините на Къстър. Няма я нито там, нито в заведението. Намерих телефона ѝ в снега. Последният номер, на който е звъняла, е 911.

— Задръж.

Докато изчакваше, Джей внимателно оглеждаше улицата, опитвайки се да открие стъпки, оставени достатъчно скоро, за да не бъдат затрупани от снега и суграшицата. Доста далече от галерията забеляза място, където някой се бе подхлъзнал и паднал, а преди него имаше отпечатък от кожена подметка, която би могла да е от обувка на жена или на много дребен мъж.

Бъртън?

Да ходи с кожени подметки в такова време, е нещо, което може да направи само глупак като него. Но за мен това е добра новина.

В близкия до галерията край на улицата имаше малък паркинг. Единствената паркирана кола беше черно БМВ.

Приближи се бързо и сложи ръка върху капака на двигателя. Беше топъл.

— Джей? — повика го Куки.

— Тук съм — отговори рязко, взирайки се във всяка сянка за Бъртън. Но освен вятъра, нищо не се движеше.

— Някаква жена е звъняла на 911 около пет, по-точно преди шест минути. Съобщението е неясно, но гласът е на Сара и говори нещо за галерия, за оръжие и споменава име, което прилича на Бъртън.

Джей изруга, после каза по-спокойно:

— Открих черно БМВ на паркинга в края на улицата. Капакът му е още топъл.

— Сара с кола ли отиде в ресторанта?

— Не, и двамата трябва да са тръгнали пеша. В момента вървя към противоположния край на алеята. Ако Бъртън е имал възможност да се добере до колата си, е щял да го направи.

— Мислиш, че Сара му е избягала?

— Да. В галерията няма кръв, а пътеката към задния изход е блокирана от преобърнати столове и маси. Мисля, че тя е някъде навън и бяга, за да спаси живота си.

— Ще изпратя всичките си налични хора.

— Кажим им, че ще се навъртам тук и съм въоръжен.

— Не. Просто остани на...

Джей прекъсна връзката и се затича. Щом стигна края на улицата, се поколеба, после фенерът му попадна на свеж отпечатък от ботуш в хрущяща киша. Зави нататък и благодарение на светлината, с лекота проследи следата по тротоара, по който след последния сняг бяха стъпвали само няколко случайни минувачи.

Беше подминал няколко пресечки, когато забеляза строителната площадка. Към нея водеха две леко утъпкани пътеки. По едната се забелязваха отпечатъци от метални зъбци.

Трябва да е Бъртън. Сара няма такива.

Джей изключи батерията и остана в сянката, която обгръщаше откритата улица. Въздъхна дълбоко и се послуша.

Но не чуваше нищо, освен вятъра зад гърба си и ударите на собственото си сърце — дълбоки, ритмични, тревожни, каращи тялото му да се подчинява на човека, който дълги години беше преследвал и бе преследван от други хора.

Като разчиташе единствено на лунната светлина, която се прокрадваше между разкъсаните облаци, той тръгна успоредно на двете пътеки, които често се пресичаха. На места бяха разчупили тънката ледена кора, оставяйки сенки, лесни за проследяване.

Вървеше приведен и ги изучаваше като вълк, мълчаливо и напрегнато.

Около него снежната нощ сияеше под лунните лъчи. Забеляза, че втората следа на едно място се удължаваше, очевидно вследствие на подхлъзване, и веднага следваше неугледно утъпкано петно върху

пухкавия сняг. На трийсетина метра по-долу имаше подобен отпечатък, чиито замръзнали ръбове проблясваха зловещо.

Браво на теб, Сара. Дори и без метални зъбци си успяла да се задържиш на краката си по-дълго от Бъртън.

Лунната светлина се замъгли, снежинките се завъртяха от усилващия се вятър и от небето отново се посипаха ситни ледени късчета.

В сумрака се очерта нисък насип от затрупани със сняг боклуци, върху който дори човек с качествени ботуши и непогрешими рефлексии не би могъл да запази равновесие. Джей можеше да види следите от подхлъзването, от падането и от опитите ѝ да забави свличането надолу.

Приклепна отстрани на насипа, включи батерията и като прикри яркия лъч с длан, го насочи към дъното на изкопа. Първото нещо, което видя, беше черната ивица на мястото, където някой беше разчупил ледената кора и бе паднал във водата. Второто бяха двете успоредни следи, излизащи на отсрещната страна.

И третото — ясни капки кръв, застинали между отпечатъците.

— Сара!

Нямаше представа, че беше изкрещял името ѝ, докато не чу собствения си глас да отеква глухо в нощта.

После звукът се върна към него като мъжки глас, обещаващ смърт.

28.

Сара се плъзна по скритата локва, прескочи купчината дъски и се озова на земята. Най-после се беше измъкнала от строителната площадка. Около жълтеникавата светлина на жилищната сграда всичко изглеждаше равно, почти в едно измерение, заблуждавайки човешкото око. Грайферите на туристическите ѝ обувки бяха натъпкани със сняг и лед и заради това дори тротоарът се превръщаше в ледена пързалка.

Задъхана, тя се плъзна неконтролируемо, без нищо, което да я задържи или да ѝ помогне да се изправи. Ноктите ѝ се забиха в леда. Инерцията я завъртя силно и я блъсна в снежна пряспа. Поне по снега се ходеше по-лесно. Скочи на крака и затича.

Тогава главата ѝ се наклони рязко назад и Сара отново се свлече на земята.

— Пипнах те — изсумтя Бъртън. Беше заровил голите си пръсти в косата ѝ и я изправи насила. — Казах ти да не бягаш, иначе...

Лакътят ѝ пропусна диафрагмата, но се заби болезнено в ребрата му. После кракът ѝ се опря в коленете, плъзна се надолу по глезена и се стовари с всичка сила върху стъпалото му.

Той изстена от изненада и болка и залитна назад. Спъна се в телта, която заграждаше току-що засадено дърво. Копчетата на дългото му палто се скъсаха, когато падна, но продължаваше да дърпа косата ѝ.

Бъртън може и да беше по-нисък от нея, но затова пък бе доста по-силен, просто защото беше мъж. Тя се извърна рязко, използва собствената му инерция, за да се приближи към него, и си спомни някои от мръсните номера, на които я бяха научили братята ѝ.

— Какво, по дяволите... — подхвана той.

Сара стовари юмрук между краката му. Младежът нададе сподавен вик и хватката му се разхлаби.

Като използва тялото и краката си за опора, тя се изправи и го ритна няколко пъти.

После се втурна да бяга. Смътно осъзна, че луната се беше скрила и от небето се сипеше мокър сняг. Въпреки ускорения ход,

тялото ѝ беше прекалено премръзнало, за да го усеща върху кожата си.

Дишаше дълбоко и бързо, но въздухът все така не ѝ стигаше. Втурна се към обляната в жълтеникава светлина сграда. Позволи си да погледне през рамо и видя, че Бъртън бавно се изправяше, като се държеше с двете ръце за слабините. Палтото му се развяваше, докато се опитваше да се освободи от него.

— Ще те убия! — изкрещя той.

Вятърът накъса думите му, но те не ѝ бяха нужни, за да осъзнае, че той беше обезумял. Или просто луд.

Това сега нямаше значение. Тялото ѝ едновременно гореше и мръзнеше, гърбът ѝ беше схванат, в гърдите ѝ бушуваше огън, който се разгаряше с всяко поемане на въздух. Вратът ѝ кървеше на бавни, упорити струи. Притисна шевовете с пръсти, за да ги спре, но кожата ѝ беше прекалено безчувствена, за да разбере дали беше успяла.

Зад нея се чу остро скърцане — не обувки, а нещо метално. *Шпайковете на Бъртън*, помисли си уморено.

Обзе я чувството, че кожата и мускулите ѝ бяха изчезнали и бяха подменени с неогъваема твърда пластмаса. Само пръстите, докосващи шията, усещаха нещо — лепкавата, засхваща от студа кръв.

Във въображението си тичаше, но всъщност краката ѝ бяха сковани и едва се движеха. Светът около нея притъмня. Не ѝ стигаше въздух. Погледна жълтеникавите светлини на входа на кооперацията, превърнали се в нейна пътеводна светлина.

Не са толкова далече. Само на няколко милиона километра.

Спри да хленчиш и бягай!

Едва тогава забеляза, че снегът се беше усилил. Едрите бели парцали се трупаха върху колите и се стичаха като студени сълзи по лицето ѝ. Всичко наподобяваше застинал Хелоуин, оцветен само в черно и жълто, засмукан от зловеща снежна тишина.

Колко сняг е нужен, за да проследиш някого по тротоара? Или да се скрият следите му? Колко бързо става?

Животът ѝ зависеше от отговори, които нямаше кой да ѝ даде.

Внезапен порив на вятъра я шибна в лицето, напълни очите ѝ със сълзи и разроши вече съвсем мократа ѝ коса. С премрежен поглед забеляза, че Бъртън придържаше развяващото се палто с ръце, докато се опитваше да я догони.

Студено е, осъзна тя и отново затича. Ще измръзна до смърт.

И тромаво се втурна към входа на кооперацията.

Следвайки синкавобелия лъч на фенера, Джей напусна тичешком строителната площадка. Вече не го беше грижа дали Бъртън ще го забележи.

По-добре аз, отколкото Сара.

Огледа внимателно асфалта на улицата, но не откри нищо. Снегът не беше натрупал достатъчно, за да се отпечатат следи. С наветите от вятъра върху тротоара стари и нови преспи нещата стояха различно. Там проследяването ставаше по-лесно.

Подметките на туристическите обувки на Сара вече не се виждаха никъде. Вместо тях имаше дълга, утъпкана пътека в снега.

Шпайковете на Бъртън се появиха с убийствена яснота. Както и чести капки замръзнала кръв.

Не преставаше да тича, докато снегът се усилваше. Примижал срещу нещо, той погледна към новозасадените дървета и поставените на равни разстояния улични лампи.

Пред него, леко вдясно, като откъснато платно се развяваше тъмно палто.

Бъртън, помисли си Джей и се усмихна зловещо.

Втурна се към мъглявата фигура с всички сили, докато левият му крак не стъпи върху буца лед, срещу която дори металните зъбци бяха безсилни.

Светът около него се завъртя, когато се стовари тежко върху едното си рамо, превъртя се и скочи отново на крака. С неистово въртене на лъча на фенера успя да улови отново следата, а заедно с нея и капките кръв — ясно доказателство за триумфа на живота.

Отново затича към уличната лампа — само за да открие, че в жълтия кръг под нея нямаше нищо.

Силен женски писък раздра ноцната тишина.

Сара дори не осъзна, че е изкрещяла, когато забеляза Бъртън само на няколко крачки след нея. Той се смееше. Можеше да я хване, ако иска. Но се наслаждаваше на нейната безпомощност.

Светлината на входа на кооперацията беше достатъчно близо, за да натисне бутона на домофона, поставен до съвсем новата врата.

— Откажи се — запъхтяно извика Бъртън. — Ще те хвана... сега.

Тежкото му дишане се чуваше почти до ухото ѝ. Уплашена, тя стъпи накриво с левия крак. Глезенът се изви болезнено, но успя да се задържи права. Докато тичаше, снежинките се забиваха като игли в очите ѝ. Усети как дланта му загреба въздух, когато неуспешно се опита да сграбчи косата ѝ, пъхната под яката.

Цялото ѝ същество се устреми към домофона до вратата. Вече виждаше апарата, подобен на старомодна телефонна кабина. Премръзналите ѝ пръсти бяха непохватни, но успя да откачи слушалката.

— Ало? Ало? — извика отчаяно. — Помогнете ми!

Тогава прочете транспаранта, опънат над издадения портал.

ОТКРИВАНЕ ПРЕЗ МАЙ — МАНСАРДИ И ЛУКСОЗНИ АПАРТАМЕНТИ САМО НА МИНУТИ ОТ ТУРИСТИЧЕСКИТЕ ЗОНИ НА ДЖАКСЪН.

Захвърли слушалката и се спусна към най-близката сянка, без да знае или да се интересува къде ще я отведе тя.

Бъртън се опита да ѝ препречи пътя, но беше прекалено задъхан, за да направи нещо повече, освен да не я изпуска от очи. Като се опитваше да предпази лицето си с ръка, той я последва около безлюдната кооперация. Сара зави рязко и се скри в мастилената тъмнина, обгръщаща предупредителните светлини около строителната площадка.

Той се сети за ледените канавки, които щяха да попречат на бягството ѝ, и се усмихна. Загърна се с палтото и тръгна след нея. Колкото повече се отдалечаваше от него, толкова по-малко разстояние щеше да му се наложи да измине, за да я хване.

После осъзна, че тя имаше голяма преднина и може да се измъкне. И изруга яростно.

Сара чу злобните му думи, но не им обърна внимание. Просто упорито тичаше през тъмнината и хапещия дъжд. Чувстваше се толкова сама, колкото не се бе чувствала никога през живота си. Опита се да извика, но дъхът ѝ стигна само за безнадежден, дрезгав вопъл.

Една ръка я сграбчи за вкочаненото рамо и я обърна рязко. Бъртън я блъсна и я повали на земята. Тя лежеше по гръб, без да можеше да види лицето му, но усещаше миризмата на мента и алкохол в дъха му. Гласът му беше страшен като усмивката му. Отново се опита да извика, но от гърлото ѝ се изтръгна само приглушен стон.

Той пусна крака ѝ, улови голата ѝ ръка и я дръпна към себе си. Преди да успее да реагира, уви косата ѝ около дланта си и я повлече по замръзналата земя. Снегът заскърца и започна да се събира под бархетната риза.

Сара впи немощно нокти в ръката, стискаща косата ѝ, и опита да вдигне крак, за да го ритне, но усилията ѝ завършиха с няколко безполезни движения във въздуха. Между скърцането на снега под обувките му чу да се прокрадва бълбукане на течаща вода.

Внезапно Бъртън я изправи рязко на крака и в почти същия момент я блъсна толкова силно напред, че двата ѝ крака едновременно се отделиха от земята.

Тогава тя усети, че пада все по-надолу и по-надолу.

А там я чакаше плитък, смъртоносен поток.

Вятърът си играеше детински със снега, като го превръщаше в плътна завеса, която ту закриваше, ту откриваше двете тичащи фигури. Джей се вглеждаше в посоката, в която му се струваше, че беше доловил някакво движение.

Там. Малко вдясно.

Бледата, изцапана риза на Сара отново потъна в мрака в края на строителната площадка. Помисли си да използва мощния фенер, закачен на колана му, но се отказа. Луната се показваше достатъчно често между буреносните облаци, а и очите му бяха привикнали към тъмнината.

Освен това, ако се стигнеше до борба, искаше и двете му ръце да са свободни.

Като ускори крачки, той прескачаше препятствията и заобикаляше коварните отводнителни канали. Подхлъзваше се, спъваше се и с биещо до пръсване сърце все повече скъсяваше разстоянието до двата силуета, изчезнали във виелицата в съседната пресечка.

Тогава вятърът се изви внезапно, раздра снежната пелена и разкри само един човек с яростно развяващо се палто.

Бъртън. А къде е Сара?

Въпреки страха, вкопчил се в него наравно със студа, Джей знаеше, че ако беше имало изстрели, щеше да ги чуе.

Сигурно се е подхлъзнала и е паднала в рова.

Ускори крачки с отчаяното желание да се добере до Сара, преди Бъртън да е успял да я нарани още повече. Когато се приближи, видя в мастилената мътилка бледо лице. Чертите му бяха дребни като на момиче и изкривени от неприязън. Тогава брат му се обърна и побягна по посока на галерията, по-скоро преследван, отколкото преследвач.

Джей се хвърли върху него, костите им изхрущяха, но успя да отскочи ловко и да го остави да падне пръв. След това вдигна юмрук над главата му.

— Давай — изхриптя Бъртън. — Винаги си искал да го направиш. Убий ме, докато тя замръзва в канавката.

С гневни проклетия и силен ритник Джей избута брат си настрани и се затича обратно към мястото, където за последен път беше видял Сара.

След хиляди километри и цяла вечност отново се озова на върха на насипа. Водата на дъното беше грозна, зейнала рана, обещаваща ледена смърт. Спусна се надолу с дълги подскоци, докато десният му крак не се натъкна на скрито препятствие. Глезенът му поддаде и го изхвърли настрани. Успя да се извърти, омекоти удара с рамо ѝ се приземи почти до водата.

Приседна на земята, откачи фенера от колана си и го включи. В продължение на няколко дълги ужасяващи минути яркият лъч не осветяваше нищо, освен ослепителния сняг и черната, празна вада. После нещо привлече погледа му.

Сара.

Беше просната по гръб, с рамене и глава във водата. Струйките кръв изглеждаха като пръски засъхнала боя. Това беше най-красивото нещо, което беше виждал през живота си.

Мъртъвците не кървяха.

С рязко движение я измъкна от локвата и съблече мократа риза. Ако имаше сила, тя сигурно щеше да се съпротивлява, но единственото, което успя да направи, беше да се отблъсне на няколко сантиметра от него.

— Спокойно, мила. Аз съм, Джей.

Смъкна дебелото яке от овча вълна и я наметна, като го вдигна високо над главата, за да предпази мократа ѝ коса от вятъра. После стана, повдигна я и я метна през рамо. Като я придържаше с една ръка, с другата затърси телефона си.

Нямаше го.

По дяволите. Сигурно се е изплъзнал при някое от паданията.

Провери пистолета. Беше на мястото си. Мокър, студен, готов.

Жалко, че не мога да се обадя по него.

Като използваше фенера, за да избегне препятствията, Джей тръгна бързо към топлината. Ресторантът, галерията, пикапът — нямаше значение. Най-важното беше да я стоплеше отново.

Докато се движеше два пъти по-бавно от обичайното заради товара си, не преставаше да търси с очи Бъртън. Той или още лежеше на земята, или беше успял да се измъкне.

Ще те открия, братчето ми. Не се съмнявай в това.

— Дж... Джей? — Приглушеният шепот се разнесе изпод дебелото палто.

— Аз съм. Усецаш ли ръцете и пръстите на краката си?

— Ссстудено е.

Усети силните тръпки, които я разтърсваха. Заля го вълна от облекчение при ясните знаци, че премръзналото ѝ тяло се връща към живота.

След още две пресечки тя се обади отново:

— Пари ми.

— Чудесно. Значи кръвообращението ти се възстановява — каза той и излезе на улицата.

— Боли ужасно.

Наоколо не се виждаше никаква кола.

Джей скрита няколко големи буци лед и забърза към галерията. Болезнени спазми пронизваха глезена му при всяка крачка по бетонния тротоар. Стараеше се да не им обръща внимание. Случвало му се беше с много по-сериозни травми да носи умиращи войници към лагера. Опитът го беше научил, че понякога болката беше послание без значение.

— Аз ммога дда ходя...

— Така ще стане по-бързо.

— Ннно...

— Пести си дъха, за да се стоплиш по-бързо.

Когато стигна до уличката, където се намираше „Кухнята на Сузи“, по тъмните прозорци разбра, че бяха затворили и си бяха отишли у дома.

— Галерията — каза Сара.

— В пикапа ще ни е по-удобно.

— Ггалерията — настоя тя.

Спомняйки си последния път, когато беше пренебрегнал желанието ѝ, Джей сви към празната сграда. Телефонът там работеше. Беше сигурен поне в това. Лично го беше заредил.

— Значи, ще бъде галерията. Дръж се, скъпа. Почти пристигнахме.

Прекося малкия паркинг и забеляза, че черното БМВ беше все още там. Където и да беше отишъл Бъртън, не беше взел колата си.

— Музата — вече съвсем ясно изрече Сара.

Първата дума, която му хрумна в отговор, не беше особено прилична, затова замълча.

Сара праметна ръце през раменете му. Главата ѝ се люшкеше безпомощно, но някои от думите на Бъртън породиха у нея страшно предчувствие.

— Картината — каза предпазливо. — Брат ти иска да я изгори.

Бих му помогнал само срещу два цента, горчице си помисли Джей.

— В нея е скрита някаква тайна — продължи тя, докато завиваха към тясната алея.

— Радвам се, че идваш на себе си, но говориш безсмислици. А сега внимавай, защото ще те пусна на земята.

Наведе се пред вратата на галерията и я сложи предпазливо на крака, като я придържаше с ръце. Но през цялото време инстинктът му крещеше, че е пропуснал нещо.

Отпечатъци от стъпки.

Водещи навътре.

Внезапно вратата се отвори, една мъжка ръка сграбчи Сара и я издърпа грубо.

— Влизай или ще я убия.

— Хенри? Какво, по дяволите, правиш тук? — Но Джей всъщност вече знаеше.

Управителят заотстъпва назад, докато двамата със Сара се оказаха извън обсега му.

— Затвори вратата след себе си — нареди той. — Тук гъмжи от полицейски коли.

Иска ми се да бях видял поне една, помисли си Джей, като не изпускаше от поглед дългогодишния си служител.

— Колкото до това, какво правя тук, разчиствам след Бъртън. — И гласът, и изражението му преливаха от презрение. — Това момче не може да се изпикае само, без да се намокри.

Бъртън се обади някъде зад него, леко вдясно. Звучеше по-различно от обикновено — по-скоро сърдит, отколкото хленчещ.

— Аз свърших доста повече от теб, старче. Преди два месеца се опитах да измъкна сам картините от Рибарското селище, но старецът направо полудя, когато сригах, без да искам, една отворена кутия с боя. Изхвърли ме и каза да не се връщам без Джей.

Хенри изглеждаше отегчен.

— Дори прерових стаята на Сара, за да я накарам да се върне у дома — завърши младежът. — А сега ми върни оръжието.

— Всеки идиот може да влезе през отворена врата. Колкото до това, което открадна от Лиза... — присмя се Хенри, като погледна пистолета, насочен към главата на Сара, — да знаеш, че не е нищо повече от двайсет и две калиброва играчка. Момичешка залъгалка за мамино синче. Но ако се приближиш достатъчно, върши работа. А аз, както виждаш, съм близо.

Когато миг след това повдигна поглед, насреща го гледаше много по-широко и по-сурово око. Четиридесет и пет калибровият пистолет на Джей беше готов да пусне оловно мънисто в слепоочието му.

— Господи, наистина си бърз — отбеляза той. — Много по-ловък от баща си, а той беше като мълния.

— Пусни я — каза Джей равно. *Или отново се обърни настрани.* — Това няма нищо общо с теб.

— Свали оръжието — нареди Хенри и опря дулото в бледата буза на Сара.

— Не го слушай — извика Сара и в красивите ѝ тъмни очи се четеше молба. — Ще убие първо теб, а после и мен.

— Никой не трябва да умира — заяви Джей. *Аматьорът, който се крие зад заложник, винаги прави грешка. Единственият въпрос е кога.*

И ако жертвата му не стреля първа.

Управителят се загледа в студените, морскосини очи и пожела Сара да беше по-висока, за да го прикрива по-сигурно.

— Не трябваше да се връщаш — обади се Бъртън. — Бизнесът ни процъфтяваше. Имахме химически лаборатории, отглеждахме трева. Печалбите ни надвишаваха многократно издръжката, която получаваше майка ми, но тя не знаеше. Така и не разбра. После се

появи ти, изживя се като Рамбо, прецака цялата работа и аз отново трябваше да се подчинявам на заповедите ѝ.

— Млъкни — изръмжа Хенри.

— Защо? — засмя се Бъртън. — Брат ми няма да предприеме нищо, докато си насочил оръжие към главата на кучката му. Можеш да ме мислиш за глупак, но именно той се влюби. А това го прави слаб.

Сара трескаво местеше поглед от Джей към брат му, който притискаше към лицето си окървавен парцал.

Очите на Джей не се отделяха от Хенри. Само един миг разсеяност от страна на управителя и на безизходното положение щеше да бъде сложен край.

— Можеш да съдиш за човека по партньорите му — каза той. — Мислил ли си за това?

— Бъртън не ми е партньор. Не в този смисъл.

— Разбира се, че не съм, по дяволите — хладно заяви младежът. — Аз съм този, който сключи сделката с местните производители. И който всеки месец получаваше парите и ги пилееше.

— И лъжеше непрекъснато — допълни Хенри.

— Не, старче. Това се отнася за теб. Аз държах козовете. Дърпах конците, докато всички си мислеха, че ме водят за носа. Парите, които Джей похарчи за уроци, си заслужаваха. Успях да заблудя...

— Млъкни — повтори управителят.

— Защо? Ти така или иначе ще ги убиеш и двамата, аз ще наследя всичко и...

— Нищо няма да наследиш — обади се Сара, като стисна зъбите си, за да не тракат. — Ти не си син на Джей Ди.

Джей усети как шокът го разтърси, но не се отмести от целта си дори на милиметър.

Това обяснява много, помисли си той. Прекалено много.

— Значи, си се досетила — уморено каза Хенри. — Допусках, че ще се случи, но се надявах да ти отнеме повече време.

— Под боята, с която е замазана картината, се крие портретът на Лиза — заяви тя уверено.

— Проклетата муза на Къстър — процеди с горчивина старият човек. — Нейният любовник. Но тя обичаше повече от всичко парите и той беше съкрушен. Омъжи се за Джей Ди, който беше богат. Бъртън е негов син.

— Много мило, нали? — намеси се младежът. Клатеше се усърдно на стола и се наведе толкова напред, че лицето му почти докосна коленете. Притискаше окървавената кърпа с лявата ръка към дясната си буза. — Май трябваше да ме прецакате с наследството, но ето че сега някой друг ще се лиши от неговото.

— Това е лудост — спокойно отвърна Джей. — Кръвен или не, ти си мой брат. Важното е, че сме отгледани заедно, като едно семейство.

— Свети Джей — студено му се присмя другият. — И току-виж, си го направил. Ще ми дадеш моята четвърт от ранчото.

— Ти си мой брат.

— А пък ти си гадняр — отсече Бъртън. — Погледни ме, гадино!

Вниманието на Джей нито за миг не се отклони от Хенри и пистолета, който беше допрял до главата на Сара. А тя гледаше към него, само към него. Хрумна ѝ да се престори, че припада, за да разсее стария управител, но се опасяваше, че ще бъде застреляна в момента, в който помръдне.

Така и нямах възможност да ти кажа, че те обичам, Джей.

— Хенри — говореше той, — ако си мислиш, че Бъртън ще ти даде дори цент от онова, върху което сложи ръце, значи, си по-луд от него.

— Трябваше да прочетеш завещанието на баща си — отвърна управителят. — Ако запазя службата си към момента на продажбата на имота, ми се полагат четири процента от стойността.

Джей просто го слушаше и чакаше да допусне грешка.

— Донеси проклетата картина, Бъртън — нареди Хенри.

— Не можах да удържа Джей Ди да се пъкне в леглото на Лиза, но сега имам намерение да защитя онова, което ми се полага.

— Тя пък какво общо има? — учуди се Сара. Правеше всичко възможно да отклонява вниманието му от пистолета, който беше допрял до бузата ѝ.

— Джей Ди я предупреди, че няма да се ожени за нея, докато не забременее — поясни Хенри. — Каза, че Джини била неплодна. Не искаше и втората му съпруга да е такава.

— И майка ми бързо издула корема, но не от Джей Ди — продължи Бъртън с усмивка, студена като човека, какъвто винаги бе бил под маската си. — Успяла да го измами.

— Джей Ди се досети след години, когато други бебета така и не се появиха — обади се Хенри. — Разведе се с нея. После задържа едната трета част от ранчото, която му се падаше, за да е сигурен, че Лиза няма да каже на никого, че не Джини е била стерилната половинка в брака им. — Без да отделя поглед от Джей, попита: — Би ли извадил онази картина, Бъртън?

— По-спокойно, старче — отвърна младежът. — Нали не искаш да ти се откъсне някой голям тромб и да умреш, преди веселбата да е започнала?

Докато говореше, престана да рови и сложи върху масата платно, по-високо от него. Усмехнат, наслаждавайки се на всяка секунда от надмощието си, извади флакон с газ за пълнене на запалки от джоба на палтото си, отвори го и напръска наслуки портрета. Когато го изпразни целия върху платното, вече се смееше истерично.

— Не — дрезгаво възрази Сара. — Музата е безценна.

— Искаше ми се на нейно място да беше майка ми — подигра ѝ се Бъртън. — Тази жена може да накара дори статуя да застане на колене пред нея.

Тя издаде приглушен звук на протест, но дулото на пистолета потъна по-дълбоко в бузата ѝ.

Бъртън запали цигара с елегантната си запалка, после се ухили към картината.

— Хайде, направи го — подкани го нетърпеливо Хенри.

— Защо е това бързане? Чаках години, за да видя по-големия си брат безпомощен. Той е такъв гадняр. Всичко, което трябва да направи, е да стреля през кучката и да те убие, но е прекалено слаб. Какво е чувството да си притиснат до стената, брато?

— Любовта не е слабост — отвърна Джей. — Всъщност тя е най-голямата сила.

— А казваше, че аз съм бил луд. — Бъртън щракна запалката и насочи пламъка към ъгъла на платното, откъдето течността се стичаше на пода.

— Не — извика Сара. — Не! Гориш нещо, което може би никога...

С леко свистене пламъкът лумна в лицето на Бъртън. Той отскочи назад, изпращайки с трясък един стол към Хенри, чиито рефлексии го накараха да се обърне, за да види, какво става.

Двата изстрела изтрещяха като един. Старият управител беше мъртъв.

В момента, в който усети косата си свободна, Сара отскочи встрани, грабна търкалящия се на пода чаршаф, втурна се към картината и припряно започна да гаси огъня.

Джей се наведе да вземе оръжието на Хенри.

Когато се изправи отново, се озова пред дулото на друг пистолет, насочен към него от усмихнатия непознат, който някога бе бил помалкият му брат.

— Това в ръката ми не е играчка — изсъска Бъртън. — И е по-голям от твоя. Просто исках да използвам майка ми за убийствата. — Повдигна рамене и провлачи: — Е, сега ще трябва да измисля друга история.

— Откажи се — посъветва го Джей.

— Няма начин. Ти си прекалено слаб, за да застреляш помалкото си братче, а аз съм достатъчно силен, за да те убия. Чук-чук, брато.

Още два изстрела изтрещяха като един.

— Джей! — изкрещя Сара и изтича до него.

Но на пода с изненадано изражение лежеше Бъртън. С движение, прекалено бързо, за да бъде забелязано, Джей ритна настрани пистолета и провери врата му за пулс.

— Той...? — подхвана тя, но гласът ѝ заглъхна.

— Мъртъв е. Като Хенри. В армията не ме учеха да пропускам. — Затвори очите на брат си с едно докосване на пръстите и вдигна поглед.

Сара видя стичащите се по лицето му сълзи и протегна ръце към него.

Вратата на галерията се отвори рязко.

— Никой да не мърда!

Тя едва потисна надигация се вик. Това никога ли няма да свърши?

— Спокойно, Куки — обади се Джей, застанал с гръб към шерифа. — Всичко свърши.

Трима полицаи се бяха скупчили зад шефа си с извадени пистолети.

— Някакви оръжия? — попита шерифът.

— Аз знам за три — отвърна Джей. — Ще оставя своя на пода, ако кажеш на хората си да не стрелят.

Куки погледна мъжете.

— Стойте мирно. Давай, Джей.

Той остави пистолета и бавно се изправи.

Шерифът погледна лицето му и въздъхна.

— По дяволите, синко, надявах се, че няма да си ти.

Джей не каза нищо.

— Той не е виновен — бързо се намеси Сара. — Първо Бъртън щеше да ме убие, после пък Хенри, след това Бъртън щеше да убие Джей и... — Обърканите й думи преминаха в хлипане.

Джей я дръпна към себе си и я прегърна, просто я прегърна.

Като ругаеше тихо, Куки свали шапката си и я върна на мястото й с едно движение.

— Бенсън, ти ще останеш да охраняваш местопрестъплението. Ще мине известно време, преди да се появи Дейвис. Първо трябва да изчака линейката, с която ще откарат Лиза.

— Лиза? — попита Джей. — Синината й не изглеждаше чак толкова сериозна.

— Убил я е куршумът в корема, но не и преди да се разприказва.

— Хенри — досети се той. Старият управител беше споменал, че разчиствал след Бъртън.

— Така каза и тя, наред с достатъчно други неща, които да ме накарат да сритам нечий изтънчен задник. Джей, какво стана, по дяволите?

— Дълга история — отвърна другият. — И аз я научих преди малко.

— Аааз също — заекна Сара.

Разтърсващите я тръпки превръщаха в хаос обичайното й равновесие и нямаха нищо общо със студа.

— Излишък на адреналин — прошепна в ухото й той. — Дръж се за мен. — Вдигна глава и попита полицаия: — Може ли да уредим формалностите в апартамента на Върмилиън? Тя е прекарала доста време в снега само по риза и дънки, а междувреме на два пъти е падала в ледена вода. Има нужда от горещ душ, топла супа и спокойствие, за да се отърси от ужаса, след като беше преследвана като

животно, а после към главата ѝ беше насочен пистолет. Изпрати хората си с нас, ако се налага.

— След онова, което ни разказа Лиза, ти си последният човек, когото бих арестувал — отвърна другият и хвърли поглед към Хенри. — Кучият му син. Не съм го очаквал от него.

— Имали са намерение да продадат ранчото веднага щом Бъртън го наследи, като използват моята кръв за ДНК теста.

— Хлапакът не е Върмилиън? — стреснато попита Куки.

Зад гърба му останалите полицаи шепнеха възбудено помежду си.

— Не — отговори Сара. — Къстър е биологичният му баща.

— Дяволите да ме вземат — изруга шерифът. — Лиза не спомена нищо такова. Сега всичко изглежда съвсем логично, макар и по доста объркан начин.

Джей затвори за момент очи, замислен за безвъзвратно отминалото време. После целуна нежно Сара.

— Хайде, мила — каза ѝ той. — Да се прибираме вкъщи. Надяваше се само, че това беше и нейният дом.

30.

Шест месеца по-късно.

Художествената галерия на Джаксън беше препълнена от добре облечени хора, които държаха в ръце чаши с шампанско и дъвчеха хрупкави хапки. Красиво илюстрирани каталози с неизвестни доскоро творби на Армстронг „Къстър“ Харис бяха подредени на купчини върху елегантна маса. За онези, които вече бяха купили картина на провеля се по-рано търг, имаше безплатна, много скъпа брошура, описваща живота и творчеството на художника. Целият текст беше изпъстрен с анекдоти и забавни случки от историята на ранчото на Върмилиън.

Сара сновеше сред тълпата в официална черна рокля и с индийските бижута, които жените от рода бяха носили повече от век. По някаква ирония, колкото тъжна, толкова и забавна, Джей беше наследил „материалните блага“ на Лиза и Бъртън. Като допълнение към накитите, от лицето ѝ не слизаше професионалната усмивка, прикриваща обзелия съзнанието ѝ смут. „На ръба на никога“ се беше превърнал в един от най-обсъжданите и номинирани филми на годината. Това, заедно с мълвата за откритите наскоро неизвестни произведения на Къстър, без да се брой скандалът с бившата съпруга на Джей Ди и детето ѝ от художника, бяха вдигнали цените на картините многократно над очакванията ѝ.

Веднага щом пресата задъхано разгласи историята за убийствата и тежката телесна повреда в Джаксън в щата Уайоминг, надигналата се буря от обществен интерес накара фурора около картината „Хелга“ на Уейт да изглежда като тийнейджърско дърпане на коси, възникващо неминуемо всеки път, когато две момичета се окажат облечени в еднакви рокли на абитуриентския си бал в малка общност.

Ефектът от комбинацията на всички тези фактори доведе до продажбата на възстановената в оригиналния ѝ вид „Муза“ за над милион долара.

До всички други творби на Къстър, които Джей бе решил да изложи на търг, имаше стикер „Продадено“. Най-евтината скица, изобразяваща преплетена дървена ограда и съхранявана някога в картонена кутия, стигна главозамайващата сума от седемдесет хиляди.

Класа над горещите аукциони, които изпразват портфейли, помисли си Сара. Въпреки пълния успех през последните шест месеца, довел до сегашната галавечер, имаше чувството, ще се разкъсва на части. Двамата с Джей постоянно пътуваха между Уайоминг и Сан Франциско, но раздялата всеки път ставаше все по-трудна и за двамата.

Утре щеше да бъде същото.

Усетила внезапна необходимост да го докосне, тя огледа стаята, търсейки мъж с пъргавите движения на спортист или хищник. Забеляза го, уловен в капана на две стройни дами, облечени в дизайнерски тоалети.

Те ѝ напомняха на Лиза. От напрежението, прикрито под престорения му интерес, разбра, че Джей чувстваше същото.

Дори сега понякога се събуждаше нощем с ускорен пулс и надигащ се в гърлото ѝ вик. Когато той беше до нея, просто се сгушваше в топлината му и се притискаше към него, докато най-лошото отминеше. Но ако го нямаше, ставаше и се захващаше за работа с надеждата да се умори достатъчно, за да може да заспи отново.

Преодолей го, повтаряше си непрекъснато. Вече никой не те преследва.

— Организирали сте първокласен търг — каза ѝ някой.

— Благодаря ви. Първокласен художник като Къстър го заслужава — отвърна машинално, усмихна се и продължи напред.

Със закъснение разбра, че се бе отнесла недостатъчно уважително към най-новия си клиент, купил три от най-добрите работи на Къстър. Помисли си да се върне, но изкушението да застане до Джей беше по-силно от необходимостта да поговори с когото и да било, независимо колко богат е.

— Извинете ме — обърна се към двете елегантни жени. — Джей, търсят те.

— Дами — кимна към разочарованите жени той.

Последва я, докато тя се провираше умело през тълпата и поздравяваше половината от присъстващите, без да ги насърчава да я

спират.

Добра е в работата си, осъзна за пореден път Джей. Много добра. Справи се с всички досадни подробности, без да изгуби нито търпение, нито интерес. И непрекъснато води телефонни разговори, за да повтори същото из цялата страна.

Мисълта, че на следващия ден отново щяха да си кажат „довиждане“, притискаше като ледена тежест гърдите му и ставаше все по-непоносима всеки път, независимо колко кратка щеше да бъде раздялата.

Беше все по-трудно и причиняваше разкъсваща болка и на двамата.

На това трябва да се сложи край, реши той твърдо. Да не говорим, че излиза и доста скъпо.

Сара отключи вратата на офиса си в задната част на галерията. Миг по-късно превъртя ключа зад тях — един нов навик, който не виждаше смисъл да променя.

— За ранчото ли става въпрос? — попита той.

— Не. Просто имах нужда да те прегърна.

Джей я привлече към себе си и я притисна внимателно, плътно, оставяйки женствената ѝ топлина и ароматът ѝ да прогонят проникващия хлад, полъхващ от мисълта за идващия ден.

— Обичам те — прошепна в ухото ѝ.

Тя долепи устни до шията му и стегна ръце, обвити около раменете му.

— И аз те обичам толкова силно, че се разкъсвам вътрешно — призна с глас, дрезгав от болката от предстоящата поредна раздяла.

— С мен е същото. — Мускулите му се огънаха, когато я притисна по-силно. — Не исках да казвам нищо повече, преди да съм сигурен, но тази седмица сключих сделка с голяма корпорация за отглеждане на говеда. Предложиха ми солидна сума за ранчото.

Сара се отдръпна, за да надникне в морскосините му очи.

— Искаш ли да го продадеш?

— Искам да живея с теб — простичко отвърна той.

— Тогава недей — каза, като скри лице в извивката на врата му. — Градът не е мястото, което бих предпочела пред теб. Когато си тук, Сан Франциско е много по-самотен, отколкото съм си представяла.

Усети как прегръдката му се затегна, докато вече ѝ беше трудно да си поема въздух. Или може би страхът от неизвестността ѝ пречеше да диша. Когато го чу да повтаря отново името ѝ и уверението в любовта му, почувства прилив на сила до го пресрещне по средата на пътя.

Обърна глава, за да докосне устните му многократно, като поглъщаше думите му и шепнеше между целувките:

— Ще мога ли да използвам една-две от стаите в ранчото за офис? Като гледам как се разраства бизнесът ми, май ще се наложи да си наема помощник.

— Можеш да използваш цялата проклета къща — отвърна ѝ разпалено.

Тя се усмихна.

— Трябва да оставим и малко място за децата.

Джей притисна буза към косата ѝ, разтреперан от вълнение.

— Не е задължително да имаме деца. Знаем, че не искаш...

Тя сложи пръст върху устните му.

— Нямам намерение да бъда като майка ми. И не съм. Искам деца, Джей. Твоите.

Суровата нужда в гласа му предизвика парене в очите ѝ.

— Да. О, да.

Джей повдигна Сара за целувка, от която по вените им плъзна топлина — един огън, който щеше да се разгаря през следващите месеци и години, в бъдещето, което щяха да споделят.

И този огън беше любов.

Издание:

Автор: Елизабет Лоуел

Заглавие: Перфектно докосване

Преводач: Пепа Стоилова

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 30.06.2016

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Атанаска Парпулева

ISBN: 978-954-26-1583-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6650>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.